

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERDAN YANARDAĞ I. CUMHURİYETİN SONBAHARI

MERDAN YANARDAĞ

BİR ABD-AKP-CEMAAT PROJESİ: ERGENEKON DARBESİ

I. CUMHURİYETİN SONBAHARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DESTEK
Yayınevi

BİR ABD -AKP-CEMAAT PROJESİ:ERGENEKON DARBESİ
I.CUMHURİYETİN
SONBAHARI

MERDAN YANARDAĞ

DESTEK YAYINEVİ: 136
ARAŞTIRMA-İNCELEME: 43

I.CUMHURİYETİN SONBAHARI /Merdan YANARDAĞ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AKŞUN
Teknik Hazırlık: Beste DOĞAN
Kapak: Fikirhane

1. Baskı: Nisan 2011
Yayıncı Sertifika No: 13226
ISBN 978-605-4455-31-7

© Destek Medya Prodüksiyon&Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu
Beyoğlu / İstanbul
Tel (0212) 252 22 42
Fax (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com

İnkılap Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No:8 Yenibosna-Bahçelievler İSTANBUL
Tel: (0 212) 496 11 11

BİR ABD -AKP-CEMAAT PROJESİ:ERGENEKON DARBESİ
I.CUMHURİYETİN
SONBAHARI

MERDAN YANARDAĞ

SUNUŞ

Ergenekon operasyonu ve soruşturmasının Cumhuriyet tarihinin en önemli siyasal ve toplumsal kırılma noktalarından biri olduğu açıktır. Bu siyasal hamle ve saldırı üzerinden düşük yoğunluklu bir islamizasyon projesinin hayata geçirilmek istendiği, artık tartışılmayacak şekilde ortaya çıkan bir gerçekliktir. Dolayısıyla Ergenekon operasyonunun Türkiye’de rejimi daha islami temellerde dönüştürmeye yönelik örtülü bir darbe olduğu, çok sayıda kanıtla desteklenen kesin bir olgu niteliğindedir.

Başka bir anlatımla Ergenekon operasyonu, Türkiye’nin büyük Amerikancı dönüşümünün önündeki engelleri kaldırmaya yönelik bir siyasal planlamadır. Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) ve Fethullah Gülen Örgütü (bu çalışmada artık ‘Cemaat’ diye anılacaktır) arasındaki koalisyonun devleti ele geçirme, toplumu teslim alma ve islamo-faşist bir polis rejimi kurma eylemidir.

Durum böyle olunca, AKP-Cemaat koalisyonunun siyasal hedeflerine ulaşmasının önünde engel oluşturabilecek kurumların, kadroların, yargı bürokrasisinin,

toplum önderlerinin, aydınların, gazetecilerin ve politikacıların siyasal şiddet de kullanarak tasfiye edildiği bir süreç yaşandı.

Elinizdeki kitapta, yukarıda çerçevesi çizilen ve hedefleri ortaya konulan Ergenekon operasyonunun gerçek anlamı somut kanıtlara ve olgulara dayalı şekilde, bütün yönleri ve katlarıyla çözümlenerek gerçek tablo ortaya çıkarılacaktır. Dahası, medya dahil iktidarın ideolojik aygıtları tarafından büyük bir gü-rültüyle gündeme getirilen bir dizi gelişme/olay yine somut verilere dayalı olarak ve bilimsel bir yaklaşımla değerlendirilecektir.

Ergenekon operasyonun politik iklimini oluşturmak, bu operasyona toplumsal bir onay üretmek amacıyla gerekli psikolojik ortamı yaratmak için işlenen Hrant Dink ve Danıştay cinayetleri, son derece sarsıcı ve çarpıcı bulgular ışığında deşifre edilecektir. Bu cinayetlerdeki “Yeni Gladyo”nun sorumluluğu bütün yönleriyle ortaya konulacaktır.

İsmailağa Cemaati ve Fethullah Gülen Hareketi hakkında soruşturma açan Erzincan Başsavcısı İlhan Cihaner skandalı, ayrıntılı şekilde ve belgeler ışığında incelenecektir.

Gülen Cemaati’nin Emniyet içindeki örgütlenmede ulaştığı korkutucu düzey gözeler önüne serilecektir. Dahası, bu örgütün Birinci Cumhuriyet’in büyük ölçüde yıkılmasıyla sonuçlanan ‘örtülü darbe’de oynadığı rol ortaya çıkarılacaktır. Bütün önsel verileriyle islamo-faşist karakterli bir polis devleti olduğu anlaşılan İkinci Cumhuriyet’in kurulma sürecinde de Cemaat’in kilit konumda olduğu görülecektir.

Öte yandan, süreci asıl yöneten belirleyici güç olarak AKP iktidarının, rejimi siyasal şiddet de kullana-

rak düşük yoğunluklu bir islamizasyon (ılımlı islam) yönünde dönüştürme ve Birinci Cumhuriyet'i tasfiye etme projesi mercek altına alınacaktır.

Elinizdeki çalışmada, Ergenekon operasyonunun demokratikleşme ve derin devletin tasfiyesiyle ilgisinin bulunmadığını; ABD, AKP ve Cemaat ortak projesinin hayata geçirilmesinden başka bir anlam taşımadığı tatmin edici gerekçeler ve kanıtlar eşliğinde sergilenecektir.

Daha da önemlisi, “Sonuna kadar gidilsin” diyen liberallerin ve bazı solcu/sosyalist arkadaşlarımızın nerede yanlış olduklarını, operasyon dalgasının nasıl kendilerine kadar ulaştığını da bu kitapta okuyacaksınız.

Ergenekon soruşturmasının aynı zamanda ve esas olarak toplumu sindirmeye ve muhalefeti susturmaya yönelik bir “psikolojik harp” operasyonu olduğunu saptayacaksınız. Bu operasyonun çok boyutlu bir çözümlenmesini elinizdeki kitapta bulacaksınız.

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın, “Biz Ergenekon operasyonu ile derin devletin tasfiye edildiğini sandık, yanlışız. Bizimle anlaşmak ve savaşı bitirmek isteyenler tutuklanıyor. Gerçek Gladyo dışarıda ve AKP ile anlaşmış durumda” diye özetlenebilecek özeleştirisinin kapsamlı bir değerlendirmesi de, bu tezi destekleyen çok sayıda veri eşliğinde kitapta yer alıyor.

Bir ABD-AKP-Cemaat projesi olan Ergenekon soruşturmasının örtülü bir darbe niteliği kazandığı; dahası sahte kanıt, düzmece belge, gizli tanık, yalan ve iftiraya dayalı, yorum ve varsayımlarla üretilmiş suçlamalardan oluşan bir dizi komploya yaslandığı; bu amaçla cinayetlerin işlenmesine göz yumulduğu ya da islamcı-faşist çevrelerden devşirilen kişilerin suça azmettirildiği elinizdeki kitapta temellendirilerek yer alacaktır.

Ergenekon davaları “Birinci Cumhuriyet” in tasfiyesi operasyonudur. İnsanlığın ilerici birikimine ve Aydınlanmanın kazanımlarına esastan yöneltlen bir saldırdır.

Ergenekon davalarında Kontrgerilla ve darbecilerin yargılanmadığı artık hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya çıkmıştır. Geçmişte Kontrgerilla ve JİTEM içinde yeralan ve halka karşı suç işleyen bazı kişilerin bu davalara dahil edilmesi sözkonusu gerçeği değiştirmemektedir. Bu kişilerin asıl suçlarından dolayı yargılanmadıkları, esas olarak bu davaya inandırıcılık kazandırmak için soruşturmaya dahil edildikleri elinizdeki çalışmada bütün açıklığıyla ortaya konulmaktadır.

Ergenekon soruşturmasının cumhuriyet tarihinin en büyük siyasal komplosu olduğu ilerici, sol ve sosyalist çevrelerde giderek genel bir kabule dönüşmektedir.

“Ergenekon, AKP iktidarının ‘Reichstag Yangını’dır. Artık AKP iktidarının karşısında olan herkes Reichstag kundakçısıdır. Ama unutulmasın, her Reichstag davası kendi Dimitrovlarını çıkarır. Tarih onlardan insanlığın yüzakı olarak söz eder. Komplocular için verilen hükmü söylemeye gerek yok.”*

Asaf Güven Aksel’in bu kitabın sonuç bölümünde daha geniş şekilde yer verdiğim değerlendirmesinde belirttiği gibi;

“Bütün bir sindirme operasyonuna her karşı duruşumuzda, bunların korkuluk gibi önümüze dikilmesinden ürkmedik. Referandumun 12 Eylül’le bir der-

*Adnan Bostancıoğlu, *BirGün gazetesi yazarı, 5 Mart 2011, Sol Portal*

di olmadığını, büyük operasyonun yargı ayağını tamamlamaya yönelik olduğunu anlattık. Tabii bütün bu süreçte atılan türlü alçakça iftiraları hiç tınmadık. Süslü püslü palavralara pabuç bırakmadık, ‘acaba?’ demedik. Haklı çıktık.”**

Bu kitabı yayımlamanın tarihe, insanlığa, bu ülkeye ve topluma karşı bir sorumluluk olduğunu düşündüm. Gerçekleri açıklayan muhalif aydınların, politikacıların, yazar ve gazetecilerin Ergenekon operasyonları sonucu tutuklandıkları ve susturuldukları bir dönemde, bu sorumluluğumun daha da arttığını gördüm.

MERDAN YANARDAĞ / 28 Mart 2011

*****Asaf Güven Aksel, 5 Mart 2011, Sol Portal***

GİRİŞ

Örtülü Darbe Olarak Ergenekon

Ergenekon operasyonu, iktidar güdümlü büyük bir medya propagandası ile başlatıldığı 2008 yılında toplumu, aydınları, dahası Türkiye solunu ikiye bölmüş görünüyordu. Operasyonların başladığı ilk günden itibaren, halen devam eden şiddetli bir tartışma yaşandı. Özellikle davaların açılmasıyla gerilim toplumun bütün katlarına, bu arada solun içlerine kadar yayıldı. Bu dönemde liberal ve İkinci Cumhuriyetçi politikacı ve aydınlar üzerinden yürütülen ideolojik kuşatma, sol liberallerin devşirilmesiyle sonuçlandı. Ancak, İkinci Cumhuriyetçiler ve sol liberaller aracılığıyla solu ve sosyalist entelijensiyayı teslim almaya yönelik bütün hamleler boşa çıkarıldı.

Liberal kuşatma ve saldırı ne kadar artarsa artsın, sol/sosyalist hareketin ana akımları ve önde gelen sözcüleri liberalizme karşı önemli ölçüde direndi. Dahası, solu bir bütün olarak kendinden menkul bir “demokrasi” anlayışı adına AKP’ye yedekleme hamlesi başarısız oldu.

Öyle ki, “ya demokrasiden yanasın ya da darbecisin” gibi sahte, sinsî ve asıl darbeyi, Amerikancı ılımlı İslam operasyonunu gizleyen ikilemler insanların kafasını karıştırırsa da, esas olarak sonuç alınamadı. Çünkü kurulan bu tuzak/ikilem, içinden geçilen dönemde demokrasiyi AKP ile eşitlemekte ve esas olarak toplumun ilerici güçlerini bu partinin arkasına dizmeye çalışmaktaydı. Bu çaba halen devam etmektedir.

Sol liberallerin emperyalizmi yok sayma, yurtseverliği “suç” olarak gösterme, anti-emperyalist olmayı milliyetçilik ve hatta yabancı düşmanlığı ile eşitleme; sınıf mücadelesi yerine, Amerikan sosyolojisinden apartılmış devlet-sivil toplum çatışmasını ya da merkez-çevre çelişkilerini yerleştirme; özgürlüğü etnisite ve dinsel cemaatlerin serbestîsi olarak değerlendirme ve sınırlandırma çabaları yoğunlaşarak devam ediyor.

Bu tezler üzerinden Türkiye ilericiliği, entelektüel hayat/ortam, sınıf hareketi ve sol kuşatılmasına karşın teslim alınamadı. Bu durum liberal ve İslamcı-muhafazakâr yazıcıları, kanaat önderlerini çileden çıkarmaya başladı.

AKP-Cemaat koalisyonu, artık liberallere ihtiyaç duymayacak bir güce ulaşmış, yakın ve orta vadeli hedeflerini yakalayınca dramatik bir tablo oluştu. Toplumsal temelleri ve örgütlü güçleri olmayan liberaller bir kenara konulmaya başlandı.

Yeni düzenin yeni elitleriydi onlar ama hadlerini de bilmeliydiler! İncelmiş hayat anlayışı ve zevklerine sahip olduğuna inanan, yeni düzenin akıl hocaları olmayı sürdüreceklerini sanan bu liberal zevat, geldikleri yeni mahallenin adabına uymaya davet edildi. Açıkça azarlanır oldular.

Şaşırdılar... Mızımızlanmaya başladılar. Ancak ihanet ettikleri kendi hayat alanlarını savunmak için çok geç kalmışlardı. AKP'nin pilot kabininden Başbakan yardımcısı Bülent Arınç artık alay ediyordu onlarla. Onlar ise, büyük bir kızgınlıkla teslim olmayanlara saldırmaya devam ettiler. Hırçınlıkları da buradan geliyor olmalıydı.

Ancak bütün bunların toplumda, entelektüel ortamda ve solda bir tahribat ve kafa karışıklığı yaratmadığını söylemek de mümkün değil. Kendilerini liberal ve solda zanneden bazı çevreler, gazeteler ve aydınlar Fethullahçı istihbarat örgütlerinin, Soros fonlarının ve ABD'nin bölge siyasetlerinin oyuncağı haline geldiler. Kuşkusuz bir kısmı samimi olarak inandı söyleyenlere. Ancak bir kısmı, özellikle yönlendiriciler, sürece önderlik edenler ve kamuoyu yapıcıları ise açıkça işbirliği yaptılar. Çıkar sağladılar.

Tıpkı milliyetçi sol çizgideki kimi çevre, parti ve kişilerin geleneksel iktidar bloğunun pozisyon kaybeden, gerileyen ve tasfiye edilen kanadını sol ve muhalif zannedip çekim alanına girdiği gibi.

Özetle entelektüel ortam, liberalizm ve milliyetçilikle lekелendi.

Öyle anlaşıyor ki, solun, devrimci çevrelerin, aydınların, kanaat önderlerinin, örgüt (parti, sendika, dernek, vakıf, meslek birliği vs.) yöneticilerinin ve nihayet bir bütün olarak sosyalist hareketin teslim alınmaya ya da yedeklenmeye çalışılması, mevcut sistem için hâlâ büyük bir önem taşıyordu.

Çünkü sosyalist hareket teslim alınmadan, dahası özgüveni kırılıp tarihinden ve değerlerinden koparılmadan, toplum üzerinde tam olarak bir ideolojik hegemonya kurmak zordu.

Solda yaşanan liberal kirlenmenin ulaştığı boyutun daha iyi anlaşılması için, öncelikle bu tarihsel dönemde nasıl bir ideolojik ve felsefi kuşatma altında olduğumuza biraz daha yakından bakmakta yarar var. Bunun için öncelikle liberaller, sol liberaller, ikinci cumhuriyetçiler ve yeni muhafazakârların felsefi kaynaklarını açığa çıkarmak gereklidir.

1.BÖLÜM

ERGENEKON KOMPLOSUNUN TARİHSEL/FELSEFİ ARKA PLANI

1.1-Yeni Muhafazakarlık, Neo-liberalizm, Post-modernizm ve İlimli İslam

Günümüzde bir sınıf olarak burjuvazinin kendi varlığını, egemenliğini, servetini ve iktidarını ahlaki, tarihsel, siyasal ve hatta hukuksal olarak açıklama yeteneğini yitirdiğini söylemek mümkün. Bir sınıf olarak sermaye meşruiyetini tüketmiştir. Bu nedenle kapitalizmin ve yeni emperyalizmin, giderek hoyratlaşan egemenliğini sürdürebilmek için yeniden meşruiyet (toplumsal onay) üretmeye ihtiyacı vardır.

Sermaye sınıfının artık insanlığa ve gezegene verebileceği iyi ve yeni bir şey kalmadı. Sosyalist Blok'un var olduğu koşullarda "demokrasi", "insan hakları" gibi tezlerle ideolojik bir saldırı yürüten Batı, artık bu gerekçenin kimseyi ikna etmediği koşullarda, kendi hegemonyası için toplumlardan yeni bir rıza üretmekte zorlanıyor.

Durum böyle olunca, bir önceki çağın kültürüne, ideolojisine iltica ediliyor. Din yeniden keşfediliyor. İnsan aklı, kutsal metinlerle yeniden teslim alınmaya ve toplumlar bunun üzerinden (dinle) yönetilmeye çalışılıyor. Bu olgu günümüz dünyasında sadece Türkiye, Ortadoğu ve genel olarak Güney ülkelerinde değil, bir bütün olarak yeryüzünde kapsayıcı bir eğilime işaret ediyor.

İnsanlık bugün bir akıl tutulması yaşıyor. Tarihsel ve kategorik olarak kapitalizmi aşamayan toplumlar, “ilerici” bir çözüm üretememenin bedelini; felsefi, ideolojik ve politik planda “gerici” dayatmalar ve “çözümlerle” ödüyor. İnsan aklı bir önceki döneme, Ortaçağ’a iade edilmek isteniyor. Toplumlar çözülüyor; özgürlük anlayışı cemaatlerin, aşiretlerin, mezheplerin, dinsel ve etnik toplulukların serbestisine indirgeniyor.

Modernitenin bir ürünü olarak görülen “yurttaşlık” bağı ve hukuku bile mahkûm edilmeye çalışılıyor. Bu bakımdan “yurttaşlık” hukukunu savunmak bile, bugün neredeyse tek başına ilerici ve hatta devrimci bir tutum haline geliyor.

Post-modernistlerin, liberallerin ve yeni muhafazakârların aydınlanma ve modernite eleştirisi, bu tarihsel dönemi aşmayı değil, mevcut olanın, kurulu düzenin mutlaklığına insanlığı ikna etmek ve bir önceki çağın zihniyet dünyasını devralarak kapitalizmi tahkim etmek amacını taşıyor.

Yeni liberallerin ve yeni muhafazakârların aydınlanma ve modernite eleştirileri ile post-modernistlerin görüşleri arasında büyük bir tamamlayıcılık olduğunu saptamak gerekiyor. Örneğin ABD’de muhafazakâr çizgideki Cumhuriyetçiler neo-liberal ekonomi politikaların taşıyıcısıyken, Türkiye’de de “muhafazakâr

demokrat” olduğunu söyleyen AKP aynı barbar piyasa politikalarının uygulayıcısıdır. Neo-liberal ekonomi politikaların arkasındaki siyaset ve felsefeyi saptamak bu bakımdan önem taşıyor.

Bu anlamda AKP’nin, Avrupa muhafazakârlığına değil, Amerikan yeni muhafazakârlığına daha yakın ve dinci kaynakları ve dokusu nedeniyle özgün bir siyasal hareket olduğunu söylemek mümkündür. AKP’yi yaratan iç dinamiklerin yanı sıra, bu partinin Ortadoğu ve Asya’da ABD’nin stratejik planlamasının bir ürünü ve Washington politikalarının taşıyıcı örgütü olduğunu söylemek artık parlak bir tespit olmaktan çıkmıştır.

Başbakan Erdoğan’ın siyasi danışmanlarından, milletvekili Yalçın Akdoğan, “Muhafazakâr Demokrasi” isimli kitabında Neo-Conların kurucu babalarından Irving Kristol’ü referans alarak, yeni muhafazakârlık ile neo-liberalizm arasındaki ilişkiye özel bir vurgu yapıyor. AKP programının ideolojik-felsefi arka planını kurmayı hedefleyen (R. Tayyip Erdoğan’ın önsözüyle yayınlanan) kitapta şöyle deniyor:

“Amerikan geleneği liberaldir, bunun sonucu olarak muhafazakâr adını alan bu geleneğe sadık kişiler gerçekte liberal kişilerdir. (...) Amerikan muhafazakârları anayasal demokrasiye ve piyasa ekonomisine bağlılıklarını ifade ederler. Irving Kristol’e göre Amerikan muhafazakârlığı, muhafazakâr liberalizmdir. Kristol modernliğin ilkelerine boyun eğmez fakat bunların insanın ahlaki hayatına ve yetkinliğine zararlı yanlarına karşı duyarlıdır.”*

*Doç. Dr. Yalçın Akdoğan, *Muhafazakâr Demokrasi, AKP Yayınları, Ankara 2003, s.23*

Son otuz yıldır yeryüzünde yıkıcı bir rüzgâr gibi esen neo-liberal politikalar ile post-modern, muhafazakâr ve her türden dinci düşüncenin suç ortaklığını saptamak zor olmasa gerektir. Yukarıdaki alıntının da ortaya koyduğu gibi, iktisadi planda ultra liberal bir tutum, siyasal ve felsefi planda ise radikal ve gerici bir modernite ve aydınlanma eleştirisi...

Bu anlamda yeni muhafazakârlık, faşizan bir neo-liberalizm ve gerici bir post-modernizmdir. İlimli İslamcılar, Müslüman dünyada bu siyasetlerin taşıyıcısı ve işbirlikçileridir.

Türkiye’de yeni yükselen ve artık orta ölçekli olmanın sınırlarını aşarak “büyük” kategorisine giren taşra sermayesi, iktidardan ve servetten daha çok pay alma yolunun ülkeyi ABD ve Batı’nın stratejik çıkarlarına uygun şekilde düzenlemekten geçtiğini gördü. İşte AKP bu sınıfların partisi olarak doğdu ve gelişti. Ancak, kendisine alan açmak için siyasal güç de kullanarak gerilettiği Batıcı büyük sermaye çevreleriyle belli bir aşamadan sonra uzlaştı. Bu sonuç sistemin doğası gereğiydi. İki kesim için bir zorunluluktan.

Post-modernistler, aydınlanma ve modernite geleneğine karşı çıkarken, epistemolojik olarak aklın ve bilimin belirleyici konumunu reddederler. Aydınlanma geleneğinin tersine, insan aklının sınırlılığine işaret ederek, aklın ve bilimin evreni, doğayı, toplumları ve tarihi tam olarak açıklamaya yetmediğini ileri sürerler. Böylece dinsel dogmalar ve teolojik literatür bilimle aynı düzeye yükseltilir.

Post-modernizm, modernitenin “toplumsal ilerleme” anlayışını ve tarihselciliği de reddeder. Bir anlamda, serbest piyasa düzenini uygarlığın son aşaması olarak kabul ettiği için, kapitalizmi aşmaya yönelik

her girişimi “totaliter projeler” olarak mahkûm eder. Üstelik bunu açıkça değil, sinsice yapar. Tarihselciliğin reddi, insanlığın bugünüyle geçmiş ve geleceği arasındaki bağı koparır. Asıl olan bugün ve şimdi olandır.

Tarihselciliğe ve “büyük anlatılar” dediği ideolojilere karşı çıkan post-modernistler; dolayısıyla sınıf mücadelelerinin, kapsayıcı toplum modellerinin ve nihayet bilimin de sonunun geldiğini iddia ederler.

Kapsayıcı toplum modellerine itiraz ederken, gerçekte insanlığı birleştiren ortak değerlere, görüşlere, ideolojilere, sınıf farklılıklarına, yurttaşlık bağlarına ve ulus devletlere karşı çıkan post-modernistler; bunun yerine alt kültürlere ve etnisiteye dönüşü savunur. Dini, dinsel cemaatleri, yerel kültürleri, mezhepleri, etnik farklılıkları öne çıkarırlar ve “özgürlük” projesini bu kesimlerle sınırlarlar.

Böylece, yeni emperyalizmin zamanın ruhuna uygun olarak mekânı düzenleme operasyonlarına felsefi planda yüksek bir destek sunulur. Dünyanın kuzeyi büyük emperyalist birlik projeleri yoluyla (örneğin Avrupa Birliği) birleşir ve büyürken, güneyi ufalanır. Görece güçlü ve sisteme direnme potansiyeli taşıyan ulus devletler parçalanır, güçten düşürülür, ufalanır ve daha kolay kontrol edilebilir hale getirilir. Sınırların daha şeffaf ve geçirgen olması sağlanır. Böylece, küresel mali sermayenin serbest dolaşımının önündeki siyasal, kültürel, ideolojik, askeri, ulusal ve fiziksel engeller kaldırılmaya çalışılır.

Bu görüşler küreselleşme ideolojisinin köşe taşlarıdır.

Muhafazakârlar, yeni muhafazakârlar (ve elbette bizim muhafazakâr demokratlar), liberaller ve dinciler, deyim uygunsa insanlığa karşı gerici bir “tarihsel blok” oluşturdular. Aydınlanmanın ve modernitenin kazanımlarına karşı yoğun bir kampanya geliştirdiler.

Bu anlamda post-modernizm, yeni muhafazakârlık ve yeni liberalizm insan aklına ve bilimsel bilgiye karşı bir saldıridir. Bir tür “Ortaçağ’a dönüş” ideolojisiidir. Tam bu kavşakta pre-modernizm ile post-modernizm buluşur. Bu ittifak, insan aklını yeniden kuşatma girişiminden başka bir şey değildir.

Eleştirel ve bilimsel akıl yerine teknolojik akıl geçirilmeye çalışılır. Felsefenin yerini teolojik literatür alır. Salt teknolojik gelişme, esaslı bir yanılsama yaratılarak “bilim” ve “ilerleme” diye sunulur, teknolojiyi kullanmak da “bilimsel çalışma” olarak gösterilir.

Bu durumda, ortada özgür ve eleştirel akıl değil, sınırlandırılmış bir akıl vardır. Açarak ifade edersek; kutsal, tartışılmaz, sorgulanamaz ve dolayısıyla kanıtlanamaz, yani sadece inanılan (iman edilebilir) kutsal metinlerin çerçevesi içinde hareket edebilen ve kendisine o sınırlar içinde özgürlük tanınan bir akıl ve irade söz konusudur. Akıl değil, kutsal nakil esastır. Bilimsel kuşkuculuk ve sorgulama yoktur.

Belirtilmelidir ki, bu durum sadece Türkiye’ye özgü bir gelişme de değil, kapitalist dünyada genel bir eğilimdir.

Yeni muhafazakârlık ve ılımlı İslamcılık, tıpkı neo-liberalizm gibi üretim ve emek alanlarını yok sayar. Sadece piyasayı kutsar ve öne çıkarır. Neo-liberalizm gibi yeni muhafazakârlık ve İslamcılık da ekonomik krizin piyasa ilişkilerinden değil, kamu ekonomisinden ve devlet müdahalelerinden kaynaklandığını savunur. Ekonomi-siyaset ilişkisini koparır ve kendi yasaları bulunan piyasanın müdahale edilemeyecek kadar karmaşık olduğunu ileri sürer. Neo-liberaller ve ılımlı İslamcılar, birey çıkarlarından ayrı bir toplumsal çıkar ve kamusal hayat bulunmadığı görüşünü savunur.

Son çözümlemede neo-liberalizmi felsefi ve kültürel planda tamamlayan post-modernizm; toplumu maddi temellerinden bağımsız, her şeyi kapsayan kültürel bir olgu olarak ele alır ve daha da önemlisi kapitalizm yokmuş gibi davranır. Toplum, ekonomik süreçlerden ve sınıf mücadelelerinden bağımsız, geleneklerin ve yerel kültürlerin belirlediği tüketim ve yaşam tarzı kalıpları içinde değerlendirir. Neo-liberalizmin ülkemizdeki hırçın savunucuları ılımlı İslamcılar da bu anlayışı aynen devralır.

Post-modernizm ve yeni liberalizm devleti sadece şiddet araçlarına indirger. Yurttaşlık ilkesini ise farklılıkları bastırıcı ve homojenleştirici bir etken olarak görür. Onun yerine etnik, dinsel, bölgesel farklardan kaynaklanan kimlikleri çıkarır. Böylece küreselleşme diye kodlanan yeni emperyalizmin ihtiyaçlarına denk düşer. Aynı şeyi ılımlı İslamcılar da yapar. Bu yanılla ılımlı İslamcılar, “liberal İslamcı” diye tanımlamak da mümkündür.

Samir Amin’in dediği gibi; en genel anlamda modernite, insanın kendi kaderini/yazgısını ellerine alması ve kendi tarihini yapma gücüne sahip olduğunun bilincine varmasıdır. Aydınlanma felsefesinin ya da düşüncesinin ifade ettiği biçimiyle modernite, burjuva karakterli bir kavram ve toplumsal-tarihsel bir kategoridir. Bu yanılla modernite insan aklının özgürleşmesi ve din yerine bilimin toplum yaşamında esas alınmasıdır. Doğaldır ki, sözkonusu özgürleşme kapitalizmin gerektirdiği ve mümkün kıldığı sınırlar içinde –ki bu sınırları yer yer zorlasa ve kimi kez aşsa da- tanımlanabilen bir özgürlüktür.

Çünkü modernite, felsefi olarak onu öncelese bile kapitalizmin eseridir.*

Dolayısıyla insanlık, modernitenin doğuşuyla sınıf mücadelesi verdiğinin de bilincine ulaşmıştır. Böylece tarihin, toplumların, ekonominin, siyasetin yasalarını bulmaya; felsefe ve bilimin kuramlarını oluşturmaya ve bütün bu temel alanlarda hem işleyişin hem de mücadelenin araçlarını oluşturmaya başlamıştır. İnsanlığın bu hamlesi, kendi kaderini tayin etme ve dünyayı yönetme iradesini gökyüzünden yeryüzüne indirmesi demektir.

Aslında toplumların post-endüstriyel, kültürlerin de post-modern çağa girdikleri yönündeki iddianın ciddi hiçbir temeli yoktur. Önemli hiçbir analize ve veriye dayanmaz, sadece bir görüş olarak öne sürülür ve bu tez sürekli tekrar edilerek genel bir kabule dönüştürülmek istenir.

Post-modernizm, moderniteyi eleştirir ama toplumu maddi temelleri olmayan kültürel bir kategori şeklinde görmeyi kaçınılmaz sonucu olarak, modernizm ile kapitalizm arasındaki bağı da koparır. Böylece post-modernizm, her türlü kapsayıcı kuramı, “ilerlemeci” ve kurucu projeyi reddederken insanlığı da geleceksizleştirir. İnsanı tarih yapan bir özne olmaktan çıkarır.

Post-modernizm, “büyük anlatılar” dediği bütünsel/kapsayıcı kuram ve projeler ile totalitarizm ve diktatörlükler arasında da doğrudan bağ kurar.

*Bkz. Samir Amin, *Modernite Demokrasi ve Din, Çeviri; Fikret Başkaya-Uğur Günsür-Güven Öztürk, Özgür Üniversite Kitaplığı Yayını, Ekim 2006 İstanbul, Say. 9-30.*

Totalitarizm ve diktatörlükler işte bu “büyük anlatılar”ın ürünüdür. Marksizm ve sosyalizm de “büyük anlatılar” arasında en gelişkin ve sistematik örnek olarak değerlendirilir. Böylece gerçek amaç ortaya çıkar; kapitalizmi, örtük olarak, insan tecrübesinin son aşaması ve değişmez bir sistem olarak kabul eder. Bu yanıla post-modernizm teolojik bir sosyalizm eleştirisidir.

Oysa sınıflar var olduğu, toplumsal eşitsizlik ve sömürü devam ettiği sürece, post-modernist iddiaların kanıtlanması mümkün değildir. Bu nedenle, post-modernizmin Aydınlanma ve modernite eleştirisi, tarihsel bağlamından kopuk, maddi temellere dayanmayan, kültürel eksenli ve soyuttur. Kapitalizmi aşmaya yönelik bir yol ve yöntem önermez, onu adeta yok sayar. Dolayısıyla bu modernite eleştirisi tarihsel ve kategorik bakımdan “ilerici” değil, “gerici” bir karaktere sahiptir çünkü kapitalizm aşılmadan modernite de aşılamaz.

1.2-Sınıflar Üstü Demokrasi Olur mu?

Özellikle sol liberaller tarafından demokrasiye ilişkin bütün devrimci ve Marksist eleştirilerin geri çekildiği bir dönemden geçiyor Türkiye. Bir kavram ve sistem olarak demokrasilerin sınıflar üstü olduğuna dair bir efsane üretiliyor. Demokrasi neredeyse insanlığın ulaştığı son aşama ve en mükemmel rejim ilan ediliyor. Artık, “burjuva demokrasileri” yok, sadece “demokrasi” vardır.

Demokrasilerin, sınıf eşitsizliklerinin, sömürünün ve adaletsizliğin üstünü örten bir şal olduğu gerçeği unutturulmaya çalışılıyor.

Tartışma, sadece “daha insancıl” ve “sosyal” bir piyasa ekonomisinin ve düzeninin olup olamayacağı üzerinden yürütülüyor.

Oysa Marksist politikanın çıkışında demokrasi eleştirisi yatar. Sosyalistler, 150 yıl önce demokrasilerin sınıfsal eşitsizlikleri ve adaletsizlikleri gizlediği ve bir “eşitlik” yanılsaması yarattığını belirterek, toplum için eşitlik, özgürlük ve adalet talep ettiler. Bu nedenle kurdukları ilk sosyalist ve işçi partilerinin isimleri “sosyal demokrat” sıfatını aldı.

Marksizm, modernitenin hem bir ürünü hem de devrimci bir eleştirisi ve inkârıdır. Marksizm aydınlanma düşüncesinin, sanayi devriminin, bilimsel ve teknolojik atılımların, siyasal ve toplumsal devrimlerin ilerici mirasına sahip çıkar. Marksizm insanlığın bütün ilerici birikimini içerir ve ilerler, aşar.

Pozitivizme, moderniteye ve elbette kapitalizme karşı tarihte görülen en köklü, en yıkıcı ve onu aşma kapasitesine en çok sahip olan bilimsel eleştiri de yine Marksizm yöneltir. Ancak Marksist eleştiri, kategorik olarak devrimci, tarihsel olarak ilerici dir. Bu yanıyla her türden post-modernist, liberal ve muhafazakâr eleştiriden köklü bir şekilde ayrılır.

Laiklik ise, aydınlanma ve modernitenin en büyük sonucu ve taşıyıcı ilkesidir. Laiklik, insan aklının özgürleşmesi, insanı ve dünyayı yöneten iradenin ve iktidar kudretinin gökyüzünden yeryüzüne indirilmesidir. İnsanların kendi kaderlerini belirleme ve tarih yapma hakkına ve iradesine sahip olmasıdır. İnsan, onun aklını ve bilimi esas almak demektir. O nedenle, aydınlanma ve modernitenin kazanımlarına yönelik saldırının ilk hedefi laikliktir. Bu bakımdan laiklik hem burjuva demokrasilerinin hem de bu do-

layımla sosyalizmin zeminini hazırlayan en önemli aydınlanma kazanımı ve insanlık birikimidir. Laiklik insanlığın Ortaçağ'ını aşmasının adıdır. Sosyalizm ise, laikliği de aşan daha kapsayıcı yapısıyla insanların ve toplumların tarih öncesine son verilmesidir.

Diğer taraftan aydınlanmaya, özgür akıla, laikliğe, pozitif bilime yönelik gerici saldırılar, “demokratik eleştiriler ve talepler” olarak görülmek ve gösterilmek istenir. Kurulu düzene yönelik özgürlükçü bir tutum olarak sunulur. Maalesef bu yaklaşımı sol liberaller de benimser.

Post-modernizme alan açan şey, son küresel gericileşme dalgasıyla tarihindeki bütün ilerici ve devrimci mirası reddeden burjuvazi karşısında, insanlığın ilerici birikimini (bu arada burjuva devrimlerinin, aydınlanma ve modernitenin birikimini de) savunma görevinin, tarihsel bir zorunluluk olarak sosyalistlere düşmesidir. Bu durum Türkiye için de geçerlidir. Cumhuriyet devrimi ve aydınlanmasının (derinliği Osmanlı'nın son dönemine kadar giden) ilerici birikimi ve kazanımlarını savunmak görevi de maalesef bu ülkenin devrimcilerine ve sosyalistlerine düşmektedir.

Çünkü Cumhuriyet devriminin sözü edilen birikimi, hiç kuşku yok ki, sorunlu ve sınırlıdır. Tutucu, anti-demokratik ve otoriter bir oylumu vardır. Sola kapatılmıştır. Bu durum, tarihsel bakımdan gecikmişliğin yanı sıra, bir dizi ekonomik ve sosyolojik nedene bağlanabilir. Artık klişe haline gelse de özellikle iki tespit önemlidir: Birincisi feodalitenin radikal yoldan tasfiyesi, ikincisi ise Kürt sorununun “burjuva demokratik” bir zeminde çözümünün Cumhuriyet tarihinde gerçekleştirilememesidir. Belki de bu nedenle “kurtuluş” ve “kuruluş” dönemlerini birbirinden ayırmak doğru olacaktır.

1.3-Egemen Sınıflar Arasında Yön ve Program Farklılaşması

Türkiye, 1990'ların ortalarından (Soğuk Savaş'ın bitiminden) itibaren alttan alta gelişen ve şiddeti giderek artan bir gerilimin açık çatışmaya dönüştüğü günlerden geçti. İnişleri ve çıkışları olan bu süreç, 2011 Türkiye'sinde de devam ediyor.

Siyasal bir krize dönüşen bu gerilimi tek nedene bağlamak doğru değil. Çok katlı bir tarihsel ve siyasal sorunla karşı karşıya olduğumuz ortada. Olup bitenleri kapsayıcı bir kavramla ifade etmek gerekirse eğer: Ülke 15 yıla yayılan bu zaman diliminde yeni bir "fetret" döneminden geçti.

Başka bir anlatımla, devletin/sistemin merkezinde bir iktidar parçalanması yaşandı. Dahası farklı iktidar odakları arasındaki mücadele giderek siyasal bir çatışmaya dönüştü. Toplum ikiye bölündü. Üstelik bu çatışma, sadece iç politikanın sorunları ve ihtiyaçları üzerinden değil, emperyalistler tarafından Türkiye'nin küresel düzen içindeki yeni yerinin tayin edilmesine kadar uzanan geniş bir alanda cereyan etti.

Yeni fetret dönemi, 12 Eylül 2010 referandumu ile sona erdi. AKP-Cemaat koalisyonu bütün iktidarı fethetti. Birinci Cumhuriyet tasfiye edildi. AKP-Cemaat iktidarı, devleti büyük ölçüde ele geçirince fetret dönemi de doğal olarak kapanmış oldu. Başlangıçta AKP hakkında açılan kapatma davası ve buna karşılık iktidarın başlattığı Ergenekon operasyonu bu çatışmanın dışavurumundan başka bir şey değildi.

Özetle Türkiye, egemen sınıflar arasında bir yön ve program farklılaşmasının ortaya çıktığı bir dönemden geçti.

Bu süreç henüz tamamlanmış ve yeni düzen sağlam temellere oturtulmuş değil. Tarihin akışına ve insanlığın bütün ilerici birikimine karşı savaşılan gerici tarihsel blok, son derece kararsız bir denge üzerinde duruyor.

Yoğunluğu zaman zaman azalsa da çatışmanın devam ettiğini, AKP'nin deyim uygunsu sadece bir "Pirus Zaferi" kazandığını söyleyebiliriz.

Ancak, AKP'nin ikinci seçim "zaferi" ile birlikte, askeri-bürokratik elit, İstanbul burjuvazisi ve yükselen taşra sermayesi arasında oluşan "zoraki" uzlaşma, içinde sürekli bozulma dinamiğini taşısa da orta vadede kalıcı bir karakter kazanmaya başladı.

Gerçek bir iktidar olsa bile devleti tam olarak ele geçirmek için önce yüzde 34, sonra da yüzde 46,7 oyun yetmeyeceğini gören AKP liderliği, ilk günden itibaren Batı'ya ve ABD'ye yöneldi. İçeride yetersiz olan iktidar kudretini dışarıdan alacağı güçle tamamlamaya çalıştı. Batı'ya yaslanarak iktidar alanını genişletme stratejisi uyguladı.

Bu konuda askeri bürokrasi ile AKP hükümetleri arasında başlangıçta bir uyumun olmadığı, tarafların her halinden anlaşılıyordu. Durum öyle bir hal alıyordu ki, ABD'nin eğilimlerini neredeyse "içeriden" izleyen gazeteci Cengiz Çandar, bugüne kadar Türkiye'de yapılan askeri darbelerin ABD desteği ve yönlendirmesiyle gerçekleştiğini belirterek, "Türkiye'de artık darbe olmasının şartları yok. Eğer bir darbe olursa, geçmişten farklı olarak bu ABD'ye karşı olur." diyordu. Çandar'ın analizi şöyleydi:

"Bundan sonra, şayet olacaksa, Türkiye'deki bir askeri darbe fazlaca 'ulusal' yani 'yerel' olmak durumundadır. Dahası Türkiye'deki bir askeri darbe doğ-

rudan Amerika'ya karşı olmak durumundadır ve onu hedef aldığı anlamına gelir.”*

İşte, 2003–2004 yıllarında sadece tasarı aşamasında kaldığı belirtilen ve Deniz Kuvvetleri eski Komutanı emekli Orgeneral Özden Örnek'in ünlü “Darbe Günlükleri” notlarında da görüldüğü iddia edilen durum budur.

Gelgelelim ABD'nin bu girişimi desteklemediği anlaşılmaktadır. Çünkü Soğuk Savaş döneminden farklı olarak ABD ve Batı, Türkiye'ye (özellikle 2001'den sonra) ılımlı bir İslam ülkesi olmak rolünü biçmiş ve böylece İslam dünyasına örnek oluşturacak bir modeli gerçekleştirme siyaseti izlemeye başlamıştır. Bütün bu gelişmeleri açık kaynaklardan izlemek, örneğin CIA eski şeflerinden Graham E. Fuller'in Türkçeye de çevrilen, “Yeni Türkiye Cumhuriyeti” isimli kitabından yeni ABD ve Batı siyasetini okumak mümkündür.**

Türkiye'de İslamcı hareket bir yandan toplumun dokusunu aşağıdan yukarıya doğru değiştirirken, geçmişte işbirliği yaptığı iktidarlar aracılığıyla da bu dönüşümün yasal ve kurumsal çerçevesini/zeminini hazırlamaya çalışıyordu. Artık iktidarda İslamcıları kullanan bir merkez sağ parti yok, merkez sağ politikacıları kullanan bir İslamcı parti var. Dolayısıyla ılımlı da olsa, AKP aracılığıyla iktidarı tam olarak ele geçiren İslamcı hareketin bu projesini hayata geçirmesinin önünde ülkenin genel siyaset dengelerinin dışında idari bir engel kalmadı.

*Cengiz Çandar, *Milliyet*, 2 Haziran 2003

**Bkz. Graham E. Fuller, *Yeni Türkiye Cumhuriyeti, Timaş Yayınları*, Nisan 2008 İstanbul, Çev. Doç. Dr. Mustafa Acar, 3. Baskı, Say. 100–132.

Diğer taraftan AKP, yerel kültürleri öne çıkaran küreselleşme dalgasının, kendi İslami projelerinin hayata geçirilmesi bakımından tarihsel bir fırsat yarattığını düşündü. Erdoğan'ın birinci iktidar döneminde 4,5 yıl Başbakanlık Müsteşarlığı yapan, ikinci iktidar döneminde ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı görevine getirilen AKP milletvekili Ömer Dinçer'in Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde 19-21 Mayıs 1995 tarihleri arasında yapılan bir sempozyuma sunduğu, "21. Yüzyıla Girerken Dünya ve Türkiye Gündeminde İslam" başlıklı o çok tartışılan tebliğinin ana tezi budur. AKP'nin teorisyenlerinden Dinçer bu tebliğinde, küreselleşmenin yerel kültürleri öne çıkardığını, Türkiye'de de yerel kültürün İslam olduğunu ileri sürerek, küreselleşmenin desteklenmesi gerektiğini savunuyor. Devam ediyor Dinçer: "Durum böyle olunca, Cumhuriyet yerini daha İslami ilkelere dayalı yeni bir düzene terk etmek zorunda."*

Profesörlük tezinin çalıntı (intihal) olduğu kanıtlanınca akademik unvanı geri alınan Dinçer'in, bir yerel kültür olarak İslam'ın hangi yorumunu ya da mezhebini kastettiği bir yana, böylesine açık ve yüz kızartıcı bir işbirlikçilik teorisi bu topraklarda görülmüş değil!

Recep Tayyip Erdoğan'ın siyaset danışmanı Doç. Dr. Yalçın Akdoğan ise, bu işbirliği teorisini daha da geliştirerek, "Bu topraklarda 200 yıldır ilk kez iç dinamiklerle dış dinamiklerin örtüştüğünü" ileri sürüyor.

Bu durumun Türkiye'de rejimin İslami temellerde dönüştürülmesi için tarihsel bir fırsat sunduğunu da

*Tam Metin için Bkz. *Bilim ve Hikmet Dergisi*, Güz 1995, Sayı; 12

belirten Akdoğan, “iç dinamikler” ile toplumun dinselleşmesi ve AKP’nin iktidara gelmesini, “dış dinamikler” ile de Batı’nın bu süreci desteklemesini örnek olarak veriyor.*

Bu anlamda, ABD emperyalizminin geliştirdiği, Büyük ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (BOP/ GOP) ve “İlimli İslam” stratejisi, basit birer jeo-politik yönelim değil, arkasında büyük bir ideolojik yığınak bulunan küresel bir gerici saldırıdır. AKP bir yanıyla, bu saldırının ülkemizdeki ve bölgemizdeki taşıyıcı aracından başka bir şey değildir.

Yalçın Akdoğan, başka bir açıdan bakıldığında aslında haklıdır. AKP’ye destek veren sermaye sınıfları, cemaatler, tarikatlar ve diğer çıkar grupları ile genel olarak emperyalizmin, özel olarak da ABD’nin çıkarları bu tarihsel dönemeçte örtüşmektedir. Ortada kirli bir işbirliği, dahası bir suç ortaklığı vardır.

1.4-Ergenekon, BOP ve İlimli İslam

Bu fikri arka plan; aslında ABD’nin gezegene hâkim olma stratejisini formüle ettiği, “Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi” ve projenin en önemli siyasal etabı olan Büyük (ya da genişletilmiş) Ortadoğu Projesi (BOP) diye isimlendirilen stratejik planlamadır. ABD’nin, yeryüzünün en zengin enerji havzalarının bulunduğu Merkezi Avrasya’yı (Ortadoğu ve Hazar havzası) denetim altına almak için geliştirdiği BOP’un en önemli boyutunu, hiç kuşkusuz “ilimli İslam” stratejisi oluşturuyordu.

**Bkz. Merdan Yanardağ, Bir ABD Projesi Olarak AKP, Siyah Beyaz Yayınları, Mayıs 2007 İstanbul, s. 24*

Çünkü hiçbir rejim sadece askeri ve siyasal zorla ayakta kalamaz. Dünyanın en kötü ve zorba yönetimleri bile, halkın asgari ihtiyaçlarını karşılamak, onların duygu ve inanç dünyası üzerinde belli bir etkinlik kurmak zorundadır. Başka bir anlatımla, asgari bir toplumsal destek oluşturulmadan hiçbir baskıcı yönetim ya da diktatörlük sürdürülemez. Aynı şey askeri işgaller ve sömürgecilik için de geçerlidir. İşbirlikçi bir sınıf yaratılmadan işgal ya da sömürgeciliğin sürdürülebilmesi de mümkün değildir. Köklü bir uygarlığa ve felsefi birikime sahip büyük bir ülke olan Hindistan bu nedenle sadece 50 bin kişilik bir ordu ile İngilizler tarafından yüzyıllarca yönetilmiştir. Eğer İngiliz sömürgeciliğini içselleştiren işbirlikçi bir sınıf olmasa ve toplum bu düzene razı edilmeseydi, böyle küçük bir güçle dev gibi bir ülkeyi teslim almak mümkün olamazdı!

İşte BOP ve ılımlı İslam siyaseti, Ortadoğu ve bütün İslam coğrafyasında ABD işgaline, neo-klasik sömürgecilik (yeni emperyalizm) döneminde toplumsal ve siyasal rıza/onay üretmek için geliştirilen stratejik bir planlamadır.

Dolayısıyla ılımlı İslam, batılı değerlerle uyumlu, batı kültürüyle (bu arada Hıristiyanlık ve Yahudilikle) çatışmayan, siyasal olarak ABD'nin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş, sınırların yeniden çizildiği ve nihayet rejimlerin bu amaca uygun olarak değiştirilmesinin öngörüldüğü BOP'un taşıyıcı kavramıdır.

Ve bu stratejik planlamanın bölgede iki önemli taşıyıcısı ve işbirlikçisi vardır; biri AKP'dir, diğeri de Fethullah Gülen hareketi...

Tam burada Fethullah Gülen hareketine biraz daha yakından bakalım:

İlimli İslam projesinin, içeriden, bölgenin tarihsel ve kültürel ortamından beslenen, teolojik zeminde bir taşıyıcıya ihtiyacı vardı. ABD için çok önemli olmakla birlikte, AKP, politik bir parti olarak bu ihtiyacı tam olarak karşılayamazdı. İslami bir kanaat önderi ya da etkili bir tarikat liderinin de katkısı ve desteği gerekliydi. Bu isim, geniş bir örgütsel ağa, mali güce, devlet içinde örgütlenmeye, istihbarata olan ilgisi nedeniyle operasyon gücüne ve yaygın bir etkileme alanına sahip olan Fethullah Gülen'den başkası değildi.

Çünkü Fethullah Gülen, “Dünya denilen geminin kaptanı” olarak nitelendirdiği ABD’nin otorite ve iradesine, İslami hedeflere ulaşmak için boyun eğilmesi gerektiğini vaaz ediyordu. ABD’yi “dünya denilen geminin kaptanı” ilan ediyor ve “Kaptanla kavga edilecek limana selamete varılamaz!” diyordu.*

Dolayısıyla Gülen, ABD’nin “ılımlı İslam” projesinin teolojik ve felsefi arka planını oluşturmaya soyunmuş gönüllü bir tarikat lideri portresi çiziyordu. Öyle anlaşıyor ki, ABD, BOP’un teolojik arka planını hazırlayacak “âlimler” aradığında, Fethullah Gülen “Buradayım!” diye elini kaldırmıştı.

Aslında Fethullah Gülen, daha yolun başından itibaren ABD ve onun istihbarat örgütleriyle ilişkili bir isimdi. Gülen, Soğuk Savaş yıllarında, yani daha 1960’lı yılların başında, Komünizmle Mücadele Derneği (KMD) Erzurum Şubesi’nin kurucusu ve yönetim kurulu üyesiydi. ABD, Türkiye tarihinin burjuva anlamda en demokratik anayasasını yapan 27 Mayıs

*Bkz. Nuriye Akman’ın Zaman gazetesindeki seri F. Gülen söyleşisi, 22 Mart 2004-1 Nisan 2004

1960 hareketinin önünü kesmek için CIA aracılığıyla KMD'yi kurdurmuştu. Bu dernek, denilebilir ki, Türkiye'de batılı istihbarat örgütleriyle ilişkili ilk Soğuk Savaş örgütlenmesiydi.

Bugün Türkiye'de İslamcı alanda siyaset yapan birçok isim bu derneklerde yetişti. Örneğin, Fazilet Partisi ve Saadet Partisi'nde genel başkanlık yapan, Necmettin Erbakan'ın yer aldığı hükümetlerde bakanlık görevinde bulunan Recai Kutan Malatya KMD başkanıydı. İslamcıların sonradan ele geçirdiği Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) de bu tip derneklerden biriydi. AKP'li Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gibi birçok İslamcı politikacı da MTTB'nden yetişmiş, bu dernekte yöneticilik yapmıştı.

Diğer taraftan ılımlı İslam projesini, Soğuk Savaş yıllarında yine ABD patentli olan ve Sovyetler Birliği'ni Güneyden kuşatmayı amaçlayan "yeşil kuşak" stratejisi ile karıştırmamak gerekiyor.

Çünkü "yeşil kuşak" siyaseti, radikal ya da ılımlı olduğuna bakılmaksızın her İslami harekete, anti-komünist olmak şartıyla sınırsız destek verdi. Sönümlemeye başlayan İslami duyarlılıkları besledi, büyüttü, örgütledi ve kışkırttı. Çoğu ülkede İslamcıların ellerine silah verdi, onları donattı ve eğitti. (El-Kaide bu tip örgütlerden sadece biriydi.) Onları bir soğuk savaş gücü olarak hazırladı ve iç savaş aygıtı olarak konumlandırdı. Amerikan siyasal terminolojisinde bu politikanın ismi realizm (gerçekçilik), bu çizgiyi savunanların sıfatı da realistlerdir.

İlımlı İslam projesi ise, Müslüman dünyayı bölme-yi, kendisine yönelik politik bir tehdit haline gelen radikal İslam'ı yalnızlaştırmayı ve ezmeyi amaçlıyor.

Bu nedenle, söz konusu projenin ilk sonuçları, dünyada ve Türkiye’de radikal İslam’ın ezilmeye çalışılması oldu. 28 Şubat 1997’den sonra Refah Partisi (RP) ve Necmettin Erbakan bu nedenle tasfiye edildi. Daha da önemlisi, Refah Partisi’nin içinden Adalet ve Kalkınma Partisi’nin (AKP) üretilmesi de yine bu stratejik planlamanın sonuçlarından biridir.

İlimli İslam projesinin Türkiye bakımından önemi çok yönlüdür çünkü Türkiye’nin kısa ve orta vadede politik yapılanmasını, toplumsal hayatını ve kültürel şekillenmesini derinden etkileme potansiyeline sahiptir. Nitekim böyle de olmuştur. Bu emperyal proje, Türkiye’de rejimin ve toplumsal yaşamın niteliği, rengi, yaşam tarzı ve geleceği ile ilgili bir çatışmanın yolunu döşemiş ve ülkeyi 2004’ten itibaren derin bir krizin eşiğine getirip bırakmıştır.

Bu çatışma, Ergenekon operasyonları ve soruşturması ile doruğa çıkmış ve Birinci Cumhuriyet’in tasfiye edilmesiyle sonuçlanmıştır. Cumhuriyet’in başlangıç ilkeleriyle şeriatın hükümleri arasından alınan bir ortalamaya dayalı faşizan bir ilimli İslam rejimi, bir tür polis devleti inşa edilmeye başlamıştır.

Bu boyutu ve özelliğiyle, 2000’ler Türkiye’sinin yaşadığı gerilimin 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 krizlerinden hem nitelik olarak hem de çatışan güçlerin dizilişi bakımından çok farklı olduğunu görmek gereklidir. Kaldı ki nitelik farkı, kaçınılmaz olarak bölünmenin karakterini de belirlemektedir. Türkiye’nin, kırılmalara uğrasa da, 80 yıllık cumhuriyet birikimi ile bu ülkenin geleceği arasında yaşanan bir gerilim ve çatışma vardır.

ABD’yi yönetenler ve bu ülkenin önde gelen fikir üreticileri Türkiye’nin sahip olduğu seküler düzen

nedeniyle, İslam dünyasından, onları etkileyemeyecek kadar uzaklaştığını, bu nedenle cumhuriyetin ve laiklik ilkesinin yeniden tanımlanarak yumuşatılması, başka bir anlatımla düşük yoğunluklu da olsa İslami bir yoruma kavuşturulması gerektiğini düşünüyorlar.*

Bazı kurumlarının “cumhuriyetçi bir refleksle” direnmeleri üzerine de –ki temel bir değişime zorlanan her rejimin göstereceği bir tepkidir bu- Ergenekon operasyonu başlatılarak bu güçler etkisizleştirildi.

AKP’nin bu operasyonda büyük ölçüde başarılı olduğunu belirtmek gerekiyor. Çünkü bu süreç, örtülü ya da sivil darbe de denilebilecek bir karşı hamle, Amerikancı bir ılımlı İslam darbesi ile iç içe gelişti.

1.5-Amerikancı İlimli İslam Darbesi!

AKP-Cemaat koalisyonunun gerçekleştirdiği örtülü (ya da parlamenter) darbenin belli bir başarı kazanmasına karşın, “ılımlı İslam” projesinin Türkiye’de gerçekleştirilmesinin önünde çeşitli güçlükler bulunmaktadır. Tıpkı BOP’un bölgede hayata geçirilmesinin önünde de çok sayıda siyasal, kültürel, toplumsal, ekonomik ve ulusal engelin bulunduğu gibi.

ABD gerilemekle birlikte bugün için hala tek süper güç, uluslar üstü mali sermaye kahredici bir etkinlik sahibi olsa da, hiçbir emperyalist merkezde bir Tanrı iradesi ve imparator otoritesi yoktur. Olamaz da... Çünkü toplumsal, siyasal gelişmeler ve uluslararası ilişkiler bir üst iradenin planlamasına göre oluşmaz.

*Bkz. Bernard Lewis, 300 Yıldır Sorulan Soru: Hata Neredeydi? Oğlak Yayınları, Çev: Harun Özgür Turgan-Serpil Bilbaşar, İstanbul 2002.

Böyle bir şey doğanın ve hayatın diyalektiğine, tarihin yasalarına aykırıdır. Yapılan planlar, hazırlanan projeler –ki bunlar da genellikle bir masa etrafında oturulup kafa kafaya verilerek yapılmaz, süreç içinde oluşurlar- yaşama uygulanma aşamasında bir dizi etken tarafından belirlenmeye ve dönüştürülmeye başlar. Irak işgali bunun somut bir örneğidir. ABD’nin BOP’u Iraklı yoksulların direnişine çarpmış ve henüz paramparça olmasa da büyük yara almıştır. Washington için mutlak zafer neredeyse imkânsız gibidir. Bölgedeki bir dizi etken BOP’un hayata geçirilmesini engellemiş ve geçersiz hale getirmiştir.

Bu kayıtları koyduktan sonra öncelikle söylenecek şey şudur: Soğuk Savaş döneminde sola karşı bir kalkan ve kuşatma aracı olarak kullanılan İslamcı hareketler, devlet tarafından korunup kollanırken artık günümüzde böyle bir ihtiyaç kalmadı. Bu “ahlaksız” ilişki bitirilmeye çalışıldı. Türkiye’de 28 Şubat sürecinin gerçek anlamı budur.

Türkiye’nin, cumhuriyetçi geleneğe sahip güçlerinin yanı sıra, komünizmin bir tehdit olmaktan çıkması nedeniyle Batıcı bürokrat ve sermaye elitinin bir kesimi de bu “yasak ilişkinin” sürdürülmesine, en hafif deyişle sıcak bakmayacaktı. Ancak bu hamle, yükselen muhafazakâr sermayenin iktidar talepleriyle, ABD’nin BOP ve ılımlı İslam stratejisinin buluşması sonucu oluşan duvara çarptı. 2000’ler Türkiye’sindeki gerilimin kaynağında bu olgu yatıyordu.

Yukarıda da işaret etmeye çalıştığım gibi, Türkiye’de egemen sınıflar arasında yaşanan yön ve program farklılaşması merkezi otoritenin zayıflamasına ve ülkede tam bir iktidar parçalanmasına yol açtı. Ortaya çıkan farklı güç ve iktidar odakları hem etkinlik alanlarını

sürekli olarak genişletmeye çalıştı hem de birbirleriyle kıyasıya bir rekabete girdi. Öyle ki, birbirini izleyen devlet kurumları, karşılıklı hazırlanan istihbarat raporları, hatta devlet içi örtülü operasyonlar ortalığı kapladı.

2003 sonrasında Türkiye’inde AKP’nin eline geçen hükümet, Meclis ve medyanın önemli bölümü ile ağırlığını taşra burjuvazisinin oluşturduğu sermaye grupları; giderek tutucu bir silahlı politik parti gibi davranan polis örgütü; ABD, Batı ve küresel finans kapitalinin desteğinde, “gerici bir tarihsel blok” olarak ayrı iktidar odağı haline geldi.

Diğer yandan aynı dönemde Cumhurbaşkanlığı, yüksek yargı, üniversiteler, bazı batıcı sermaye çevreleri, yaşam tarzlarını ve hayat alanlarını tehdit altında gören kentli orta sınıflar, aleviler, yüksek yargı ve TSK’nin bir kesimi de ayrı bir blok oluşturuyordu. Bu yarılma 2008’e kadar gerilimin dozu şiddetlenerek derinleşti. Her güç odağı, bütün iktidarı eline geçirmek için kıyasıya bir mücadeleye girmiş durumdaydı.

Bu iktidar mücadelesi, ABD’nin, sermayenin, tarikatların, kendi hayatlarına ihanet eden liberallerin desteğini alan, adliye ve poliste illegal olarak örgütlenen, dahası polisi silahlı bir politik güç olarak kullanan AKP-Cemaat koalisyonu kazandı. Diğer taraf ise, örgütsüz, politik bir önderlikten yoksun ve dağınıktı. Süreç henüz tamamlanmış olmamakla birlikte Birinci Cumhuriyet büyük ölçüde tasfiye edildi. Cumhuriyetin bütün ilerici kazanımları budanmaya başlandı. Türkiye taşrası büyük ölçüde fiilen şeriat hükümlerinin yönetimine girdi. Sosyal devlet bitirildi ve azgın bir piyasacılık olan neo-liberal politikaların hayata geçirildiği halk düşmanı bir düzen kuruldu.

Yukarıda farklı dolayımrlarla da vurgulandığı gibi, Washington'un desteğini arkasına alan AKP ve ılımlı İslamcılar, ülkeyi tam olarak teslim alamasa da bu çatışmada inisiyatifi ele geçirdi.

Fetret dönemlerinin tarihsel olarak kalıcı olması veya çok uzun sürmesi doğası gereği mümkün değildir. Ya güçlü bir şehzade çıkacak ve diğerlerini tasfiye ederek bütün iktidarı elinde toplayacaktır -ki Osmanlı'da da böyle olmuştur- ya da bu süreç, ülkede bir dağılma ve çözülmeyle sonuçlanacaktır.

Türkiye, 1995 yılından 2007'ye kadar devam eden bir dönemde fetrete düştü. Birinci fetret gibi ikincisi de 12 yıl sürdü.

İkinci fetret döneminin güçlü şehzadesi, ABD ve Batı'nın desteğini alan Tayyip Erdoğan ve partisi AKP'dir. ABD'nin, kendisine karşı direnme potansiyeli taşıyan ulusalcı asker, bürokrat ve aydınların varlığı nedeniyle büyük ölçüde TSK'den desteğini çektiği anlaşıyor. CHP'nin adeta tecrit edilmesi de bu yaklaşımın bir parçasıdır.

Ergenekon operasyonu ile ABD ve AKP bu güçleri büyük ölçüde tasfiye etti.

Peki, AKP bu kudreti nereden almaktadır? AKP'nin gücünü arttıran olgular sırlandığında, bu partiyi hükümete taşıyan sermaye (özellikle iktidardan ve servetten daha çok pay talep eden taşra sermayesi) çevreleri, devletin/sistemin bütün ideolojik aygıtlarının harekete geçirilmesiyle üretilen toplumsal onay, ABD ve Batı'nın desteği ilk ağızda sayabilir. Bunlara parti etrafında oluşan tarikatlar ittifakını, özellikle Fethullah Gülen cemaatinin/örgütünün tavrı da eklenmelidir.

Ancak, burada bir başka güç kaynağından daha söz etmek gerekir. Bu kaynak hiç kuşku yok ki, her soydan sağ ve sol liberallerdir. Liberal aydınların AKP'ye verdiği destek, entelektüel direniş iradesinin kırılmasında, direnme eğilimindeki modern hayat tarzına sahip toplum kesimlerinin ve orta sınıfların etkisizleştirilmesinde önemli bir rol oynadı.

CIA gibi istihbarat örgütlerinin desteklediği hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık olan Fethullah Gülen hareketinden, “demokratik” ve hatta “laik” bir yönelim bekleyen liberal aydınlara ne demeli bilmiyorum ama Polis Örgütünü (daha çok da Emniyet'teki istihbarat ve teknik takip birimlerini) ele geçiren Fethullahçılar, ülkede tam bir korku iklimi yaratmayı başardılar.

Resmen açıklanan bilgilere göre, bir milyondan fazla insanın telefonlarının dinlendiği –ki ortam dinlemesi de yapıldığı için bu sayı aslında yaklaşık 6 milyon civarındadır- bir ülke, demokratikleşmiyor ancak bir polis devletine dönüşüyor olabilirdi. Nitekim gerici-faşizan bir polis devletine dönüştü de.

Yeni rejimin tam olarak kurulabilmesi için Cumhuriyet'in kurucu ilkelerinin kısmen tasfiye edilmesi ya da başlangıç varsayımları ve kazanımlarının (laiklik gibi) yeniden tanımlanması zorunludur. 2010'lar Türkiye'sinde yaşanan süreç budur. Bu kırılmanın gerçekleşmesi halinde, bir “ortalama” alınması en yüksek olasılıktır. Ancak, her “ortalama” tarihsel ve kategorik olarak bir gerileme demektir.

Ancak, bugün bir “uzlaşma” diye ileri sürülerek “millet-devlet barışması” gibi fiyakalı bir gerekçeyle savunulacak bu “ortalama alma” girişimi, Türkiye'yi bir Suudi Arabistan ya da İran yapma projesi değildir.

Bazı çevrelerde böyle bir niyet olsa bile, bunun tarihsel ve kültürel nedenlerle gerçekleşmesi çok zordur. Ancak, Türkiye'nin süreç içinde bir Pakistan, Mısır, Malezya veya Endonezya haline getirilmesi mümkündür. Ergenekon soruşturması üzerinden gerçekleştirilen darbe ile bu hedefe büyük ölçüde yaklaşılmıştır.

İslamcılar ve ılımlı İslamcılar toplumun dokusunu aşağıdan yukarıya değiştirirken, hükümet eliyle de yukarıdan aşağıya (siyasal tasarruf ve uygulamalar, servet transferleri ve yasal düzenlemeler yoluyla) bu değişim sürecini hukuki temellere oturtup geri dönüşsüz şekilde tamamlamaya çalışıyorlar. Gerçekte bugün, yüzlerce taşra kenti ve kabasında fiilen şeriat yasaları uygulanıyor. Eğitim dinselleştiriliyor. Kadının baskı altına alındığı, modern yaşam alanlarının daraldığı, emekçilerin zihin ve inanç dünyalarının teslim alındığı bir dönemden geçiyor ülke.

Şu örnek çarpıcıdır: Tuzla tersaneleri birer mezbahaya dönüşmüşken, sosyalistlerin ve DİSK'in yaptığı protesto eylemlerine tersane işçilerinin yüzde 90'ı katılmadı! Çünkü bu işçilerin büyük çoğunluğu, tıpkı patronları gibi AKP ve MHP'ye destek veriyorlar, olanı biteni tevekkülle karşılıyorlardı. İşte, istenen böyle bir ülke ve toplumdur!

Ancak, bir kez daha vurgulamakta yarar var: Amerikancı ılımlı İslam darbesi, diğer bir anlatımla AKP-Cemaat koalisyonunun örtülü operasyonu başarılı olsa da bütün politik, toplumsal ve tarihsel sonuçlarına ulaşmış değil. Daha da önemlisi, kurulmak istenen rejim, ortaya çıkarılan kuramlarıyla henüz bir kararlılık kazanmaktan çok uzak. Dolayısıyla, süreç ve çatışma devam ediyor.

Yön duygusunu kaybeden Türkiye'nin 2010-20 aralığında çatışmalı bir siyasal dönem yaşayacağını öngörebiliriz. Dengelerin her an değişebileceği bu dönem, bir uzlaşma ve melez bir rejimle de kapanabilir, sert tasfiyelerin yaşandığı bir sürecin ardından Cumhuriyet'in yeni bir restorasyonu ile da sonuçlanabilir.

1.6-Kontrgerilla mı Susurluk Artığı Çete mi?

Ergenekon operasyonları ile Türkiye'de darbecilerin ve derin devletin (Kontrgerilla'nın) tasfiye edilme sürecine girdiği ileri sürüldü. Bu tezin sahibi AKP'liler, İslamcılar, sağ ve sol liberaller Türkiye'de somut ve yakın bir darbe tehdidi olduğu da ileri sürdüler.

Bu iddia gerçekten doğru olabilir miydi?

Önce bir saptama yaparak tam bir bilgi kirliliği, psikolojik harekât ve dezenformasyonla karşı karşıya olduğumuzu belirtmek durumundayım. Çünkü ortada somut ve yakın bir darbe tehdidi yok. Üstelik bir askeri darbe ihtimali Türkiye'de hiçbir zaman bu kadar uzak olmadı.

Peki, bu kadar gürültü neden çıkarıldı? Bu durum üzerinde biraz düşünmek ve bu soruya yanıt vermek gerekiyor.

Eğer, emir komuta zinciri içinde bir darbe olacaksa, ABD, NATO ve Batı'nın desteği sağlanmadan; büyük sermayenin ve uluslararası finans kapitalin çıkarları gözetilmeden gerçekleştirilemez. Bu güçler ise TSK'yi, Kemalistleri veya ulusalcıları değil; AKP'yi, ılımlı İslamcıları, Fethullahçıları ve liberalleri destekliyor.

Kontrgerilla örgütü, önce Seferberlik Tetkik Kurulu (1954), sonra Özel Harp Dairesi (1970-80’lerde), şimdi de (28 Şubat 1998’den sonra) Özel Kuvvetler Komutanlığı diye bilinen TSK’ye bağlı birimdir. Sadece askerlerden oluşmaz, toplumun her kesiminden siviller de bu örgütlenmenin içindedir.

Bu örgüt ABD ve NATO’nun Soğuk Savaş döneminde geliştirdiği “Dolaylı Saldırı” doktrininin bir ürünüdür. Dolaylı Saldırı doktrini özetle, nükleer silah dengesi nedeniyle sosyalist ülkelerden doğrudan bir askeri saldırının gelmeyeceği; ancak dolaylı bir saldırının kesintisiz şekilde devam edeceği varsayımına dayanır. Bu durumda, sosyalist blok, kapitalist ülkelerdeki komünist partiler, sendikalar, gençlik dernekleri, diğer toplumsal muhalefet odakları ve legal-illegal devrimci örgütler aracılığıyla “Batı uygarlığı” ve kapitalizme saldırmakta, yani savaş “dolaylı olarak” devam etmektedir.

Bu durumda NATO ülkeleri, kendi yurttaşlarının bir kısmını “düşman” kategorisinde değerlendirmeye başlamış ve bu kesimlere (sosyalist sola) karşı yasa ve hukukla kendisini bağlı saymayan “gayri nizami harp” örgütleri oluşturmuştur. Bu örgütler aynı zamanda, sosyalist ülkelerin gerçekleştireceği bir işgal durumunda karşı-gerilla (yani kontrgerilla) mücadelesini örgütleyecektir. Bunun için “milliyetçiler” den oluşan ve gizli silah depoları olan bir örgütlenme yaratılmıştır. Bu örgüt sadece Türkiye’de değil, bütün NATO ülkelerinde bulunmaktadır.

Genel (ya da resmi) ismi, “Süper NATO” ya da “Inter NATO” olarak bilinmektedir. Bu örgütün Almanya’daki adı “Sword”, İtalya’daki adı “Gladio”, Fransa’daki adı “Rüzgârgülü”, Hollanda’da “Command”, sözüm ona mutlak tarafsız ülke olarak kendini ilan

eden İsviçre’de “P-26”, Yunanistan’da “Sheepskin” Avusturya’da “Schwert”, İngiltere’de, “Secret British Network Revealed” ve Türkiye’de ise, 12 Mart sorucularının verdiği isimle “Kontrgerilla”dır. Türkiye’deki Kontrgerilla örgütünün resmi adı, yukarıda da belirttiğim gibi “Özel Harp Dairesi” ya da bugünkü ismiyle “Özel Kuvvetler Komutanlığı” olarak bilinir.

Türkiye’de gerek Susurluk Skandalı, gerekse Ergekon operasyonu sırasında olan bitenlerin bu örgütün dağıtılmasıyla ilgisi yoktur. Yukarıda ismi geçen devletlere bakıldığında, bunların pek demokratik ve insan hakları konusunda çok fiyakalı ülkeler olduğu hemen görülmektedir! İnanılmaz gibi gelebilir ama bu örgütler cinayet, sabotaj, kundaklama, insan kaçırma, tecavüz, bombalama, katliam düzenleme gibi eylemler yapmakla bile yetkilendirilmiştir. Bütün bu eylem biçimleri, örgütün ST-31 ve ST-32 koduyla anılan belgelerinde (Sahra Talimnameleri) açıkça belirtilmiştir.

Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağıldıktan sonra batılı ülkelerde bu örgütler ya tasfiye edildi ya da yeniden düzenlendi. Türkiye’de ise “Kürt sorunu” nedeniyle bu iş 7-8 yıl gecikti.

Ancak, Türkiye’de Süper NATO örgütü tam olarak dağıtılmadı. Susurluk olayı ve 28 Şubat’tan sonra safralar atılarak, örgüt NATO’nun yeni tehdit değerlendirmesi doğrultusunda yeniden düzenlendi. Olaylara ve olgulara bakınca böyle bir sonuç çıkaramayım mümkün görüyorum.

Dolayısıyla, eğer şu anda Kontrgerilla varlığını sürdürüyorsa –ki artık bu örgütlenmeyi ‘yeni-kontrgerilla’ diye anmak daha doğru olacaktır- yapısı ve güncel misyonu gereği ılımlı İslam darbesini destekliyor olmalıdır. Nitekim destekliyor da.

Ergenekon operasyonunun anlamı nedir? Gözaltına alınan ya da tutuklanan insanlar darbecilik ve Kontrgerilla örgütlenmesiyle nasıl bir ilişkiye sahiptir? Şimdi bu soruların yanıtlarını vermeye çalışalım.

Ergenekon operasyonu kapsamında tutuklanan emekli Tuğgeneral Veli Küçük ve arkadaşları, Susurluk olayı sırasında tasfiye edilen mafyalaşmış bir ekip tir. Veli Küçük, tuğgenerallik süresi dolmadan emekli edilen, başka bir anlatımla ordudan tasfiye edilen bir askerdir.

Veli Küçük, dönemin Başbakanı Tansu Çiller, Genelkurmay eski Başkanı Doğan Güreş, dönemin Emniyet Genel Müdürü (sonradan Adalet ve İçişleri Bakanı oldu) Mehmet Ağar ve yine dönemin Olağanüstü Hal Bölgesi Asayiş Bölge Komutanı emekli Korgeneral Hasan Kundakçı ekibinin orta düzey bir yöneticisidir. İzmit'te Jandarma Alay Komutanı ve henüz albay rütbesindeyken, PKK'yı desteklediği öne sürülen Kürt işadamlarının öldürülmesi ve yine aynı gerekçeyle "Kürt mafyası" diye nitelenen grupların tasfiye edilerek yerine Ülkücü mafyanın geçirilmesi operasyonunu yürüten ekibin önde gelen isimlerinden biri olduğu belirtilmektedir.

Söz konusu dönemde Jandarma İstihbaratı ve Emniyet'te görevli bazı kişiler de aynı akıbete uğramıştır. Bu olay kısmi de olsa bir "bağırsak temizleme" operasyonudur. Örneğin Mehmet Ağar da aynı dönemde İçişleri Bakanı olmasına karşın istifa etmek zorunda kalmış ve siyaseten kenara itilmiştir.

Bu isimler, Soğuk Savaş'ın bitiminde PKK' ye karşı "gayri nizami harp", yani "kuralsız savaş" yürütmek üzere istihdam edilmiş, kirli savaşta kullanılmış ve fakat görev sınırlarını (!) aştıkları ve kişisel menfaatleri

doğrultusunda hareket etmeye (çeteleşmeye) başladıkları gerekçesiyle tasfiye edilmişlerdir.

Dışlanan ve gözden düşen bu ekibin, önceleri sembolik cezalar ve davalarla (bir anlamda) diyetleri de ödenmiştir. Ancak “durumdan vazife çıkaran” bu çevre faaliyetlerini sürdürmüştür. Kendilerine “vatanseverlik” gibi “ideolojik” bir misyon da biçen bu çete devletten ve düzenden diyet istemeye devam etmiştir.

Ortada, çek-senet tahsilâtı yapan, uyuşturucu kaçakçılığından pay alan, kumarhane işleten ırkçı-faşist kırması bir çete vardır. Nitekim Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz de iddianamesinde bu örgütün kuruluş tarihini 1999-2000 olarak vermektedir. Oysa Kontrgerilla’nın kuruluşu (Seferberlik Tetkik Kurulu) 1954 olarak resmi kayıtlara geçmiştir. Kuran da Demokrat Parti (DP) iktidarındır.

Yine aynı Savcı Ergenekon’un TSK’de hücrelerinin olmadığını belirtmektedir. Burası ilginçtir çünkü darbe hazırlamakla suçlanan bu örgütlenmenin halen Ordu ile bir bağının olmadığı belirtilmektedir. Nasıl darbe yapacaklarsa?

Bu çete elindeki imkânları da (mafya sermayesi) kullanarak siyasal bir güç olmaya çalışmış, bu doğrultuda bazı örgütlenmelere girişmiş ancak başarılı olamamıştır. Söz konusu yapılanma, önderleri ve mensuplarının doğaları gereği siyasallaşmaya çalışan yarı mafyatik bir örgütlenme olmanın ötesine geçememiştir. İddianamede yer alan sanık ifadeleri ve telefon dinlemelerine dikkatle bakıldığında da durum açıkça görülmektedir.

Derin devlet örgütlenmesi içinde MHP, Ülkücüler ve İslamcılar bütün bir Soğuk Savaş boyunca etkin

bir rol oynamasına karşın, Ergenekon operasyonu ve soruşturmasında kapsam dışı bırakılmıştır. Özellikle bir operasyon örgütü ve bir sokak gücü olarak düzenlenen MHP ya da MHP'lilerin bu soruşturmanın dışında bırakılması ilginçtir. Sadece bazı Ülkücü mafya grupları bu operasyon sırasında soruşturmaya uğramıştır. Doğan Güreş, Mehmet Ağar, emekli Orjeneral Teoman Koman (JİTEM'in kurulması emri ni verdiği belirtilmektedir) emekli Korgeneral Hasan Kundakçı gibi isimlerin de bu soruşturmada yer almaması dikkat çekicidir.

Sonuç olarak, Ergenekon operasyonu sırasında gö zaltına alınan ve tutuklanan bazı isimler, daha önce Susurluk Olayı sırasında tasfiye edilen mafyatik, ırkçı ve faşist bir çeteden geriye kalanların, yeniden güç olmaya çalışan kanadıdır. Bu unsurlar buruşuk bir peçete gibi bir kenara bırakılmış Kontrgerilla artıklarıdır. Böyle bir yapılanmanın darbe yapacağını iddia etmek komiktir!

2.BÖLÜM

ERGENEKON'DA ABD ETKİSİ, MC KARTHY'CİLİK, İSLAMO-FAŞİZM VE ORTAYOLCU AYDIN TAVRI

2.1-Arka Plan: Gerçekte Ne Oldu?

Ergenekon operasyonu ile Türkiye’de derin devletin tasfiye edileceği ve 2003–2004 yıllarında planlandığı ileri sürülen darbenin faillerinin yargılana-acağı iddia edilmişti. Yukarıda da belirttiğim gibi, 2003–2004 yıllarında planlandığı söylenen darbe, eğer Deniz Kuvvetleri eski Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek’in “günlükleri” doğru ise, teşebbüs aşamasına bile geçmeden bitmiş, ABD ve AB’nin AKP hükümetini açıkça desteklediği görüldüğü için (yani bu durumda bir darbenin mümkün olmadığı gerekçesiyle) sonlanmıştı. Ancak ortada başka bir olgu var.

Soğuk Savaş sonrasında ABD'nin, gelecekteki muhtemel rakiplerini etkisizleştirmek için Ortadoğu ve Hazar Havzası'ndaki enerji kaynakları ve enerji nakil hatları üzerinde egemenlik kurma siyasetinin Türkiye'nin çıkarlarına uygun olmadığını düşünen, dahası Sovyetler Birliği ve Sosyalist Blok'un dağılmasından sonra oluşan boşluğun ve yeni küresel düzenin emperyal bir sıçrama yapmak için fırsat yarattığı varsayımıyla hareket eden Türk egemen sınıfların bir bölümü "ulusalcı" diye nitelendirilebilecek bir çizgi izlemeyi deniyordu. TSK içinde de bu yönde bir görüş mayalanıyordu.

Dolayısıyla, Geniş Ortadoğu'ya hâkim olmak isteyen ABD'nin, önemli bir bölgesel güç konumundaki Türkiye'yi ya tam teslim alma ya da ufalayarak güçten düşürme politikasına gelenekçi bazı Cumhuriyet kurumları tepki gösteriyordu. Bu kanada dâhil olan TSK'nin bir kanadı da sorun çıkarma potansiyeli taşıyordu. Dönem değişmiş ve Türkiye'deki Soğuk Savaş güçleri arasında derin bir ayrışma ortaya çıkmıştı. Geleneksel iktidar bloğunun bir kanadı, yeni küresel düzen içinde "Avrasyacı" bir siyaset izlemenin "lig atlamak" için daha doğru olacağı görüşündeydi.

Öte yandan dinamosunu İstanbul burjuvazisinin oluşturduğu Batıcı büyük sermaye çevreleri, küresel rekabette avantaj sağlamak ve bu arada Türkiye'nin çarpık kapitalistleşmeden gelen sorunlarını Avrupa'ya ihraç ederek aşmak için, AB ile entegrasyonun kaçınılmaz olduğunu ileri sürüyordu. Bu nedenle söz konusu çevreler AKP'ye büyük destek verdiler.

AKP, ikinci eğilimin sözcülüğüne soyundu. Çünkü iktidardan ve servetten daha çok pay isteyen, yükselen muhafazakâr-İslamcı sermaye için de bu politika, yukarıya tırmanmak için en uygun yoldu. Onlar da bu yolu tercih ettiler.

Ancak, Batıcı büyük sermayenin hesaplamadığı bir olgu vardı: Eğer geleneksel iktidar bloğunun bileşimi değişecekse, bu ancak kendi işgal ettikleri alanın daralmasıyla mümkün olacaktı. Bu nedenle büyük sermaye (ve tekелci medya) bir yandan AB'ye üyelik ve neo-liberal ekonomi politikalar (özelleştirme vs.) nedeniyle AKP hükümetini destekliyor diğer yandan ise iktidar aracılığıyla servetin el değiştirmesinden büyük rahatsızlık duyuyorlardı. Genel seçimlerde AKP'yi destekleyen TUSİAD'ın zaman zaman hükümeti çok sert bir şekilde eleştirmesinin altında yatan neden budur.

Sonuç olarak, ABD izlediği küresel ve bölgesel siyasetlerin önünde bir engel oluşturma potansiyeli taşıyan ulusalcı güçleri devletten ve bu arada TSK'den tasfiye etmek, toplumdaki etkinliklerini kırmak istiyordu. Çünkü bir ara yapılan anketlerde TSK içindeki anti-Amerikan eğilim yüzde 80'lere ulaşmıştı. Washington, Irak işgalinden önce Türkiye'nin ABD'nin yanında savaşa girmesini isteyen 1 Mart 2003 Tezkeresi'nin Meclis'te reddedilmesi nedeniyle de TSK'yi suçluyordu. AKP iktidarı için de böyle bir operasyon, tam anlamıyla iktidar olmak demekti. Tayyip Erdoğan'ın Başdanışmanı Doç. Yalçın Akdoğan'ın deyimiyle: "İç ve dış dinamikler bir değişim için örtüşüyordu."

İslamcı Yeni Şafak gazetesi yazarı ve iktidara en yakın isim olarak bilinen Fehmi Kuru, şunları yazıyordu:

"5 Kasım 2007 tarihinde Beyaz Saray'da yapılan Tayyip Erdoğan- George W. Bush görüşmesi ile Ergenekon operasyonu arasında bir irtibat olduğuna inanıyorum. O görüşme PKK terörüne karşı ABD'nin geleneksel tutumunu değiştirdi, biliyorsunuz. Aynı görüşmede, Türkiye'nin demokratikleşmesinin önündeki diğer engellerin de konuşulmadığını bilemiyoruz.

Konuşulmuşsa, ‘devlet içinde yuvalanmış çeteler’ konusu da masaya getirilmiştir. Bu benim tezim.”*

Dolayısıyla, Ergenekon operasyonunu ile ağırlıklı olarak Ordu’nun “ulusalcı” kanadının tasfiyesi ya da etkisizleştirilmesinin amaçladığı saptanmalıdır. Dahası bu yolla ılımlı bir İslam rejim ya da aynı anlama gelmek üzere gerici-faşizan bir polis devleti kurmak istendiği açıktır. Bu hedefe 2010 Türkiye’sinde önemli ölçüde ulaşıldığını söylemek mümkündür.

AKP hükümeti bu stratejik hedefine ulaşabilmek için, Susurluk artığı çetelere yönelik operasyonu ulusalcı güçleri tasfiye için genişletmiş, giderek bütün bir muhalefetin, bu arada solun da bastırılması için bu soruşturmayı bir sopa olarak kullanmaya başlamıştır.

Ergenekon operasyonu aslında Şemdinli olayı ile başlamış, Ankara’da “Atabeyler” soruşturması ile devam etmiş, Hrant Dink cinayeti, Cumhuriyet gazetesinin bombalanması ve Danıştay saldırısı ile zirveye ulaşmıştır. Bütün bu provokatif olaylar zincirinin, daha dikkatli bakıldığında, Ergenekon operasyonunun hazırladığını saptamak mümkündür. Elinizdeki kitabın akışı içinde (sonraki bölümlerinde) bütün bu olaylar, özellikle Danıştay ve Dink cinayetleri mercek altına alınacaktır.

Dikkat edilirse bütün bu olaylardan hemen sonra, daha kanıtlar bile toplanmadan, kim oldukları henüz tam olarak tarif edilemeyen “ulusalcı” çevreler suçlanmıştır. Buraya bir “mim” koymak gerekiyor. Çünkü Hrant Dink cinayetinin azmettiricisi olarak tutuklanan Erkan Yücel, Fethullahçı olduğu sicil dosyasına

**Fehmi Kuru, Yeni Şafak gazetesi, 1 Şubat 2008*

işlenmiş dönemin Trabzon Emniyet Müdürü (şimdi Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı) Ramazan Akyürek'in muhbiridir. Ve her nedense bütün bu olaylar olup biterken polis örgütüne yönelik tek bir soruşturma dahi açılmamıştır.

Aynı şekilde Danıştay saldırısını gerçekleştiren ve bir yüksek yargıcı öldüren Alparslan Aslan'ın verdiği ifadelere, yaptığı savunmaya, geride bıraktığı kanıtlara ve bağlantılarına bakıldığında yine aynı adrese çıkılmaktadır. Ancak, medya üzerinden polisin yürüttüğü “psikolojik harekât” başarılı olmuş ve neredeyse bütün ülke bu saldırıları “ulusalcı” denilen çevrelerin yaptığına inandırılmıştır.

Ancak ortada önemli sorular ve büyük bir kuşku olduğunu da unutmamak gereklidir. Somut ve ikna edici kanıtlar gösterilmedir. Çünkü bugüne kadar ortaya konulan kanıtların (fotoğraflar vs.) neredeyse tamamının sahte olduğu anlaşıldı. İşte tam bu noktada dikkatleri Fethullahçı istihbarat birimleri üzerinde toplamakta büyük yarar var.

2.2-Yeni Mc Carthy’cilik ve İslamo-faşizm

Türkiye’de toplum 2002 sonrasında, “ölüm gösterilerle sıtmaya razı edilmek” istenmektedir. İktidar, Ergenekon operasyonu ve soruşturması yoluyla bütün toplumsal muhalefeti tasfiye etmeye çalışmaktadır. Bu konuda hayli başarılı olduklarını kabul etmek gereklidir. Bu saldırı, yoğun bir ideolojik kuşatma eşliğinde gerçekleştirilmektedir. Emniyet İstihbaratı’nın hazırladığı dosyalar, hiçbir filtreden geçirilmeden kesin doğrular ve hükümler olarak İslamcı ve liberal medyada kullanılmaktadır.

Ergenekon Savcısının hazırladığı iddianameye göre, “Hükümete karşı toplantılar yapmak, bu amaçla taban oluşturmaya çalışmak ve bu toplantılarda konuşmak” suç oluşturmaktadır. Böyle bir suçlamanın kapsamına girmeyecek bir muhalefet örgütü, dernek, sendika, yayın organı yoktur. İstenirse bir köy kahvesinde dört kişinin bir sohbeti bile bu suçlama kapsamına alınabilir.

Ülkede, 1950’li yılların Soğuk Savaş Amerika’sında olduğu gibi toplumu terörize eden ve bütün muhalefeti etkisizleştirmeye yönelik Mc Carthy’ci bir rüzgâr esmektedir. Örneğin savcının iddianamesinde İlhan Selçuk için sunulan kanıtlar şöyledir: Üç köşe yazısı (yani Cumhuriyet gazetesinde herkesin okuduğu üç yazı) bir kitap ve telefon konuşmaları...

Evet, kanıtlar böyle. İnanılır gibi değil ama bu telefon konuşmaları için iddianamede, “Şüpheli İlhan Selçuk çok tecrübeli olduğu için açıkça bir şey söylemiyor.” denilmektedir.

İrkçı faşist bir mafya çetesi ile yan yana gelmesi mümkün olmayan ve “ulusalçı” diye nitelenen muhalefetin önde gelen isimleri aynı kazana atılıp karıştırılmıştır. Bu operasyonun kapsamına ironik şekilde sol da alınarak, kirletilmeye çalışılmaktadır. Savcının iddianamesinde katiller ve maktuller aynı örgütün üyesi yapılmıştır.

Böylece bırakın “derin devlet”in tasfiyesini, geçmişte Kontrgerilla operasyonlarında kullanılarak Kürt muhaliflere karşı faili meçhul cinayetler işleyen, sabotajlar düzenleyen, yaygın olarak Dev-Sol (DHKP-C) örgütünün militanlarına karşı yargısız infazlar yapan, uyuşturucu kaçakçılığı ile uğraşan, halen çek-senet tahsilâtı işlerini yürüten ve kumarhane işleten bir çeteden gerçek anlamda hesap sorulması da imkânsız hale getirilmektedir.

Oysa biz bunları tanıyoruz; onlar arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin katilleridir. Ancak bu yapılanmanın, “Ergenekon” diye adlandırılan dava ile bir ilgisi yoktur. Bunu da biliyoruz.

Yeniden iddianameye dönersek; çok daha komik olan bir başka psikolojik savaş tezi var. Savcıya göre Ergenekon öyle bir örgüttür ki, hem İşçi Partisi’ni (İP) hem Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi’ni (DHKP-C) hem İslami Büyük Doğu Akıncıları-Cephesi’ni (İBDA-C) hem Kürdistan İşçi Partisi’ni (PKK) hem Marksist Leninist Komünist Parti’yi (MLKP) ve hem de Hizbullah’ı (Kürt Hizbullahı) yönetmektedir. Son olarak bu listeye Devrimci Karargâh örgütü ve Kurtuluş grubundan (Sosyalist Demokrasi Partisi/SDP ve Sosyalist Parti/SP’den) bazı isimler de eklenmiştir. İşte bize “derin devlet” ve “darbeci örgüt” diye sunulan yapılanma budur.

İddianamenin sadece bu yanı bile, ortada büyük bir komplonun bulunduğunu ve suçlamaların düzmece olduğunu ortaya koymaya yetmektedir. Milliyetçi, Türkçü, sağcı bir yapılanmanın, dahası anti-komünist ve NATO’ya bağlı bir “gayri nizami harp” örgütlenmesinin devrimci ve sosyalist gruplarla, dahası Kürt siyasal hareketiyle, yani net bir ifade ile belirtirsek PKK ile irtibatlı olduğunu iddia etmek komik olduğu gibi akıl ve mantık dışıdır. Bu iddia siyasetin doğasına, tarihe, bilimsel ölçülere, felsefi konumlanışlara, Türkiye’nin siyasal haritasına ve hayatın doğal akışına aykırıdır. Örneğin Emniyet Siyasi Şube’de ya da MİT’te görevli 2 yıllık yeni bir polis ya da memur bile bunu duyduğunda size gülecektir.

Ancak bu akıl ve mantık dışı iddialara anlı şanlı aydınlar, gazeteciler, politikacılar inanmış göründüler.

Daha da acı ve o ölçüde de zavallı olanı ise bir kısım solcunun bu büyük yalana ve komploya inanmış olmasıdır. Nesnel olarak AKP-Cemaat operasyonunun yedeğine düşen bu çevreler, uzak olmayan bir gelecekte böyle düşündükleri ve bu doğrultuda davrandıkları için utanacaklardır.

Devlet terminolojisine göre “birinci sınıf” yani dört yıldızlı bir polis müdürü olan, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı ve il emniyet müdürlükleri yapan Hanefi Avcı da Ergenekon iddianamesinin gayri ciddi olduğunu belirtirken, aynı örneği veriyor. Polis ve Adliye’deki İslamcı (Fethullahçı) yapılanmayı ihbar eden Hanefi Avcı “DHKP-C, PKK ve Hizbullah gibi örgütleri kurduğu ve yönettiği belirtilen bir yapılanma gerçek olamaz, uydurmadır.” diyor.

Hanefi Avcı, Türkiye gündemine gerçekten bomba gibi düşen ve daha sonra kimseyi ikna etmeyen iddialarla tutuklanmasına yol açan kitabında şunları söylüyor:

“Ergenekon iddianamesinde savcılar ellerinde ciddi deliller varmış gibi ülkedeki PKK, Hizbullah ve Dev-Sol’u Ergenekon örgütünün idare ettiğini iddia etmektedir. Bunu iddia ederken de özetle söylemek gerekirse, Ergenekon operasyonları ve bulunan dokümanlar ile bu davadaki gizli tanıkların anlatımları kanıt olarak gösteriliyor. Fakat bunların hepsi akla ve mantığa, daha önce bulunmuş maddi delilere aykırı. Terör örgütleri konusunda biraz bilgisi olan kişilerin bile kahkaha ile güleceği nitelikte, basit ve uydurma olduğu her halinden belli olan iddialar ciddi birer delil denerek dosyaya konmuştur. Bunlar yazmak bir yana, gerçek olabilir mi diye en ufak bir şüphe etmeyi bile ayıp ve utanılacak kadar saçma bulacağım iddialardır.”

“PKK’yı, DHKP-C’yi, Hizbullah’ı Ergenekon örgütünün yönettiği iddiaları, gizli tanık ifadeleri ile desteklenen yazılı deliller olarak dosyaya girmiş ve tüm basma verilerek haberleştirilmiştir. Tüm polis camiasının hem de yıllarca bu örgütlerle mücadele etmiş, bu Örgütlerin binlerce sayfa dokümanını okumuş, operasyonlarını hazırlamış olan istihbarat ve terörle mücadele polisleri buna inanmışsa, herhangi bir itirazda bulunmuyorsa, İstihbarat Daire Başkanlığı personeli bu kadarı da olmaz demiyorsa, bunu akılla izah etmek mümkün değildir.”*

Hanefi Avcı’nın deneyimli bir polis olarak ve emniyet müdürü olarak çok kesin ifadelerle Ergenekon iddianamesinin düzmece, gayri ciddi ve gerçeklikle ilgisinin olmadığını söylemesi son derece dikkat çekici. Aynı durumun Hrant Dink ve Danıştay cinayetleri için de geçerli olduğunu belirten Avcı, son derece iddialı ve özgüvenli bir üslupla bu iddianamede atfedilen suçların gerçek olamayacağını matematiksel bir kesinlikle kanıtlayacağını ileri sürüyor:

“PKK, Dev-Sol, Hizbullah gibi örgütleri Ergenekon’un yönettiği iddiası yanlıştır. Böyle bir şeyin gerçek olamayacağını aklı ve mantığı olan herkese ben iki kere iki dört eder kesinliğinde ispatlayabilirim.”

“Danıştay 2. Dairesine yapılan silahlı saldırı, Hrant Dink’in öldürülmesi, Malatya’daki Zirve Yayınevi katliamı gibi olayların görünen bugünkü faillerinden başka Ergenekon veya benzeri gruplar tarafından yapılmış olacağına mevcut deliller ve olayların oluş bi-

**Hanefi Avcı, Haliçte Yaşayan Simonlar / Dün Devlet Bugün Cemaat, Ankara 2010, Angora Yayınevi, 9. Baskı, Sayfa: 532-533*

çimine bakarak kimse beni ve makul birini ikna edemez. Bu iddialar zorlamadır.”*

Hanefi Avcı konusunu, gerek Ergenekon gerekse Hrant Dink ve Danıştay cinayetleri hakkında yazdıklarından hareketle -ki tarihi öneme sahiptir- elinizdeki kitabın akışı içinde daha ayrıntılı şekilde ele alacağım.

2.3-Ergenekon ve ‘Üçüncü Cephe’ Fantezileri

Ergenekon operasyonlarının başlamasıyla birlikte, solda da yoğun bir tartışma yaşandı. Bu tartışma daha uzunca süre devam edecek gibi görünüyor.

AKP iktidarının söz konusu soruşturmada solun onayına duyduğu ihtiyaç, bu tartışmanın zeminini hazırladı. Böyle olması da doğaldı. Eğer Türkiye’de derin devleti, aynı anlama gelmek üzere Kontrgerilla’yı ya da JİTEM gibi örgütleri tasfiye ettiğinizi öne sürüyorsanız, inandırıcı olmak için sosyalistlerin desteğini almalısınız.

Çünkü sosyalistler, nicel güçleriyle doğru orantılı olmayan büyük bir entelektüel, siyasal ve tarihsel etkiye sahiptir. Sol, tarihin ve toplumun vicdanıdır. Her şeyin hızla kirlendiğini ve bozulduğu bir dünyada temiz kalmanın ve ahlakın kutbu gibi durmaktadır. Dahası, bu topraklarda derin devlet, gerici-faşist darbeler ve Kontrgerilla ile savaşın onuru da sosyalistlere aittir.

**Hanefi Avcı, a.g.e, Sayfa: 532*

Durum böyle olunca AKP-Cemaat koalisyonu Ergenekon operasyonları için küçük de olsa solun bir kesiminden destek almaya özel bir önem verdi. Maa-
lesef bu desteği aldı da. Solu bölerek küçük de olsa bir kesimin doğrudan, daha geniş bir kesimin ise dolaylı desteğini sağladı.

Soldan gelen “dolaylı destek” esas olarak kendisini “üçüncü cephe” gibi siyasetlerin arkasına gizledi. Burada “gizlemek” fiilini bu siyaseti izleyen bütün çevreleri içine alan kasıtlı bir tutum olarak ileri sür-
müyorum. Ancak bu siyasetin dolaylı şekilde olsa bile AKP-Cemaat koalisyonunun rejimi değiştirme proje-
sine güç kattığını kabul etmeliyiz.

Halkevleri’ne yakınlığıyla bilinen haber-yorum portalı Sendika.Org yazarlarından Alper Erdik, bazı sosyalistlerin Ergenekon operasyonlarına ilişkin ya-
şadığı kafa karışıklığını eleştirerek bu soruşturmanın devleti, rejimi ve toplumu dönüştürme projesi olarak değerlendiriyor. Erdik, bu komploya hedef olan ke-
simlere PKK’nin yarı-legal kitle örgütlenmesi olarak bilinen Kürdistan Topluluklar Birliği (KCK), Dev-
rimci Karargâh örgütü, bazı sosyalist kişi ve çevrelere yönelik soruşturmaları da dâhil etmek gerektiğini be-
lirtiyor. Alper Erdik şu noktalara dikkat çekiyor:

“Ergenekon, AKP’yi Truva atı seçen AB-ABD em-
peryalizminin, NATO’nun, Gladio’nun; kendisini Kemalist, ulusalcı, Cumhuriyetçi, laik olarak tanımlayan halk kitleleri ve onların siyasi önderlerine çek-
tiği kılıçtır. Ancak kılıç, en genel ve büyük amacı ile sadece bu kesime değil, Türkiye halkına vurulmuştur. Bunda iki ana gaye vardır: Bir, muhalifleri bertaraf etmek; iki, bertaraf olmayan muhalifleri dönüştürüp, ‘yeni düzen’e alıştırmak.

Yansımaları nedir? Kürtler ve Kemalistleri, Kemalistler ve komünistleri, komünistler ile Kürtleri birbirlerinden uzak tutmak; muhtemel bir emek ve laiklikten, bağımsızlık ve işçi demokrasisinden taraf olan birlikteliği önlemek; sonucunda da, kesin amaç olarak, mevcut politik kaostan, çelişki ve çatışmalardan faydalanıp sivil darbeyi nihayetlendirmek.”*

Bağımsız ya da tarafsız kalmak, “üçüncü yol” veya “üçüncü cephe” oluşturmak gibi politikaların hayatta bir karşılığının ve siyasal mücadele alanında bir değerinin bulunmadığını da belirten Erdik, bu tutumun pratik olarak AKP iktidarının yedeğine takılmak anlamına gelebileceğine dikkat çekiyor. Erdik, şöyle devam ediyor:

“AKP ve arkasındaki uluslararası sistem, liberallerin de sıklıkla ve ‘nazıkçe’ dile getirdiği üzere, andığımız kesimlerin en uzlaşmazlarının kalemini kırmıştır. Meselenin bu yönü ile değil de, tutukluların kimlikleri ile ilgilenirseniz, yani resmin tümüne bakmayı, ısrarla reddederseniz; yarın başınıza gelmesi muhtemel ki bugün de geliyor, tehlikelere göğüs gerecek, güç ve iradeniz olmaz. AKP’nin dinci-liberal darbesine, öyle veya böyle, direnen yüzde kırk ikilik, Kürtleri de eklersek, yüzde ellilik kitleyi umursamaz, azıcık aşım, kaygısız başım mantığı ile her şeyden bağımsız siyaset ve siyasi odaklar inşa etmeye çalışırsanız, ancak tribünlerde ıslık çalarsınız, asla sahaya inip burjuvaziyle kıran kırana bir maç yapamazsınız.”**

Siyasal ve toplumsal mücadeleler tarihinde bazen teorik bakımdan doğru ve “kitaba uygun” olan bir tu-

*Alper Erdik, 4 Şubat 2011, <http://www.sendika.org>

**A. Erdik, a.g.y

tum, politik olarak son derece anlamsız ve büyük bir yanlış olabilir. Örneğin bugün Türkiye’de olup bitenlere bakıp “Bütün kötülüklerin kaynağı kapitalizmdir, bunun çaresi ise sosyalizmde” dediğinizde teorik ve tarihsel bakımdan doğru fakat politik olarak anlamsız ve güncel karşılığı olmayan bir şey söylemiş olursunuz.

İşte Ergenekon operasyonları konusunda solun bir kesiminde “üçüncü cephe” ya da “bağımsız sınıf siyaseti” diye ortaya atılan politikalar bir yanıyla böyle bir şeydir. Ergenekon operasyonları üzerinden yürüten çatışmayı sadece “egemen sınıfların iç mücadelesi” olarak gören, dolayısıyla bu durumun solu ve emekçi halkı doğrudan ilgilendirmediğini ileri sürerek, “kendi işimize bakmamızı” öneren yaklaşım tam anlamıyla a-politikadır. Gerçek hayatın dışına düşmektir. Hem çamurda oynayıp hem de “cicilerim kirlenmesin” diyen bir kibar mahalle çocuğu tavrıdır. Politik cesaretsizliktir, korkaklıktır!

Yine aynı ikircikli ve orta yolcu tutuma işaret eden Yavuz Alogan da solda ve entelektüel ortamda kafa karışıklığının yaygın olduğu günlerde şöyle yazıyordu:

“Şu aşamada, bir yanda olası bir darbeye karşı mücadele etmekte olan demokrasi güçleri; öte yanda Kemalist bir darbe yapmak için fırsat kollayan bir TSK yok. Peki, ne var? Bir yanda ABD ve onun resmi ve sivil işbirlikçileri, liberaller ve tarikat erbabı; öte yanda, resmi ve sivil ulusalcılar ve anti-emperyalist sosyalistler var. Bu bölünme bütün sendikaları, emekçileri, üniversiteleri ve sivil toplum kuruluşlarını da ortadan ikiye ayırıyor ve daha da ayıracak. Bu ayırım, anti-emperyalist sosyalist solun bu cepheleşmeden sıyrıla-

rak ve kendisini özellikle liberallerden ayırarak, bağımsız kitlesel bir örgütlenmeyi başarması gerekir.”*

Sosyalistlerin kafa karışıklığını ve karasızlığını eleştirerek, solu liberallerin (hatta AKP iktidarının) çekim alanına girme tehlikesi hakkında uyarı Alogan şunları söylüyordu:

“Kimse bu çatışmanın dışında kalmaz. Kendi yolunuzda giderken, önünüzde açılan cephenin etrafından dolaşmanız, ‘Atlar tepişiyor, bize ne!’ diyerek tertemiz ellerinizle hayalinizdeki cepheyi kurmaya çalışmanız mümkün değildir. Yolunuza çıkan cephenin içine girip mücadele etmeniz, kazığı şu noktaya saplayıp bu noktada durmanız gerekir. Hayalinizdeki cepheye yaklaşmanız ya da ondan uzaklaşmanız bu mücadele içindeki gücünüze ve yerinize bağlı olacaktır. Bu sizin hayat tarzınızla ilgili bir mücadeledir; memleket kavgasıdır; sınıf mücadelesini de içerir. Ya emperyalizmin şeriatına razı olacak ya da tarikatlardan arınmış tam bağımsız Türkiye için çalışacaksınız...”**

Durum aşağı yukarı bundan ibarettir.

2.4-Emperyalizm Nasıl İptal Edildi?

AKP-Cemaat koalisyonunun gerçekleştirdiği sivil ya da örtülü darbe ortamında ve bu ortamın belirlediği entelektüel iklimde, anti-emperyalist olmak Ergenekoncu olmakla neredeyse eşitlenmiş durumda. İktidar ve İslamcılar bu insafsız ve her türlü ölçüden yoksun ideolojik saldırıyı liberaller ve sol liberaller üzerinden sola/sosyalistlere karşı sürdürüyor.

*Yavuz Alogan. *RED Dergisi*, Ağustos 2008

**Yavuz Alogan. *RED Dergisi*, Nisan 2008

Küreselleşme döneminde emperyalizmin ve bağımsızlık kavramlarının ortadan kalktığı, artık karşılıklı bağımlılık ilişkilerinin egemen olduğu bir dünyada yaşadığımız vaaz edilmektedir. Dahası, “tam bağımsızlık” neredeyse “barbarlık” olarak nitelendirilmekte, “anti-emperyalist” olmak ise “demode” bir tutum diye gösterilmekte, dahası milliyetçilik diye suçlanmaktadır.

Bunu yapanlar sadece liberaller ve İslamcılar değil, kendilerine “solcu” diyen bazı çevreler, aydınlar ve politikacılarıdır. Zaten emperyalistler, yeni muhafazakârlar, ılımlı İslamcılar, post-modernistler bu ideolojik saldırıyı ya soldan devşirdikleri kişilere ya da sol liberallere yaptırmaktadır.

Evet, bu ideolojik saldırı özellikle liberal ve sol liberal aydınlardan gelmektedir. Böyle olması daha etkili sonuçlar yaratmaktadır. Örneğin Temmuz 2007 genel seçimlerinde her nasılsa solun ortak adaylarından biri olan Prof. Dr. Baskın Oran, emperyalizmi iptal etmektedir. Üstelik bunu İtalyan sosyalistler Antonio Negri ve Michael Hardt’ın “İmparatorluk” kitabındaki gibi bir teorik yetkinlik ve zarafet içinde de değil, son derece kaba şekilde ve cahilce yapmaktadır.

Baskın Oran’ın açık ve fütursuz şekilde yazdıkları, liberal cüretin ne boyuta ulaştığını görmek için çok net bir örnek oluşturması bakımından önemlidir. Prof. Oran, emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele konusundaki kütüphaneler dolduracak dev Marksist literatürü bir kenara koymaktadır. Örneğin, Lenin’i sadece Sovyet Devrimi’nin lideri olmaktan çıkaran ve onu “Lenin” yapan şey bu büyük devrimcinin emperyalizm tahlilleridir.

Baskın Oran, Lenin'i ve emperyalizm konusunda oluşan insanlığın ortak literatürünü yok sayarak şunları söylüyor:

“Küreselleşme sonucu tam bağımsızlık artık tam bir şehir efsanesi; ABD bile Irak'ı işgal etmek için 24 ülkeyi yanına almak zorunda kaldı. Üstelik devletler bazen tam bağımsızlıktan vazgeçerek bağımsızlıklarını sağlarlar. (...) Anti-emperyalizmin kullanılışı ise tam bir cehalet örneği. Emperyalizm sadece devletin niteliğidir ve ancak askeri işgal veya işgal tehdidiyle olur. Aksi halde dışarıya yatırım yapan her ülke (bu arada Türkiye) ve hatta her şirket (örneğin Sabancı) emperyalisttir diyebilirsiniz (nitekim Fransa-Afrika ilişkisi). Ama dışişleri bakanı bile olmayan, dış ve savunma politikalarında ortak karar alamayan AB'ye 'emperyalisttir' diyene gülerler. 'ABD emperyalisttir, AB de emperyalist' diyenler 'muasır medeniyet'i ittiklerinin farkında bile değil. (...) İkincisi, farkında bile değiller ki, 'solcu' olmak için kullandıkları bu iki kavramın (tam bağımsızlık ve anti-emperyalizm-MY) ikisi de Marksizm'le ilgisiz. Siz hiç Marks'ta bu kavramları duyduunuz mu?”*

İşte böyle...

Bu kadar cehalet için, sanırım ya özel bir “eğitim” almak ya da Baskın Oran gibi profesör olmak lazım. Sosyalist blok dağıldıktan sonra Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar, Afrika ve Latin Amerika'da yaşanan askeri işgaller, darbeler, savaşlar ve iç savaşlarda dökülen bunca kana rağmen böyle bir tezi ileri sürebilmek için

**Prof. Dr. Baskın Oran, Radikal gazetesi, Pazar eki Radikal İki, 3 Ağustos 2008*

bir insanın ya kadrolu “eleman” yani “görevli” olması ya da gerçekten büyük bir saflıkla ruhunu emperyalizme teslim etmesi gereklidir.

Mali sermayenin olağanüstü güç kazandığı tekелci kapitalizmin en yüksek aşaması olan; klasik sömürgecilikten farklı olarak, sanayileşmiş ülkelerin sermaye ihracı yoluyla gerçekleştirdiği “yeni sömürgecilik” düzeni diye tanımlanan emperyalizm, bu pek liberal profesörümüz tarafından klasik sömürgecilikle (koloniyalizm) karıştırılmaktadır. Kasıtlı bir çarpıtmadır bu!

Baskın Oran gibilerinin böyle küstahça davranmasının tek bir nedeni var aslında. Batıcı aydınlar ve her soydan liberal Türkiye’nin iç dinamikleriyle demokratikleşemeyeceğini, bunun için önce AB, hatta gerekirse ABD “sopasının” kullanılabileceğini düşünüyorlar. Bu sopayı Türkiye’de AKP hükümeti salladığı için de iktidara destek vermemizi telkin ediyorlar. Denklem şöyle; “Ya demokrasi için AKP hükümetini destekleyeceksiniz ya da darbeden yana olacaksınız!” Böyle bir şarlatanlık, böyle bir tarih dışı ikilem ve böyle bir tuzak görülmüş değil!

Böylece bize üçüncü bir seçenek oluşturma şansı bile tanımıyorlar aslında. Akıllarınca insanları, bu arada solu da bu iki seçenekten birini tercih etmeye zorlayarak bir tuzağın içine çekmeye, buradan AKP iktidarı için demokratik meşruiyet üretme çalışıyorlar. Sistemle gerçekleştirdikleri uzlaşmaya demokratik ve özgürlükçü gerekçeler uyduruyorlar.

Oysa genel olarak halk, özel olarak sol/sosyalist hareket hem gerici, Bonapartist ve faşist darbelere hem de emperyalizmin işbirlikçisi, ılımlı İslamcı ve barbar neo-liberal politikaların uygulayıcısı AKP iktidarına karşı olabilir. Olmalıdır da... Zaten durum da öyle.

Ancak, Ergenekon soruşturmasının başlatıldığı 2008 ve sonrasındaki Türkiye’de güncel bir askeri darbe tehdidi bulunmamaktadır. (En azından elinizdeki kitabın baskıya verildiği Mart 2011 Türkiye’sine kadar tablo böyleydi.) Dolayısıyla Türkiye, çok kapsamlı bir “psikolojik harp” harekâtıyla ve tersinden bir darbe girişimiyle karşı karşıyadır.

Neo-liberal ekonomi politikalarına, IMF-Dünya Bankası programlarına, küreselleşmeye, hegemonya savaşlarına ve askeri işgallere karşı olunmaksızın, yani anti-emperyalist bir politik ve entelektüel tutum takınmaksızın, bırakın solcu oynamayı, hümanist bile olunamaz.

Mahir Çayan’ın çok yerinde bir analizle saptadığı gibi, “emperyalizmin artık bir iç olgu” olduğu günümüz dünyasında, kapitalizme karşı mücadele de büyük ölçüde emperyalizme karşı mücadele üzerinden yürütülecektir. Bir başka anlatımla ifade edersek eğer: Nasıl ki tutarlı bir anti-emperyalist olmak için aynı zamanda sağlam bir anti-kapitalist olmak gerekiyorsa, günümüz dünyasında tutarlı bir anti-kapitalist olmak için de aynı zamanda sıkı bir anti-emperyalist olmak gerekmektedir.

Çağımızda emperyalizmi iptal etmek için ya liberal ya da meczup olmak gereklidir. Sanırım “liberal-meczup” demek daha kapsayıcı ve açıklayıcı olacaktır.

3. BÖLÜM

ABD’NİN KORKUSU: TÜRKİYE YA NATO’DAN ÇIKIP KÜRT SORUNUNU ÇÖZERSE!

3.1-Ergenekon Üzerinden Ülke ve Toplum Kuşatıldı!

Ergenekon soruşturmasının ilk iki yılı (2008-2010) solda da yoğun bir tartışmaya yol açtı. Bu tartışmada liberal, ikinci cumhuriyetçi ve İslamcı çevrelerin sosyalist harekete yönelik eleştirileri de önemli bir rol oynadı. Solun bir anlamda “demokrasi” sınavına da çekildiği bu tartışma, toplumu olduğu gibi, sosyalistleri de başlangıçta ikiye böldü.

Sosyalist harekete yönelik eleştiriler, Deniz Gezmiş ve bütün bir devrimci kuşağın bile “Ergenekoncu” ilan edildiği, bilimsel temelden ve tarih bilgisinden yoksun, küstah ve insafsız bir saldırıya dönüşmüş durumdaydı.

Susurluk artığı, mafyalaşmış ırkçı-faşist bir çete ile sosyalist hareketin şu ya da bu şekilde ilişkilendirilmeye çalışıldığı tuhaf bir süreç yaşanıyordu.

Sosyalistler olası bir “darbe” girişimi ile bu girişime karşı verildiği varsayılan “demokrasi” mücadelesi ikilemine sıkıştırılmak isteniyordu. Başka bir anlatımla gerçekte olmamış, 2003’te yapılacağı iddia edilen fakat gerçekleşmeyen bir girişimden söz ediliyordu. Ancak öyle bir hava estirildi ki, ülke sanki hemen yarın gerçekleştirilecek bir darbe tehdidiyle karşı karşıyaydı. Bu tehdide karşı ise geçmişte faşist darbelerin kitle tabanını oluşturan Soğuk Savaş beslemesi milliyetçiler, AKP, Gülen Cemaati ve her soydan gerici “demokrasi” mücadelesi veriyordu. Çizilen resim böyleydi.

Gerçekte ise bu ideolojik-politik kuşatma içinden AKP iktidarına “demokrasi” adına güçlü bir meşruiyet ve onay üretmek için olağanüstü çaba harcanıyordu. Öyle ki, bu sahte ikilem demokrasiyi AKP ile eşitliyor ve esas olarak toplumun ilerici güçlerini ya etkisizleştirmeyi ya da bu partinin arkasına dizmeyi amaçlıyordu.

Solun bir kesimi, kendi tarihsel referanslarından güç alan bir tartışma yürütmek yerine, kendisine sunulan zemin üzerinde hareket ederken, büyük bölümü ise sunulan bu sahte kilemi reddediyordu. Terörize edilen entelektüel ve siyasal ortama karşın, solun ana akımlarının bu kuşatmaya karşı direndiğini ve egemen söyleme teslim olmadığını saptamak mümkündü.

Ancak, liberaller üzerinden kurulan bu kuşatmanın, solun kimi öğeleri üzerinde etkili olduğunu da kabul etmek gerekiyordu. Dolayısıyla solda giderek derinleşme eğilimi gösteren sancılı bir ayrışma yaşanıyordu. Örneğin -inanılır gibi değil ama- dönemin

ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, kendi partisindeki muhalifleri bile “ulusalcı” ve “Ergenekoncu” diye suçluyor, daha da kötüsü İslamcı gazetelere verdiği demeçlerle adeta “ihbar” ediyordu.

Ergenekon soruşturması dolayımıyla sola yönelik saldırılardaki yoğunlaşma, liberallerin ve İslamcılarının toplum üzerinde ideolojik bir hegemonya kurma ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Öyle anlaşıyor ki, hâlâ bu topraklarda sosyalist entelijensiyayı teslim almadan ideolojik inisiyatifin ele geçirilmesi mümkün değildi. Ergenekon soruşturmasının “haklılığı ve doğruluğu” konusunda solu ikna etmeden bu inisiyatifi ele geçirmek ise neredeyse imkânsızdı.

Çünkü Türkiye’de Kontrgerilla olarak bilinen, yasa ve hukuk dışı anti-komünist “derin devlet” örgütlenmesinin bu ülkedeki 60 yıllık muhatabı solcular ve sosyalistlerdi. Kayıtlara geçen tarihsel bir gerçek vardı; 1960 ve 70’lerin devrimci kuşağı, Kontrgerilla ve onun sivil unsurları faşistlerle savaşmıştı. Sosyalist hareket binlerce mensubunu bu savaşta kaybetmiş, darbelere karşı direnmiş ve bu direnişin bedelini de ödemişti. Dolayısıyla bu direnişin onurunu da sonsuza kadar onlar taşıyacaktı.

Öte yandan, diğer NATO ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de Kontrgerilla sağcı, anti-komünist, NATO’cu ve Amerikancıdır. Bu örgüt, İslamcıları bütün tarihi boyunca bir araç olarak kullanmıştır. Dolayısıyla Kontrgerilla’nın tasfiye edildiği konusunda solu ikna edemediğiniz takdirde, gerçek anlamda bir sonuç alamazsınız. Dahası örtülü İslamo-faşist darbe için bir meşruiyet zemini oluşturmanız da mümkün değildir.

Durum böyle olmasına karşın, adeta tarihin bir şa-
kası gibi “derin devlet”, Kontrgerilla vb. gibi faşizan
Soğuk Savaş yapılanmaları solda arandı. Ortada tam
bir komedi vardı. Üstelik insanların zekâlarıyla alay
edilen, müstehcen bir komediydi bu!

Böyle büyük bir sahtekârlık, böyle sinsî bir “psi-
kolojik harp” operasyonu ve böyle alçakça bir hafıza
silme projesi görülmüş değildi. Ne kadar eleştirirsek
eleştirelim, bizden, Yalçın Küçük gibi sosyalistlerin
‘darbeci’, derin devletin elemanı, faili meçhul cina-
yetlerin suç ortağı, faşist katliamların faili olduğuna
inanmamızı istiyorlardı.

Sol içi bütün eleştirilere karşın, İşçi Partisi (İP) ve
Doğu Perinçek’in temsil ettiği geleneğin, geçmişte
Kontrgerilla örgütlenmesinin ve MİT operasyonları-
nın deşifre edilip açığa çıkarılmasında önemli bir rol
oynadığını kabul etmeyen var mı, bilmiyorum. An-
cak, yine bize vaaz edilenlere bakılırsa, İşçi Partisi,
Türkiye’deki darbeci ve Ergenekoncu örgütlenmenin
neredeyse eksenini oluşturuyor!

Böyle büyük bir yalan görülmüş değildir. Ama işin
asıl acıklı yanı şuydu: Bazı solcular bu büyük yalana
inandılar.

Beğenelim ya da beğenmeyelim, Doğu Perinçek
Türkiye sosyalist hareketinin tarihinde önemli bir ak-
tör ve bu tarihin bir parçasıdır. Hayatı hapishaneler-
de geçmiş, ağır işkenceler görmüş bir siyasi liderdir.
NATO’cu, Amerikancı katiller, Kontrgerilla operas-
yonları, Maraş katliamı, faşist cinayetler dururken,
bütün bunların sorumlularından birinin İP ve Perin-
çek olduğunun bize yutturulmaya çalışılması, düpe-
düz salak yerine konulmaktır.

İşçi Partisi'nin ideolojik ve politik çizgisini eleştirmek başka, insan aklı ve mantığının kabul demeyeceği, hiçbir gerçek kanıta dayanmayan böyle bir yalanı ciddiye almak başkadır. İnanmak büyük oyuna gelmektir.

Hiç şüphe yok ki, bu komplo her geçen gün başka sosyalistleri de içine alarak genişleyecektir. Olayların gelişim seyri bu yöndedir. Hanefi Avcı operasyonu nedeniyle, sosyalist harekette Kurtuluş Grubu/Örgütü diye bilinen çevrenin liderlerinden Mahir Sayın da hiç beklenmedik anda Ergenekon şüpheli si haline getirilmiştir. Hem de bu çevre başlangıçta Ergenekon soruşturmasına destek verdiği halde! Tarihin cilvesi işte!

Bu arada her nasılsa, Ergenekon soruşturmasında polis yok, İslamcılar yok, özel harpçiler yok, Özel Harp Dairesi yok, MHP yok ve Ülkücüler yok. Ama İşçi Partisi var, Doğu Perinçek var, Yalçın Küçük var, Merdan Yanardağ, Soner Yalçın var, Nedim Şener var, Ahmet Şık var, Prof. Dr. Fatih Hilmioğlu gibi solcu ya da cumhuriyetçi olarak tanınan üniversite rektörleri var, aydınlar var...

İşçi Partisi'nin Silahlı Kuvvetlere yönelik ilgisi biliniyor. Öyle anlaşılıyor ki bu alanda belli bir örgütlenmeye de sahip. Ocak 2008'de MİT'in Genelkurmay Başkanlığı'na İP'in "Karargâh Evleri" adıyla Türk Silahlı Kuvvetleri içinde örgütlendiğine ilişkin bir ihbarda bulunduğu dava dosyalarında mevcut.

Ancak, bu örgütlenmenin Kontrgerilla yapılması olduğunu söylemek için insan aklının sınırlarını zorlamak gerekiyor. Eğer böyle ise, geçmişteki kimi devrimci grupların Ordu içindeki örgütlenmelerini de kolaylıkla aynı kategoride değerlendirmek ve suçlamak mümkün. Sadece 12 Mart döneminde THKP-C

davasından yargılanan devrimci/sosyalist subay sayısı yaklaşık 300'dür.

Hatırlanacaktır; 12 Mart ve 12 Eylül'de binlerce devrimci ve solcu subay Ordu'dan ihraç edildi. Aralarında tutuklananlar ve işkence görenler oldu. Örneğin 3 devrimci teğmen 12 Eylül 1980 darbesinden sonra Gölcük Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nin kararıyla idam edildi.

3.2- NATO ve ABD'nin Büyük Korkusu

Abdullah Öcalan'ın avukatlarına yaptığı açıklamalar nedeniyle yine biliyoruz ki, tutuklanan generaller Kürt sorununun bu topraklarda çözümü için bir girişim içindeydi. "Amerikasız ve Barzanisiz bir çözüm" geliştirmek için Öcalan'la görüşüyor ve yeni bir siyaset oluşturmaya çalışıyorlardı. Öcalan, Fırat Haber Ajansı'nın bültenlerinde de yer alan açıklamasında, "Benimle görüşen paşaları tutukluyorlar!" derken bu girişimi anlatıyordu. (Bu konu kitabın ileriki bölümlerinde daha kapsamlı bir olarak yer almaktadır.)

NATO'dan çıkan, Kürt sorununu çözen, Rusya ve Çin'le ittifak yapan bir Türkiye, ABD'nin küresel ve bölgesel çıkarları için ölümcül bir tehdit oluşturmaktadır. Ergenekon operasyonunun gerçek anlamı budur. Bu operasyon ve tasfiye hareketinde, Amerikancı ve NATO'cu derin devlet (yeni kontrgerilla) önemli bir rol oynamaktadır.

Dolayısıyla ortada bir "temiz eller" soruşturması değil, son derece karmaşık, kirli ve gerici bir operasyon vardır.

Bu operasyon öyle yürütülmektedir ki, her dalgada gözaltına alınanların arasında bir Susurlukçu, eski bir

MHP'li ya da bir Ülkücü mafya mensubu sıkıştırılmakta ve böylece ilerici kamuoyunun desteği alınmaya çalışılmaktadır.

Örneğin Emniyet Özel Harekât Dairesi eski Başkan Vekili İbrahim Şahin, 28 Şubat döneminde tasfiye edilmiş ve mahkûm olmuş bir polis şefidir. Bu mahkûmiyette belirleyici rol oynayan kişi de dönemin Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'dur. Daha da önemlisi; 28 Şubat döneminde, faili meçhul cinayetleri işlemekle suçlanan bu birim dağıtılmış, Özel Harekâtçı polis birlikleri Güneydoğu'dan çekilmiş ve Türkiye'nin değişik yerlerindeki karakollara tayin edilmiştir.

Yine aynı dönemde, Polis Örgütü'nün kazandığı olağanüstü güç geriletmeye çalışılmış ve Emniyet'in elindeki ağır silahlar alınmıştır. Ama Ergenekon operasyonlarında 28 Şubatçılar ile Susurlukçu Özel Harekâtçılar aynı sepete konulmuştur.

Turgut Özal iktidarı döneminde başlatılan ve polisin silahlı bir güç olarak sistem içinde güçlendirilmesini amaçlayan proje, AKP iktidarı döneminde büyük bir hız kazanarak sonuçlandırılmıştır. Emniyet Örgütü sistem içinde olağanüstü bir güç kazanmış ve Fethullahçı ekibin egemen olduğu bir kuruma dönüştürülmüştür.

Polis artık adeta silahlı bir politik güç gibi hareket etmektedir. Türkiye, Ergenekon soruşturması ve operasyonlarıyla birlikte bir başka silahlı güce, polise dayalı bir darbe girişimi ile karşı karşıya kalmıştır.

3.3- AKP'nin İktidar ve Güç Kaynakları

Türkiye'de yeni yükselen ve artık orta ölçekli ol-

manın sınırlarını aşarak “büyük” kategorisine giren taşra sermayesi, iktidardan ve servetten daha çok pay almasının yolunun ülkeyi ve toplumu ABD ve emperyalizmin aktüel çıkarlarına uygun şekilde İslamcılaştırmaktan geçtiğini görmüştü. İşte AKP bu sınıf ve kesimlerin partisidir.

AKP hükümetleriyle birlikte, 28 Şubat döneminde başlayan sistemin Cumhuriyet’in başlangıç ilkeleri temelinde restore edilme süreci de kesintiye uğradı. AKP iktidarı döneminde gerçekleştirilen uygulamalara bakıldığında, toplumun ve devletin İslamileştirilmesi yönünde güçlü ve geri dönüş eşiğini aşan adımların atıldığını söyleyebiliriz.

AKP’nin ikinci seçim “zaferi” ile birlikte, askeri-bürokratik elit, İstanbul burjuvazisi ve yükselen taşra sermayesi arasında daha önce (2002’de) oluşan “zoraki” uzlaşma, giderek kalıcı ve organik bir ilişkiye dönüşüyordu.

Gerçek anlamda iktidar olmak için yüzde 34 ve yüzde 46,7 oranındaki oyun yetmeyeceğini gören AKP liderliği, ilk günden itibaren Batı’ya ve ABD’ye yöneldi. İçeride eksik olan iktidar kudretini dışarıdan alacağı güçle tamamlamaya çalıştı.

AB ve ABD üzerinden askeri bürokrasiyi sıkıştıran AKP, bu güçle gerçekleştirdiği Ergenekon operasyonlarıyla –ki bir siyasal şiddet durumudur- ordu komuta kademesini etkisizleştirerek bütün iktidarı ele geçirdi. Gerilimli AKP-TSK ilişkileri, yüksek komuta kademesiyle sağlanan uzlaşmayla sonuçlanmış görünüyordu.

Toplum, “ölüm gösterilerek sıtmaya razı” edilmek istendi. Ergenekon soruşturması yoluyla bütün toplumsal muhalefet tasfiye etmeye çalışıldı. Bu saldırı,

yukarıda da belirtildiği gibi, yoğun bir ideolojik kuşatma eşliğinde gerçekleştirildi. Emniyet İstihbarat'ının ve operasyon karargâhının hazırladığı dosyalar, hiçbir filtreden geçirilmeden kesin doğrular ve hükümler olarak İslamcı ve liberal medyada kullanıldı. Medya üzerinden insafsız, ölçüsüz ve ahlak dışı bir kuşatma ve saldırı kampanyası sürdürüldü.

Zihinleri teslim almaya, yeni ideolojik kabuller oluşturmaya ve bir akıl tutulması yaratmaya yönelik bu gerici-liberal medya kuşatması 2011 Türkiye'sinde devam etmektedir.

Ergenekon Savcısının hazırladığı iddianameye göre, "Hükümete karşı toplantılar yapmak, bu amaçla taban oluşturmaya çalışmak ve bu toplantılarda konuşmak" bile suç oluşturmaktadır. Bu suçun kapsamına girmeyen bir muhalefet örgütü, parti, dernek, sendika ve yayın organı var mıdır?

Yasaklanmak ve bir suça dönüştürülmek istenen şey toplumsal muhalefettir, siyasetin kendisidir!

Savcının iddianamesinde katiller ve maktuller aynı örgütün üyesi yapılmıştır.

Elinizdeki kitabın yayına hazırlandığı Ocak-Şubat 2011 Türkiye'sinde hala 1950'li yılların Soğuk Savaş Amerika'sında olduğu gibi toplumu terörize eden ve bütün muhalefeti etkisizleştirmeye yönelik Mc Carthy'ci bir rüzgâr esmektedir.

3.4- NATO'dan Çıkalım Diyenler Tasfiye Edildi

Ergenekon soruşturması üzerinden yürütülen "demokratikleşme, derin devletin ya da Kontrgerilla'nın

tasfiyesi” şeklindeki palavranın kısa süre içinde açığa çıkmasını doğrusu kimse beklemiyordu. Bu operasyonun, Türkiye’nin küresel düzen içindeki yeni yerinin tayin edilmesine yönelik bir çatışma ve “psikolojik harp” harekâtı olduğu artık hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde daha soruşturmanın ilk aylarında ortaya çıktı.

Bu soruşturma, AKP iktidarına, ılımlı İslam rejimine ve ABD’nin bölge siyasetlerine “demokrasi” adına toplumsal ve tarihsel bir meşruiyet üretme çabasından başka bir şey değildi. Ve ne yazık ki, “derin devletin tasfiye edileceği” gibi iyi niyetli beklentiler büyük bir hayal kırıklığı ile sonuçlandı.

AKP iktidarı, Susurluk artığı ırkçı-faşist bir mafya çetesine yönelik operasyonu, toplumu sindirmek, muhalefeti susturmak, TSK gibi kimi kurumlarda yaygınlaşan ABD ve NATO karşıtı eğilimleri tasfiye etmek için bir araç olarak kullanıyordu.

Bu analiz, artık bir hipotez olmaktan çıkmış ve bir olgu haline gelmişti.

Bu arada, serbest piyasa ekonomisinin, en hafif deyimle ‘sorgulanmasına’ yol açan 2008-2009 ekonomik kriziyle birlikte giderek işlevsizleşen liberal ve sol liberal aydınlar tam anlamıyla entelektüel bir sefalet sergiliyordu.

Öyle ki, Batıcı ve serbest piyasacı olduklarını gizlemeyen bu liberal yazıcılar, istihbarat örgütlerinin oyuncağı haline gelen yayın organları ve köşelerinde, artık Amerikancı ve NATO’cu olduklarını da ilan etmekten sakınmıyorlardı. Bu nedenle, anti-emperyalist olmayı “ayıp” sayıyor, küreselleşmeyi kutsuyor, yurtseverliği milliyetçilikle eşitlemeye çalışıyorlardı. Herkesi ihanete zorluyorlardı. Çünkü herkesin ihanet ettiği yerde hain de yoktu.

Ergenekon operasyonunun amacı gerçekte neymiş, bu bölümde şimdi buna biraz daha yakından bakalım.

Önce Zaman gazetesi yazarlarında, liberal-İslamcı Prof. Dr. İhsan Dağı'nın yazdıklarından uzunca bir alıntı:

“Ergenekon, devlet içinde bulunan resmi bir yapının deformasyona uğramış hali. Kökleri de belli: Özel Harp Dairesi, Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra Avrupa'daki birçok NATO ülkesinde olduğu gibi bizde de örgütlendi. Mali kaynakları, teçhizatı NATO'dan sağlandı. Amaç, Soğuk Savaş döneminde ülkenin muhtemel bir Sovyet işgaline uğraması veya komünist bir ihtilâle maruz kalması durumunda 'sivil direniş'i örgütlemektir.”

“Peki, böyle bir ülkede elli yıldır Batı güvenlik sistematğinde bulunan bir ordunun Rusya yanlısı, NATO, ABD ve AB ile işbirliğine karşı 'Rusçu' bir kliğin eline geçmesine seyirci kalır mı?”

“Malzeme elde, Rusçu ekip güçlenmiş; NATO'nun ikinci büyük ordusu, 'ABD ve AB ile işbirliğini bırakıp Rusya ve İran'la ittifak kuralım!' diyen bir MGK Genel Sekreteri çıkarmış. Son dalgada gözaltına alınanlardan Tuncer Kılınç'ın, bu 'stratejik ufkunu' ilan etmesinin ardından 7 yıl geçmiş. Bu düzeydeki bir askerın böylesine derin bir 'stratejik yeniden yapılanma' yolu gösterdikten sonra makamında kös kös oturmuş olabileceğini kimse düşünmüyordur herhalde.” (...)

“Dahası Ergenekon'dan yargılananlardan Şener Eruygur bu ülkede Jandarma Genel Komutanı olmuş, yine Ergenekon sanıklarından Hurşit Tolon 1. Ordu Komutanı olarak Genelkurmay Başkanlığı'na giden yolun en başına kadar gelmiş. NATO'yu Türkiye için en büyük tehlike olarak ilan edip, bir NATO ordusu-

nun bu kadar tepesine çıkmış bir grubun varlığı şaka değil, bütün Batı ittifakı mensuplarının kaygıyla izleyeceği bir durum.”*

Demek ki neymiş? Ergenekon operasyonlarının ve davasının amacı darbeleri önlemek ve ülkeyi demokratikleştirmek değilmiş. Asıl neden Türkiye’nin NATO’dan çıkmasını, ABD’den uzaklaşmasını ve Doğu’da Batı’yı dengeleyecek yeni ittifaklar kurulmasını önlemekmiş!

Bir NATO ordusunda İhsan Dağı’nın tarif ettiği eğilimde bir ekibin inisiyatif kazanması, ABD’nin küresel ve bölgesel çıkarları ve siyasetleri için ölümcül bir tehdit demektir. Kendi siyasal ve toplumsal projelerini hayata geçirmek için ABD ve Batı’yla çatışmak yerine onunla bütünleşmeyi en uygun yol olarak gören ılımlı İslamcılar için de...

ABD’nin küresel siyasetlerini çok demokratik ve özgürlükçü gerekçelerle savunan Taraf gazetesi yazarı ve Genel Yayın Yönetmen Yardımcısı Yasemin Çongar -ki kendisi Amerikan istihbarat örgütleriyle derin ilişkisini hâlâ açıklayabilmiş değildir - bir adım daha ileriye gidiyor:

“On üç yıl Washington’da gazetecilik yaptım. Bu yıllar bana, ABD’nin Türk ordusuyla arasındaki ilişkinin kalıcı biçimde yıpranmasını asla istemeyeceğini öğretti. Bununla beraber Amerikan siyasetinin ve ordusunun Türkiye’yi iyi tanıyan mensuplarının, TSK’nin Soğuk Savaş sonrasındaki performansına kuşkuyla baktıklarına da birçok kez tanık oldum.”

“Türk ordusunun Washington’da, ‘gitgide Batı’dan kopan, bazı unsurlarıyla Rusya’nın etki alanına giren,

*İhsan Dağı, Zaman gazetesi, 13 Ocak 2009

AB sürecini baltalamaya çalışan, Kıbrıs'ta çözümünü engelleyen, demokratikleşmeyi içine sindiremeyen, 1920'lerin zihniyetine tutsak, küreselleşmeden de Türkiye'nin küreselleşmesiyle uyumlu değişimlerden de, giderek Türkiye toplumundan da kopuk' bir kurum olarak algılanmaya başladığını gözlemledim.”

“Yukarıda aktardığım gözlemin yol açabileceği kestirmeci yorumların farkındayım. Ama bu gözlemden, Ergenekon soruşturmasında ABD parmağı olduğu sonucu çıkmaz. Doğru teşhis, İhsan Dağı'nın da yazdığı gibi, TSK'nin üst kademesinin Ergenekon soruşturmasına engel olmayarak kendini Batı ittifakı içinde yeniden konumlandırmaya çalıştığıdır.”*

İşte böyle... Birincisi, herhangi bir NATO ordusunda, kimseye “NATO'dan çıkalım.” dedirtmezler; ikincisi, TSK komuta kademesi Ergenekon operasyonlarına yeşil ışık yakmadan bu dava sürdürülemezdi. Komuta kademesi, tıpkı 12 Mart 1971'de olduğu gibi, deyim uygunsu, silah arkadaşlarını sattı!

Farkında olsun ya da olmasınlar, bu kirli operasyona (psikolojik harp) şu ya da bu düzeyde katkıda bulunan liberaller ne der bilinmez ama bu çevrelerin aldıkları siyasal ve entelektüel tutum ile ABD, NATO, TSK üst kademesi, Hükümet ve “yeni Kontrgerilla” arasında büyük bir paralellik vardır.

Büyük soru şudur: Soğuk Savaş sonrasında Varşova Paktı dağıldığı halde NATO varlığını neden sürdürüyor?

NATO bu sorunun cevabını Haziran 2004'de yapılan İstanbul Zirvesi'nde verdi.

*Yasemin Çongar, *Taraf gazetesi*, 14 Ocak 2009

Bu zirvede NATO, imparatorluk projesini yürüten ve bu projenin maliyetini tek başına karşılama gücüne sahip olmayan ABD'nin baskısıyla yeni bir tehdit değerlendirmesi yaptı. NATO bu tehdit değerlendirmesiyle kendisini tekrar tanımladı: "Küresel teröre ve radikal İslam'a karşı savaş!"

Evet, inanılır gibi değil ama dünyanın en büyük askeri paktı ve savaş makinesi "terörle" mücadele etmek için varlığını sürdürmeye ve bu yeni tehdit değerlendirmesine uygun olarak konumlanmaya karar verdi.

Durum böyle olmasına karşı, Türkiyeli liberaller, muhafazakârlar ve İslamcılar büyük bir utanmazlıkla bu savaş paktının artık eskisi gibi olmadığını ve demokrasiyi savunduğunu yazmaya başladılar. Çünkü NATO artık Türkiye'de bütün Ortadoğu'ya model olacak bir ılımlı İslam rejimi istiyordu. Bütün yozlaşmışlığına karşın kamucu özelliklerini koruyan Kemalist devleti, liberallerin deyimiyle askeri bürokratik vesayetin ortadan kaldırılmasını destekleyecekti!

Burada hemen bir saptama yapılmalıdır: Sınıflar üstü bir rejim gibi tanımlanan, böylece işbirlikçi-tekelci sermayenin egemenliğini ve iktidarını gizleyen "vesayet rejimi" kavramı, siyasal gericiliğin teorisi ve yeni rejimin önünü açan saçma ve bilim dışı bir yaklaşımdır.

Entelektüel sefalet öyle bir boyuta ulaşmıştır ki, dünyanın en büyük savaş ve terör örgütü, Gladio'nun yatağı ve patronu NATO'nun artık "demokrasi için" çalıştığı bile ileri sürülmeye başlanmıştır.

İşte tam burada Prof. Dr. Mehmet Altan'ın "NATO'nun Dönüşü" başlıklı yazısıyla devam edelim. Çünkü Mehmet Altan bu soruya, "Neden NATO var?" sorusuna inanılır gibi değil ama böyle bir cevap veriyor. Üstelik Ergenekon operasyonu ile ilişkilendirerek çok "demokratik" bir cevap...

Göz atalım:

“NATO kurulduğunda Sovyet’lere karşı en vurucu ölüm makinesi, Soğuk Savaş’ın en keskin kılıcıydı... Sovyet’lerin ardından nitelik değiştirdi. NATO 1949 yılında kurulmuştu... Nitelik değişiminin en şaşırtıcı virajı ise 1998 yılında NATO’nun ellinci kuruluş yılını kutlarken yaşandı. Örgüt ‘demokrasiyi korumayı’ da temel hedefi haline getirdi. Kendi halkına eziyet eden Miloseviç’in ülkenin ‘hükümrancılık’ hakkına pabuç bırakmadan NATO tarafından devrilmesi bu açıdan bir milattır...”

“Batı’yı boşlayarak NATO’dan ayrılmak, bölgedeki diktatörlüklerle, hatta din devletleriyle ittifaklara gitmek üst düzey askerler tarafından dillendirilir oldu... (...) Tuncer Kılınç, ‘NATO’da en uzun süre görev yapan Türk Paşası’... Ama MGK Genel Sekreterliği görevinin hemen başlarında, ‘Çin, Rusya, İran ve Suriye ile ittifak kuralım.’ diyen de o oldu... (...) Ergenekon Terör Örgütü sadece içeride bir darbe girişimi değil... Türkiye’yi ‘Batı’daki demokrasi ittifakından’ koparma girişimi... (...) Özetle NATO askeriye üzerinden tekrar geriye dönüyor denilebilir...” (Mehmet Altan, Star Gazetesi, 15 Ocak 2009)

Nasıl ama? NATO ve demokrasi... İnanılır gibi değil!

Yani NATO’ya, ABD emperyalizmine, işgale, Irak’taki barbarlığa karşı çıktığınızda ya da Türkiye’nin bağımsızlığını savunduğunuzda hemen darbeci ve Ergenekoncu oluyorsunuz. NATO’cu olunca da demokrat!

Hani derin devlet tasfiye edilecekti? Hani Kontrgerilla ortaya çıkarılacak ve katillerden hesap sorulacaktı?

Mehmet Altan 2 Şubat 2004 tarihli Sabah gazetesindeki yazısında da aynı gerekçelerle ABD'nin Irak işgalini de desteklemişti. Bu yaman liberal-demokrat ve hatta solcu (!) akademisyen ABD ordusunun Ortadoğu'da Vahabiliği ezip diktatörleri devirerek İslam ve demokrasinin uyumuna dayalı rejimler kuracağını ileri sürmüştü.

Yine Taraf gazetesi yazarlarından Lale Sarıibrahimoğlu ise Ergenekon operasyonunun ABD'nin isteğiyle yapıldığını, üstelik Amerikalı bir yarbayın makalesini kaynak göstererek ileri sürüyordu. Sarıibrahimoğlu bir tür "itiraf" niteliğindeki yazısında, ABD'nin Türk ordusu içindeki Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu ekibinden son derece rahatsız olduğunu ve bu ekibi tasfiye etmek istediğini belirtiyordu.

Lale Sarıibrahimoğlu, 1991 Körfez Savaşı'nın ardından ABD'nin Kürt politikasından TSK'nin rahatsız olduğunu da belirttiği yazısında, Körfez Savaşı sonrası ABD'nin Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurma projesini adım adım hazırlamasının bu rahatsızlıkta belirleyici bir rol oynadığını ileri sürüyordu. Sarıibrahimoğlu şöyle yazıyordu:

"Amerikan ordusundan emekli Yarbay Steve Williams, merkezi ABD'deki Western Policy Center için 30 Ekim 2002 tarihinde kaleme aldığı makalesinde, münzevi (dünya işlerinden çekilen) olarak nitelendirdiği Kıvrıkoğlu'nun, dört yıllık görev süresi boyunca bir kez olsun ABD'yi ziyaret etmezken Çin'i ziyaret etmiş olmasından duyulan rahatsızlığı dile getiriyordu."

"Aynı makalesinde emekli Yarbay Williams, 4 Kasım 2002 tarihinde, ilk yurtdışı ziyaretini ABD'ye yapmaya hazırlanan dönemin Genelkurmay Başkanı ve şimdi emekli olan Orgeneral Hilmi Özkök'ü, daha

Batı'ya dönük olacakları anlaşılan yeni nesil Türk askerî liderlerinin öncüsü, etkin ve uluslararası forumlarda ehil bir muhatap olarak nitelendirerek, övüyordu. Emekli Yarbay Williams'ın zaten makalesinin başlığı da 'Türk askerinin Yeni Yüzü' idi.”*

Liberaller üzülür mü bilemem ama demek ki sorun “demokratik” rejime karşı darbe yapmak filan değil, NATO'ya ve ABD'nin bölge siyasetlerine karşı çıkmak, çok yönlü ve görece bağımsız bir dış politika izlenmesi şeklindeki görüşlere sahip olmakmış. Yani ortada bir darbe değil “fikir suçu” var! İyi mi?

Emperyalist bir savaş ve saldırı örgütü olan NATO'ya yıllarca karşı çıkmış bazı sol liberal çevreler, tipik bir “fikir suçu” ve suçlaması ile karşı karşıya olduğumuzun farkındalar mı? Evet, sadece “NATO'dan çıkalım!” diyen askerler tasfiye ediliyor, darbeciler ve Özel Harpçiler (Kontrgerilla) değil.

3.5- Bir Sol Liberal Nasıl Despot Olur?

Ergenekon soruşturması etrafında sürdürülen tartışma öyle şirazesinden çıktı ki, insan kimliğinde şu ya da bu şekilde “solculuk” bulunan bazı kişilerin takındıkları tutuma inanamıyor. Örneğin; kimilerine göre AKP iktidarını sadece cari hukuk zemininde eleştiriyor olsanız bile, diyelim ki, bir anayasa yorumu ortaya atıyor ve tartışıyorsanız, bu durum sizin Ergenekoncu olarak suçlanmanız için yeterli. Üstelik durum böyle olunca size hukukun uygulanması da gerekmiyor.

*Lale Sarııbrahimoğlu, *Taraf gazetesi*, 14 Ocak 2009

Yani farklı ya da aykırı bir fikir ileri sürüyorsanız pekâlâ hakkınız ve hukukunuz çiğnenebilir! Dahası kanunsuz şekilde gözaltına alınıp tutuklanabilirsiniz bile! Çünkü ya AKP hükümetini destekleyeceksiniz ya da Ergenekoncu ve darbecisiniz! Size sunulan ikilem bu...

Bir zamanlar Türkiye solunun önde gelen aydınları arasında sayılan, üstelik muhalif görüşleri nedeniyle geçmişte hukuku ve hakları çiğnemenen bazı kişilerin yazdıklarını okuyunca, insan şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyor, kanı donuyor. Örneğin Murat Belge şunları yazabiliyor:

“İbrahim Şahin’i mahkûm ettiren (Sabih) Kanadoğlu’ymuş. İkisi nasıl aynı yapılanmada yer alabilirmiş? (...) Sabih Kanadoğlu’nun böyle bir yapılanmada bir işlev üstlendiğine dair herhangi bir şey söyleyemem. Ancak, söz konusu cepheleşmede nerede durduğu bellidir ve 367’nin mucidi olarak demokrasiye ve hukuka ‘bağlılığı’ da, bence, bellidir. Onun için, evine gelinmesini ‘hukuka saldırı’ diye nitelendiremem.”*

İşte bu kadar... Liberal de olsa, bir solcu aydın (sosyalist olmayı bir yana bıraktık) işte böyle acımasız bir despota dönüşür. Dahası yeni düzenin sözcüsü haline gelir ve iktidardan doğru konuşmaya başlar.

AKP hükümetine karşı hukuki bir mütalaa, farklı bir görüş ileri sürdüğünüzde -ki çok sayıda saygın anayasa hukukçusu da Sabih Kanadoğlu ile aynı görüşteydi- sizin hukukunuz da çiğnenebilir. Belli mi olur belki kaosa yol açabilirsiniz!

*Murat Belge, *Taraf gazetesi*, 11 Ocak 2009

Bu durumda eviniz polis tarafından basılabilir, kitaplarınıza, elektronik haberleşme araçlarınıza, dosyalarınıza, yazılarınıza, belgelerinize el konulabilir. Çünkü bu “cephelenmede nerede durduğunuz bellidir” ve başka da bir kanıt gerek yoktur!

Hatırlatmak gerekli mi bilemiyorum ama demokrasilerde “suçluların” bile hakları vardır. Murat Belge bunları bilmez mi? Bilir! Ama o artık iktidardan konuşmaktadır, tercihini iktidardan, yeni zalimlerden yana yapmıştır. Çünkü bırakın Murat Belge’yi, herhangi bir taşra adliyesindeki kıdemli bir mübaşir (duruşma salonu görevlisi) bile bu görüşü hukuken savunamaz, utanır!

Altını çizerek bir kez daha vurgulamakta yarar var sanırım: Liberalizm serbest piyasa ekonomisi ile demokrasi arasında doğrudan bir bağ kurar. Piyasa ekonomisi olmadan demokrasinin de olamayacağını ileri sürer. Üstelik bunun için ortaya ikna edici hiçbir kanıt da koymaz. Daha da önemlisi, demokrasiyi sınıflar üstü bir rejim diye sunar ve böyle bir toplumsal algının oluşturulmasını sağlamaya çalışır.

Oysa serbest piyasanın hem maddesi hem de ruhu özel mülkiyettir. Sınıflı toplumdur, eşitsizlik ve adaletsizliktir. Aslında yapılan her seçim ise son çözümlemede bu nesnel durumun halka onaylatılmasından başka bir sonuç yaratmaz. Gerisi palavradır.

3.6- Davanın Neden Kitle Desteği Yok?

Türkiye’de uzunca bir süredir “Ergenekon soruşturmasının arkasında neden Susurluk skandalındaki gibi bir kitle desteği yok?” sorusunun yanıtı arandı durdu. Bu soruyu genellikle liberal ve muhafazakâr

çevrelere mensup kişiler soruyordu. Bu soruda örtük bir şaşkınlık bulunduğu da hemen göze çarpıyordu.

Sağvesol kesimleriyle liberaller, Susurluk olayından daha kapsamlı ve iddialı bir soruşturma olduğu halde, Ergenekon için toplumun neden sokaklara çıkmadığını (ışık söndürme eylemi gibi) açıklamakta zorlandılar. Bu soruşturmanın bir arınma ve demokratikleşme olduğuna, 'derin devletin' ya da Kontrgerilla'nın tasfiye edilmek istendiğine kesin olarak iman ettikleri için, böyle bir toplumsal desteğin oluşmamasına da bir anlam veremediler.

Varsın bu soruşturmayı AKP sürdürüyor olsun, onlara göre bu operasyon sistemin demokratikleşmesi için bir fırsat yaratıyordu. Yapılması gereken iş, soruşturmayı derinleştirmesi ve yaygınlaştırması için AKP'nin teşvik edilmesi ve zorlanmasıydı. Bunun için gerekirse hukuk da insan hakları da çiğnebilirdi! Önemli olan darbecilerin yargılanmasıydı. AKP'ye soruşturmayı sonuna kadar götürmediği için muhalefet etmek gerekiyordu. Muhalefetse bu da bir muhalefetti!

Liberallerin ve sol liberallerin bu soruya tatmin edici bir yanıtı vermeleri mümkün değildi. Çünkü yukarıda özetlemeye çalıştığım bu bakış yanlış bir kurguya dayanıyor ve hatalı bir varsayımdan hareket ediyordu.

Dünyanın içinden geçtiği iktisadi, siyasal, felsefi süreçleri hesaba katmadığı, emperyalizmi neredeyse yok saydığı, bölgesel ve küresel çatışma alanlarını ve kırılma noktalarını dikkate almadığı, ülkedeki iktidar yarılmasını ve çatışmasını göremediği, kısacası olup bitenleri doğru değerlendirme yeteneğini yitirdikleri için bu soruya gerçek bir yanıt vermeleri de neredeyse imkânsızdı.

Durum böyle olunca, bir süre sonra liberal ve pek demokratik parmaklar solu işaret edecek ve bütün suçu sola yüklemeye çalışacaklardı. Solun ana akımlarının, önde gelen sözcülerinin ve sosyalist aydınların Susurluk'un aksine bu soruşturmaya destek vermesini, en azından geniş bir kesimin bu operasyonlara kuşkuyla yaklaşmasını kabul edemiyorlardı. Dahası Ergenekon operasyonlarına geniş bir toplumsal onayın oluşmamasını da bu duruma bağlıyorlardı. Bu durum onları giderek öfkeliyordu.

Bu nedenle solun önemli bir kesimini, kimi partileri, kitle örgütlerini, sendikaları ve kişileri ahlaksız şekilde darbecilikle, statükoculukla, askeri vesayetçilikle ve ulusalcılıkla vs. suçlamaya başlıyorlardı.

Burada tarihsel bir bilinçaltı işliyordu aslında. Çünkü solun desteği ve onayı olmadan bu soruşturma hem toplumun gözünde meşruiyet kazanamayacak hem de istenen sonuçlara ulaşamayacaktı. Bunu görüyorlardı.

Toplumsal hafıza, Kontrgerilla'nın bu topraklardaki yaklaşık 60 yıllık mağdurlarının devrimciler, solcular, sosyalistler olduğunu unutmuyordu. Türkiye'de derin devlete, Kontrgerilla'ya karşı direnen, onunla savaşan yegâne gücün sol olduğunu biliyordu. Toplumsal vicdan, kayıtlardan silinmeye çalışılan bu sicili korumakta direniyordu.

Susurluk eylemlerine destek veren toplum kesimleri, bu soruşturmada bir şeylerin doğru gitmediğini ve bir haksızlık yapıldığını hissediyordu. Ergenekon soruşturmasının sola doğru genişletilmesini, Kontrgerilla'nın solda aranmasını, bu toprakların ileri birikimine saldırılmasını, insan aklının ve bilimin yerine teolojik literatürün geçirilmeye çalışılmasını en hafif değerlendirmeye belirtirsek eğer; kamuoyu 'garip' karşılıyordu.

İnsanlar daha dün Susurluk katillerine “kahraman” diyen, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbelerini büyük bir hararetle destekleyen Nazlı Ilıcak gibilerinin demokrasi havariliğini samimi bulmuyordu. Bu nedenle, Nazlı Ilıcaklarla birlikte “Darbeye dur de!” eylemlerinde omuz omuza yürüyen bazı solcuların çağrılarına da kuşkuyla bakıyordu.

İnsanlar hatta bu ülkedeki sağcılar bile, yüzlerce militanı yargısız infazlarda Kontrgerilla tarafından öldürülen Dev-Sol’un (DHKP-C) Ergenekon örgütü tarafından yönlendirildiğine, PKK’nin silahlarının bu örgüt tarafından gönderildiğine, gözaltına alınan sosyalistlerin bu yapılanma ile ilişkili olabileceğine hiç inanmadılar.

ABD ve NATO’nun yeni tehdit değerlendirmesine uygun olarak bazı radikal İslamcı örgütlerin de Ergenekon tarafından kurulduğu iddiasının bugün gündeme getirilmesini ciddiye almadılar. Çünkü anti-komünist, milliyetçi ve sağcı bir yapılanma olan Kontrgerilla’nın tasfiye edildiğini ileri sürülen bu operasyon sırasında tek bir sağcının ve İslamcının gözaltına alınmadığını gördüler. Dolayısıyla bütün bu iddiaların bir palavra, asıl operasyonu gizleyen büyük bir yalan olduğunu sezdiler.

Öte yandan Ergenekon soruşturması, Kontrgerilla’nın tasfiye edilmesi, çetelerin dağıtılması, katillerden hesap sorulması gibi bir amaca da sahip değildir. Yukarıda da belirttiğim gibi, Ergenekon soruşturması NATO’cu ve Amerikancı bir ılımlı İslam darbesinin aracıdır. Derin devletin, NATO’nun küresel tehdit değerlendirmeleri ve ABD’nin bölgesel siyasetleri doğrultusunda yeniden yapılandırılmasıdır.

Ergenekon davası, Aydınlanma'nın kazanımlarına karşı bir saldıridir. Negatif ya da pozitif bir anlam yüklemeden ve sadece durum tespiti yapmak bakımından belirtirsek eğer: Cumhuriyet'in başlangıç ilkelerinde bir kırılma yaratma ve dönüştürme operasyonudur.

Ve nihayet bu soruşturma, Soğuk Savaş sonrasında egemen sınıflar arasında ortaya çıkan yön ve program farklılaşmasının yarattığı bir iktidar mücadelesinin dışı vurumudur. Soruşturmanın "derin" anlamı budur.

Dramatik olan da şudur: Uzak olmayan bir gelecekte, Ergenekon operasyonuna "kayıtsız şartsız" destek veren kimi solcu çevreler bu tutumları nedeniyle utanacaklar. Çünkü birileri konuşacak, somut kanıtlar ortalığa saçılacak ve gerçekte neler olup bittiği tartışmasız şekilde gün ışığına çıkacaktır. İşte Hanefi Avcı bu yönde ilk çıkışı yaptı, arkasından başkalarının geleceğine ise hiç kuşku yok.

Yakın tarihin bütün kirli iş ve suçlarının bu soruşturma aracılığıyla Ergenekon isimli hayal bir yapılanmaya yüklenerek aslında gerçek Kontrgerilla'nın aklanmaya çalışıldığı anlaşılacaktır.

Sonuç olarak; solun bütünüyle onay vermediği bu soruşturmaya toplumsal bir desteğin gerçekleşmesi ve bu desteğin eyleme dökülmesi, olayın doğası gereği mümkün değildir.

4. BÖLÜM

HANEFİ AVCI KOMPLOSU: 'SONUNA KADAR GİDİYORLAR' İŞTE!

4.1- Avcı'nın Kitabı Liberal-Gerici Ezberi Bozdu

Bir gün birinin, Emniyet Örgütü'nden üst düzey bir polis şefinin çıkacağını ve her şeyi açıklayacağını bekliyordum. Başka türlü olamazdı çünkü. Bu kadar haksızlık, adaletsizlik, kıyıcılık, sahtekârlık, imzasız ihbar mektuplarına dayalı gözaltı ve tutuklamalar, sahte belge üretimi, illegal İslamcı örgütün yönlendirdiği bir dizi hukuksuz operasyon ve nihayet açık bir halk düşmanlığı karşısında mutlaka biri çıkacak ve büyük planı, stratejik bir hedefi olan komployu açıklayacaktı.

Nitekim öyle de oldu. Üstelik milliyetçi-muhafazakâr eğilimiyle ve Cemaate yakın bir isim olarak tanınan emniyet müdürlerinden Hanefi Avcı çıktı ve "Kral çıplak!" dedi.

AKP-Cemaat koalisyonunun ve onlarla müstehcen bir işbirliği içindeki liberallerin peşine takılarak Ergenekon operasyonlarına destek veren, bu soruşturmanın gerçek amacını anlamamakta direnen bazı solcu arkadaşlarımız utanır mı, bilmiyorum. Ama Polis Akademisi'ndeki öğrencilik yıllarında ılık evlerinde kalan, çocukları Samanyolu Koleji'nde okuyan, Cemaatin gazeteleri tarafından hakkında övgüler düzülen, 28 Şubat döneminde TSK'ye karşı mücadele eden ve bu nedenle tutuklanan, Susurluk Çetesi'nin deşifre edilmesinde önemli bir rol oynayan ve Fethullah Gülen'e yakın bir polis şefi olarak tanınan Avcı'nın "Kral çıplak!" demesi önemliydi.

Avcı'nın yazdığı "Haliç'te Yaşayan Simonlar / Dün Devlet Bugün Cemaat" adlı kitap, 12 Eylül 2010 referandumu öncesinde kelimenin tam anlamıyla Türkiye gündemini altüst etti. İslamcı ve yandaş medyanın bütün çürütme, önemsizleştirme, yazılanlar hakkında kuşku yaratma ve görmezden gelme tutumuna karşın Hanefi Avcı'nın yazdıkları ülkeyi sarstı.

Ergenekon soruşturması, Balyoz Darbe Planı, Hrant Dink cinayeti, Danıştay saldırısı gibi bir dizi gelişmenin gerçekte bir İktidar-Cemaat operasyonu olduğunu ve bu gücün devleti bütünüyle ele geçirmeyi amaçladığı yönündeki iddialarını, Hanefi Avcı gibi birinci dereceden bir tanık, Polis Örgütü içindeki cemaatçi yapılanmanın pilot kabininden gelen bir isim söylüyordu.

İşte Hanefi Avcı değerlendirmeleri birer iddia olmaktan çıkardı ve kesinleştirdi. Yarattığı sarsıcı etkinin nedeni buydu.

Avcı'nın sadece tanıklık yaparak değil, kanıtlar sunarak ve kimi kanıtlara nasıl ulaşılacağını belirterek

yazdığı bu kitap, öyle görünüyor ki, AKP-Cemaat koalisyonunun Türkiye'yi dönüştürme projesinde büyük bir darbe vurdu.

İktidar gücü, bürokraside gerçekleştirilen yoğun kadrolaşma ve Polis Örgütü ile özel yetkili savcılıklar ve mahkemeler üzerinden gerçekleştirilen örtülü darbe rejiminde önemli bir gedik açtı. Ergenekon davasını destekleyenlerin gözünde bile bu soruşturmanın inanırlığını sarstı.

Aslında Avcı, aralarında benim de bulunduğum gazetecilerin, kimi aydınların, siyasi partilerin ve politikacıların defalarca işaret ettiği; başta sol ve sosyalist çevreler olmak üzere kamuoyunu uyardığı konuları bir polis şefi olarak doğrulamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Örneğin, Ergenekon iddianamesinde PKK'nin, Devrimci Sol'un (DHKP-C), MLKP'nin, İBDA-C'nin ve Hizbullah'ın Ergenekon örgütü tarafından yönlendirildiği şeklindeki değerlendirmenin ciddiyetsiz olduğunu ve hiçbir kanıta dayanmadığını belirtiyordu. Dahası poliste de bu yönde hiçbir bilginin olmadığını vurguluyordu.

Benim de aralarında bulunduğum kimi gazeteciler ve gözlemciler de bu olgulara işaret ederken, bazı solcu ve liberal aydılar ise Ergenekon iddianamesini parçalı şekilde değerlendiriyordu. Örneğin, Kürt sorununun çözümü konusunda yüksek duyarlılık gösteren bu çevreler, bir yandan Ergenekon soruşturmasına büyük destek verirken, diğer taraftan savcıların PKK'ye, dolayısıyla DTP/BDP'ye yönelik olarak "Ergenekon örgütlenmesidir." şeklindeki iddialarını ise görmezden geliyorlardı.

Oysa teknik hatalar dışında ya iddianamenin bü-

tün temel savları kabul edilmek ya da biri yanlışsa tümünün de yanlış olabileceğini görmek gerekliydi. Sosyalist hareketin 1960'lardaki ilk göz ağrısı Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) bile "terörist örgüt" diye nitelendirildiği Ergenekon iddianamesinin bir bölümüne sahip çıkıp bir bölümünü reddetmek kadar saçma bir tutum olabilir miydi? Liberalleri bir yana bıraksak bile, sosyalistler siyasal gelişmelere ve tarihe böyle bir keyfilik içinde bakabilir miydi?

Ama oldu. Ufuk Uras gibi kendisini hâlâ solda sayan ve Meclis'te sosyalistleri temsil ettiğini iddia eden bir sol liberal bile, bütün olan bitene karşın, 12 Eylül 2010 oylaması için "Referandum'da hayır oylarının kazanması Ergenekon'un zaferi olur." diyecek kadar akıl ve izan dışına düşebildi.

Diğer taraftan iddianamenin bir hukuk metni değil, bir siyasal polemik belgesi gibi olması da aslında çok doğaldı. Çünkü Ergenekon soruşturmasını yürüten irade bir alan temizliği yapıyor ve yeni bir rejim inşa etmeye çalışıyordu. Dolayısıyla sadece cumhuriyetçi-laik muhalefeti değil, insanlığın bütün ilerici mirasının doğal temsilcisi olan solun da ideolojik ve politik olarak mahkûm edilmesi gerekiyordu.

Hanefi Avcı, Hrant Dink cinayetinin Ergenekon'a yıkılmasının da hiçbir kanıta dayanmadığını belirtiyor ve bu olayda da bir Cemaat gölgesi olduğuna işaret ediyordu.

Bütün bu gelişmelere belgeleriyle yer veren Hanefi Avcı'nın kitabı (aşağıda ayrıntılarına gireceğim), liberal ezbere dayanan medya ortamında, siyasal alanda ve entelektüel hayat üzerinde estirilen liberal ve gerici terörün baskısı altında yapılan değerlendirmelerin ne kadar sığ ve yanlış olabileceğini ortaya koydu.

4.2- Ergenekon ve ‘Devrimci Karargâh’

AKP’ye ve Fethullah Gülen Cemaati’ne yakın bir polis şefi olarak tanınan, milliyetçi-muhafazakâr çizgideki Emniyet Müdürü Hanefi Avcı, devlet içindeki Fethullah Gülen örgütlenmesini deşifre eden kitabından sonra, hiçbir incelik taşımayan, ciddi hiçbir zihinsel çabanın ürünü olmayan bir komployla Devrimci Karargâh isimli örgüte yardım ettiği ileri sürülerek tutuklandı. Bu tutuklanma ülkede ve bazı sol çevrelerde tam anlamıyla şaşkınlık yarattı.

Hayatı sol örgütleri takip ve soruşturmayla geçmiş Hanefi Avcı, Cemaatin artık çok büyük, tehlikeli ve güçlü bir örgüt haline geldiğini, neredeyse devleti bütünüyle ele geçirmek üzere olduğunu, dolayısıyla hayatı kendisini için cehenneme çevirebileceklerini bildiği halde, yine de böyle kaba bir komplo, yani “illegal sol bir örgüte yardım etme” gerekçesi beklenmiyordu.

Avcı’nın kitabı okunduğunda, Gülen örgütlenmesini yakından takip edenlerin hemen görebilecekleri bir durum açıkça ortaya çıkıyordu: Cemaat harekete geçmiş durumdaydı!..

Sabırla ve planlı bir çalışmayla onlarca yıl içinde kurulup geliştirilen örgüt, harekete geçme zamanının geldiğini düşünmüş olacaktı ki, büyük, kıyıcı ve yıkıcı bir makine, adeta bir buldozer gibi ilerlemeye başlamıştı. Önüne çıkan her engeli eziyordu.

Hanefi Avcı olayında, ortada tam bir intikam ve itibarsızlaştırma operasyonu bulunduğu anlaşıyordu. Daha da önemlisi Avcı’nın arkasından gelebilecek benzer çıkışları önlemek için “gözdağı” veriliyordu. Başka polisleri sindirecek bir örnek yaratılıyordu.

Kamuoyundaki bu şaşkınlık, Hanefi Avcı'nın ilişkili olduğu iddia edilen Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) ve Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP) gibi sol gruplar ile Devrimci Karargâh örgütünün, yandaş ve İslamcı medya tarafından Ergenekon yapılanmasıyla ilişkilendirilmesi sonucu daha da arttı.

Üstelik bu şaşkınlık arasında, daha önce Ergenekon soruşturması için "Sonuna kadar gidilsin..." diyen sol çevreler ve kimi aydınlar da vardı. Ergenekon operasyonu/soruşturması ile Kontrgerilla yapılanmasının tasfiye edileceğini sanan, darbecilerden hesap sorulmasını bekleyen, daha da trajik olanı Türkiye'nin demokratikleşeceğini bekleyen çevreler tam bir şaşkınlık içindeydi.

Kemal Okuyan, "Neo-faşizmin Tetikçileri İçin Ağıt" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

"Sonuna kadar gidilsin... Ergenekon operasyonu sırasında liberallerin dileğiymiş bu. Hükümete, polise, savcıya cesaret aşılacak istiyorlar, 'başladığınız işi bitirin' diyorlardı. 'Sonunu görelim' dediklerine göre, operasyonun yönünden, doğrultusundan hoşnutlardı. Anayasa değişikliğine ilişkin referandum sürecindeyse aynı mantıkla 'Yetmez ama evet'ti mottoları (sloganları)."*

Kimi aydınların ve solun bazı kesimlerinin daha önce AKP ve Cemaatin yedeğine nasıl takıldıklarını anlattığı yazısına Okuyan şöyle devam ediyordu:

"Ergenekon operasyonu zaman içinde dallanıp budaklandı, başka isimler altında başka dosyalar açıldı, Türkiye 'şok gözaltı ve iddianamelerden hiç mahrum kalmadı. (...)"

*Kemal Okuyan, *Sol Portal*, 29 Eylül 2010

“Birkaç yıldır Türkiye’de gerçekleştirilen siyasi iç-rikli operasyonların tamamı uydurulmuş senaryolara ve imal edilmiş ya da kanıtlanmış delillere dayanmakta. Muhatapların bir bölümünün ‘gerçek suçlu’lar olması, yaşanmışlıkların öykülere serpiştirilmesi, giderek önemini yitiriyor.”

“Zaten artık daha az önem veriyorlar kamuoyu desteğine, kamuoyunun ikna edilmesine. Nasılsa ilk kritik evreyi atlatıp, geniş bir kesimi ‘arada kurunun yanında yaş da yansın ama şu ülke temizlensin’ duygusuyla yanlarına çektiler.”*

İş öyle bir raddeye geldi ki, zihinleri liberalizmle lekelenmiş bazı sol kesimler darbecileri sosyalistlerin arasında bile aramaya başladılar. Bu konuda her şey zıvanadan çıktı. Öyle ki, bula bula bir konferans sırasında Prof. Yalçın Küçük’ü protesto etmek gibi bir saçmalık bile yapıldı. Sol adına tam bir rezaletti. İslamcılar solun aklıyla alay ediyorlardı.

Öyle anlaşıyor ki, iktidarın ve Cemaatin, Emniyet İstihbaratı üzerinden geliştirdiği psikolojik harekât başarılı olmuştu.

Dr. Fatih Yaşlı da, “Türkiye büyüğü hapishane” başlıklı makalesinde bir kısım solun Ergenekon operasyonlarına verdiği destek eylemlerinin kronolojisinden hareketle bize yine büyük fotoğrafı gösteriyor. Yaşlı şunları söylüyor:

“Tarih 20 Ekim 2008. Silivri Cezaevi’nde Ergenekon soruşturmasının ilk duruşması yapılıyor. Ezilenlerin Sosyalist Platformu’nun bir gün önce başlattığı ‘İstanbul’dan Silivri’ye Adalet Yürüyüşü’ cezaevinin

*Kemal Okuyan, a.g.y

önünde son buluyor ve ESP üyeleri cezaevinin önünde yaptıkları açıklamada ‘davanın Türkiye’de demokrasi, adalet ve eşitlik ikliminin genişlemesi’ne yol açması talebini dillendiriyorlar. Aynı gün cezaevi önünde başka sol yapılar da bulunuyor. SDP, TÖP, EHP, EMEP*, ÖDP** gibi örgütler de cezaevi önünde ‘Ergenekon’da sonuna kadar gidilmesi’ talebiyle eylem yapıyorlar.”

“Tarih 24 Şubat 2009. Yalçın Küçük Bursa Gazeteciler Cemiyeti’nin davetlisi olarak katıldığı ‘Aydınlarla Yüz Yüze’ isimli panelde Sosyalist Demokrasi Partisi üyesi bir grup genç tarafından protesto ediliyor ve protestocu grup ‘Darbeciler halka hesap verecek!’ ve ‘Yaşasın halkların kardeşliği!’ şeklinde sloganlar atıyorlar.”

“Tarih 12 Ocak 2009. Ergenekon soruşturması kapsamında yürütülen kazı çalışmalarında el bombaları,

* EMEP net bir tavır açıklamasa da Silivri’ye gidip eylem yapan örgütler arasında değildi.

** ÖDP’de Ergenekon soruşturmasına destek verenler, bu partinin tamamı değil ağırlıklı olarak Milletvekili (ve eski genel başkan) Ufuk Uras ve ekibiydi. ÖDP parti olarak resmen Silivri’ye gidip eylem yapmadı. Uras ve ekibi, söz konusu dönemde kendilerine karşı çıkan diğer partili arkadaşlarını bile “Ergenekonculuk” la suçlamıştı. Ufuk Uras ve arkadaşları kongrede yenilgiye uğrayınca partiden ayrıldı. Bugün ÖDP, Ergenekon soruşturmasına destek vermediği gibi, referandum sürecinde de son derece doğru bir tutum takınmıştır. (Fatih Yaşlı’nın tamamen katıldığım değerlendirmesinin esasını bozmayan, bu iki küçük düzeltmeyi yapmayı gerekli gördüm- MY)

işaret fişekleri ve G-3 mermileri bulunuyor. Özellikle yandaş basında çıkan haberlerde ele geçirilen bombaların MLKP'nin 2003-2006 yılları arasında kullandığı el bombalarıyla aynı seriden olduğu iddia ediliyor. Ergenekon soruşturmasının ikinci iddianamesinde ise başka birçok örgütün yanı sıra MLKP'nin de Ergenekon tarafından yönlendirildiği ve Gazi Mahallesi'nde 1995 yılında yaşananların bu yönlendirme sonucunda yaşandığına ilişkin iddialara yer veriliyor.”

“Ve tarih 21 Eylül 2010. RED dergisinden Hakan Soytemiz ve Bilim ve Gelecek dergisinden Baha Okar'ın yanı sıra SDP ve TÖP üyesi 15 kişi Devrimci Karargâh operasyonu kapsamında gözaltına alınıyor. Sonrasında ise 2 kişi hariç gözaltına alınanların hepsi tutuklanarak cezaevine konuluyor. İlginç olan ise şu ki, yine yandaş basında çıkan haberlerde, yürütülen soruşturmaya dayanarak, Devrimci Karargâh örgütünün Ergenekon tarafından kurulduğu iddia ediliyor. Buna göre, terör örgütlerinde yaşanan kopmaların ardından ‘bütün bu kaçışları yeni ve adı kirlenmemiş bir örgüt etrafında toparlamak ve ülkemizde akan kanı devam ettirmek için Devrimci Karargâh diye bir örgüt’ yaratılıyor.”

“Sadece bu bile, yaşanan sürecin, AKP/cemaat koalisyonunun iktidarını tahkim etmeyi amaçladığına, Türkiye'deki tüm muhalif unsurları sindirme politikalarının bir parçası olduğuna, derin devletin tasfiyesinden ziyade bir konsept değişikliği yaşandığına, yaratılan hayalet bir örgüt aracılığıyla kontrgerillanın ve Türk sağının bütün suçlarından aklanmak istediğine ilişkin en başından beri söylediklerimizde ne denli haklı olduğumuzu gösteriyor.”*

*Fatih Yaşlı, *Sol Portal*, 28 Eylül 2010

4.3- Hanefi Avcı Olayı: Komploda Tavan!

Hanefi Avcı, artık çok ünlü hale gelen “Haliçte Yaşayan Simonlar / Dn Devlet Bugün Cemaat” isimli kitabında çok önemli bilgi ve belgelere yer veriyor. Dahası, Polis rgtnn deyim uygunsa ‘pilot kabini’nden gelen üst düzey bir emniyet müdürü olarak, çarpıcı değerlendirmeler yapıyor.

Hanefi Avcı kitabında ısrarla, Ergenekon operasyonu ve soruşturmasının bir komplo olduğunu, davanın sahte (retilmiş) ve zorlama kanıtlara dayalı olarak açıldığını belirtiyor. Avcı, bu iddiasını destekleyecek en önemli kanıtın ise, ikinci ve üçüncü bölümlerde de ayrıntılı şekilde değindiğim gibi, “zel Yetkili Savcılık” tarafından PKK ve DHKP-C gibi örgütlerin Ergenekon tarafından kurulduğunun ve yönetildiğinin ileri sürülmesi olduğunu vurguluyor.

Gerek Hrant Dink gerekse Danıştay cinayetlerinin Ergenekon örgütlenmesine ve davasına bağlanması’nın hiçbir inandırıcı kanıtı dayanmadığını da belirten avcı, bu cinayetlerden ulusalcıların sorumlu tutulmasının da tamamen zorlama olduğunu ve gerçeği yansıtmadığını vurguluyor. Avcı, Emniyet Genel Müdür Yardımcılarından Emin Aslan ve Mustafa Glcnn de Ergenekon soruşturması ve Dink cinayetine farklı bakışları nedeniyle bir komplo sonucu tutuklandıklarını ve görevden alındıklarını söylüyor.

Hatırlanacağı gibi, bambaşka suçlamalarla (uyuşturucu kaakılarına yardım ve yataklık yapmak) tutuklanan Emin Aslan tahliye olduktan hemen sonra yaptığı açıklamada, “Emniyet içinde Hrant Dink cinayetini azmettirenleri araştırmaya başladığı ve so-

rumluları ortaya çıkarmak amacıyla harekete geçtiği için” tasfiye edildiğini söyledi. İnanılır gibi değil ama bu çarpıcı açıklamaya kimse aldırmadı. Üstelik Hrant Dink cinayetinin bazı Cemaatçi polisler tarafından “azmettirilmiş olabileceği” imasını taşıdığı halde...

Emniyet Genel Müdür Yardımcılarından Mustafa Gülcü ise –ki Milli Görüş yanlısı bir polis şefi olarak tanınıyor- Ergenekon davasına bakan Silivri’de konşlu İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nden gelen resmi talep ve soru üzerine, “Emniyet kayıtlarında Ergenekon diye bir örgütün bulunmadığını” ve “istihbarat çalışmalarında da böyle bir örgüte rastlanmadığını” yine resmi yazı ile mahkemeye bildirmişti.

İşte Emniyet’in tepesindeki birkaç isimden biri olan Mustafa Gülcü de mahkemeye gönderdiği bu resmi yanıtın sonra, “yolsuzluk yapmak ve görevini kötüye kullanmak” suçlamasıyla görevinden alınacaktı. Dahası, Gülcü 6 yıl hapis istemiyle yargılanacaktı.

Durum böyle olduğu halde, liberaller ve bazı sol çevreler hala “Hrant’ın katili Ergenekon devleti!” diye slogan atmayı sürdürüyor. Kimsenin de aklına, Ergenekon davasının politik iklimini yaratmak ve kamuoyu desteği sağlamak için bu cinayette Cemaatin parmağının olabileceği gelmiyor.

Daha da önemlisi, liberalizmin ağır etkisi altındaki bazı sol çevreler ve Kürt politikacılar, inanılır gibi değil ama halen “Ergenekon soruşturmasında sonuna kadar gidilsin...” demeyi sürdürüyorlar.

O halde sormak gerekiyor: Siz PKK, MLKP ve Dev-Sol’un da birer Ergenekon yapılanması olduğuna inanıyor musunuz? Eğer iddianamenin bu kısımlarına inanmıyorsanız, bir siyasi polemik metni niteliğinin-

de olan söz konusu iddianamedeki diğer bölümlerin doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?

Gerçeğe bu kadar parçalı ve insanlığın bütün hukuk birikimi göz ardı edilerek bakılabilir mi? Dahası, sadece iktidar ve Cemaat yayınlarına, yürütülen propagandaya ve psikolojik harp operasyonlarının ürünlerine bakılarak bu konuda karar verilebilir mi? Hükümet yanlısı fanatik liberalleri bir yana bıraksak bile, böyle davranmak tarihe ve vicdanına karşı sorumlu olan aydınlara ve sola yakışır mı?

Örneğin 16 Eylül 2010 günü Hakkari’de Durankaya beldesini Geçitli Köyü’ne bağlayan yola döşenen bir mayın patlatılıyor ve siviller ölüyordu. BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş daha olayın nasıl meydana geldiği bile anlaşılmadan yaptığı açıklamada, “Bu eylemi Ergenekon örgütü diyalog başlatma girişimini sabote etmek için yaptı.” diyordu.

Oysa savcıların var olduğunu iddia ettikleri Ergenekon örgütü, yine savcılara göre PKK’yı da yönetiyordu!

Eğer Ergenekon iddianamelerinin bir bölümü, evet sadece bir bölümü bile yanlış ise bütün bölümleri de yanlış olabilir demektir. Kaldı ki, hazırlanan iddianamelerin neredeyse tamamına yakın bölümü yanlış bilgilere, imal edilmiş sahte belge ve kanıtlara dayalı. Yargılananların silahlı örgüt üyeleri olduğu izlenimini yaratmak için gömülen kullanılamaz silahlara, kim oldukları şüpheli gizli tanıklara ve imzasız ihbar mektuplarına, ev ve işyerlerine konulan CD’lere, bilgisayarların disklerine yapılan yüklemelere dayanıyor. Yoruma ve varsayıma dayalı suçlamalar yapılıyor.

Sanıkların arasında geçmişten, örneğin Susurluk’tan tanıdığımız birkaç suçlunun bulunması da durumu değiştirmiyor.

Sonuç olarak, Hanefi Avcı olayı sadece toplumu sarsmadı, İslamcı-faşizan bir rejim kurma operasyonunun çekimine kapılan (referandum sırasındaki ‘Yetmez ama evet’ciler gibi) kimi çevreler bakımından şaşırtıcı bir gelişme oldu.

4.4- Türkan Saylan Olayı ve Liberal Şaşkınlık!

Ergenekon operasyonunun 13 Nisan 2009 tarihinde gerçekleştirilen 12. Dalgası liberal çevrelerde derin bir şaşkınlık yaratmış gibi görünüyordu. Operasyonun, ağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD) ve ağdaş Eğitim Vakfı (ÇEV) gibi laik tavrı belirgin gönüllü eğitim kuruluşlarına uzanması; Prof. Türkan Saylan gibi bir tür “dokunulmazlık” imtiyazına sahip kişileri de içine alması, bu şaşkınlığın başlıca nedenini oluşturuyordu.

Eğitim alanındaki yaygın Fethullahçı yapılanmayla rekabet ya da mücadele eden bu kuruluşlara yönelik “devlet şiddeti”, liberaller tarafından Ergenekon soruşturmasında bir “odak kayması” diye eleştirildi.

Operasyon sırasında ve sonrasında yandaş ve İslamcı medya, ele geçirilen listelere göre ÇEV ve ÇYDD’nin PKK’lılara burs verdiğini, bu örgütlerin Hıristiyanlığı yaymak için misyonerlik yaptığını ve trbana karşı savaş atıklarını iddia ederek ahlaksız bir kampanya yürütüyorlardı. Bu Soğuk Savaş artığı gerici tavır ve slup, İslamcılarla ortak bir gelecek projesi tasarlayan ve bu sürecin ülkenin ve toplumun demokratikleşmesiyle sonuçlanacağını uman liberalerin şaşkınlığını daha da artırıyordu.

Ergenekon soruşturmasının darbecileri tasfiye edeceği varsayımı ve beklentisiyle bu operasyonların “so-

nuna kadar arkasında” olduklarını ilan eden sağlı-sollu liberallere göre; Türkan Saylan’ın evinin aranması, Tijen Mergen gibi Doğan Medya Grubu’nun bir üst düzey yöneticisinin (Milliyet gazetesinin “Haydi kızlar okula!” kampanyasını yönetiyordu) gözaltına alınması “davaya gölge” düşürmüştü. Eski CHP’li yeni AKP’li Kültür Bakanı Ertuğrul Günay da soruşturmanın “demokrasi karşıtı” bir eksene kaymaya başladığını ve “12 Mart darbesine benzediğini” söyleyince, bu yöndeki kaygılar daha da artmıştı. Burada, dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’in Ertuğrul Günay’a “Sen işine bak!” şeklindeki “fırçası” hatırlatılmalı mı, bilmiyorum!

Hemen belirtmeliyim ki ortada bir “odak kayması” filan yoktu. Tam tersine ABD’nin desteğini alan Hükümet, tam da liberallerin istediği şeyi yapıyor ve soruşturmayı “sonuna kadar” götürüyordu. İnsanlığın ilerici birikimine, aydınlanmanın kazanımlarına yönelik gerici saldırı tamamlanmadan; dahası söz konusu birikim ve kazanımların köşe taşlarından birini oluşturan laiklik—bu ülkede ne kadarsa—geriletilerek yeniden tanımlanmadan, operasyonun sonlanması mümkün değildi!

Başka bir anlatımla, Cumhuriyet’in başlangıç ilke-leriyle İslam’ın şeriatı arasında bir ortalama almak anlamına gelen ılımlı İslam rejiminin temelleri atılmadan, bu polis darbesinin durmasını beklemek ham bir hayaldi. Nitekim öyle de oldu. Operasyonlar sonraki yıllarda da dalgalar halinde devam etti.

Türkiye bir karşı devrim sürecinden geçiyordu. Bu süreci yönetenler tıpkı bisiklet kullanıcıları gibi sürekli pedalları çevirmek zorundaydı. Çünkü durmak, düşmek anlamına gelecekti. Bu nedenle AKP hükü-

meti ve Fethullahçı örgütlenme bir darbe aracı olarak kullandığı bu soruşturmayı “sonuna kadar” götürmeye mecburdu. Başarıp başaramayacakları ayrı bir bahisti ama bu hedef için ellerinden geleni yapacakları açıktı. Dolayısıyla Türkiye’nin en saygın ve idealist bilim insanlarından, toplum gönüllüsü Prof. Türkan Saylan’ın evinin ve yönettiği eğitim derneğinin arandığı 12. Dalga, bir “odak kayması” değil, tersine hedefe odaklanmak anlamına gelmekteydi.

Çünkü Ergin Yıldızoğlu’nun da isabetle belirttiği gibi: “Pasif (karşı) devrim süreci, siyasal egemenlikten önce, kültürel egemenlik kurmayı amaçlar. Bu egemenliğin kurulması, korunabilmesi için de karşı hamle yapabilecek kültürel akımların, yapıların, kurumların ve düşünürlerin zaman içinde tasfiye edilmesi gerekir.”*

Farklılık sadece şuradaydı; 12. Dalga ile yürütülen operasyonun amacı hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde açığa çıkmıştı. Yani 12. Dalga soruşturmaya gölge düşürmemiş, tam tersine bu operasyonun gerçek amacını aydınlatmıştır.

Olup bitenler karşısında şaşkınlık yaşayan kesimler arasında Kürt ulusal hareketi ve Kürt sorununun çözümünü siyasal mücadelesinin merkezine koyan sol çevreler de bulunuyordu. Çünkü 12. Dalgaya paralel olarak yürütülen bir başka operasyon ile 2007 seçimlerinden başarıyla çıkan dönemin Demokratik Toplum Partisi’nin (DTP) tam 51 yöneticisi tutuklanmıştı. Tutuklananların PKK’nin “sivil toplum” faaliyetlerini yöneten kadroları olduğu ileri sürüldü.

**Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet, 22 Nisan 2009*

Dahası bu operasyon ile Ergenekon soruşturması arasında da bağlantı kuruldu. Zaten Ergenekon davasının iddianamesinde de PKK'nin söz konusu örgüt (Ergenekon) tarafından yönlendirildiği ısrarla ileri sürülüyordu.

Bu iddianın propagandaya dönük bir retorik olduğu sanılıyordu. Öyle olmadığı anlaşıldı. Ergenekon soruşturması ile bir dizi PKK (ve KCK/Kürdistan Topluluklar Birliği) operasyonu aynı mantıktan ve siyasal kurgudan hareketle gerçekleştiriliyordu.

Çünkü siyasal planda Kürt kimliğinin temsilcisi olan PKK (yasal planda DTP/BDP ya da bu gelenekten) diğer özelliklerinin yanı sıra, esas olarak Türkiye'nin aydınlanma geleneğinin de bir ürünüdür. Laik bir çizgiye sahiptir. PKK'nin çıkışı, Kürt kimliğinin savunulmasının ötesinde feodal kalıntılara (ağalık ve şeyhlik düzenine) karşı radikal bir başkaldırı diye de okunabilir. Çıkışında ve gelişme döneminde Kürt yoksullarına dayalı bir hareket olarak şekillenmiştir.

Durum bugün çok farklı da olsa, Kürt aristokrasisi, büyük Kürt aşiretleri, Kürtler arasında etkin olan dinsel cemaatler ve Kürt burjuvazisi bu hareketin (PKK'nin) kuruluşunda, çıkışında ve yükselişinde yoktur. Örgütün üst düzey yöneticileri arasında da bu kesimlerden kimse bulunmamaktadır. Söz konusu kesimler daha çok yan örgütlenmeler içinde varlık göstermektedir. Bu önemli özelliğiyle PKK, Ortadoğu'daki diğer Kürt örgütlerinden belirgin şekilde ayrılmaktadır. (PKK daha sonra bu sınıfsal ekseninden uzaklaşmış ve ulusal karakteri öne çıkmıştır.)

Dolayısıyla bu özellikleriyle PKK bölgede İslamcı örgütlenmelerin önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. Siyasal İslam'ın cemaat anlayışı, Kürtlüğü,

İslam dini, yani ümmet içinde eritmeyi hedeflemekte, böylece kendi meşrebince “sorunu” çözmeyi ummaktadır. Üstelik bunu, dinin ve cemaatlerin bölgedeki etkinliği dikkate alındığında yapabilecek yeteneğe de sahiptir.

Bu toprakların en dehşet verici katliamlarını yapan Kürt Hizbullahı liderlerinin, bir hukuk oyunuyla 2010 yılının son aylarında serbest bırakılmasında olduğu gibi, Fethullahçı örgütlenmenin bölgede önünün açılması da PKK’nin etkinliğinin İslam üzerinden kırılmaya çalışıldığının önemli bir işaretiydi. Bu anlamda dönemin KCK operasyonlarının amacı, başta eğitim alanı olmak üzere Fethullahçı örgütlenmenin bölgedeki başlıca rakibini etkisizleştirme çabasıydı. Tıpkı batıda ÇYDD ve ÇEV’e yönelik operasyonlar gibi...

İşte bu nedenle ÇYDD’nin PKK’lilere burs verdiği yönündeki kirli propagandanın tam bu sırada günde getirilmesi anlam kazanmaktadır!

Bu bölümü bazı sorular sorarak tamamlamak anlamlı olacak sanırım.

Örneğin: Kapatılan DTP sözcülerinin, liberallerin ağır etkisi altında olayları yanlış değerlendirip, sık sık “Ergenekon sonuna kadar gitsin!” diyerek boş havuza atladığını söylemek haksızlık olur mu? Eğer iddianamede söylenenlere inanacaksak, PKK hakkında yazılanlara da inanmak gerekmez mi?

İtirafçılığı kurumsallaştıran “gizli tanıklara” dayalı soruşturma çıkmaza girince devreye sokulan göstermelik bazı kazılarla JİTEM cinayetlerinin açığa çıkmasını beklemek boş bir hayal değil mi? İslamcılardan “demokratik arınma” beklemek doğru mu?

Dahası, Ergenekon soruşturması ile yakın tarihin bütün kirli operasyonları, cinayetleri, savaş suçları bu hayali örgüte yüklenerek aslında Kontrgerilla, Türk sağı ve İslamcılar aklanmak isteniyor olamaz mı?

Örneğin, Ergenekon operasyona başından beri sorgusuz sualsiz şekilde destek veren bazı sol gruplar, Gazi Mahallesi katliamının büyük bir yalan ve ah-laksızlıkla MLKP'ye yüklenmek istenmesi karşısında susmalı mı? Türkiye solu, soruşturmanın toplumsal tabanını genişletmek için ortaya atılan "Alevi önderlerine Ergenekoncular tarafından suikast yapılacak!" şeklindeki iddiaya inanacak kadar saf olmalı mı?

Ve nihayet; soruşturmayı yürüten irade gerçekten sonuna kadar gidiyor olmasın? Ne dersiniz?

4.5- Nedim Şener - Ahmet Şık Olayı ve Ortayolculuğun İflası!

Kapalı ve kasvetli bir günde, 14 Şubat 2011'de gerçekleştirilen, gazeteci-yazar Soner Yalçın ile haber-yorum portalı Odatv'nin yöneticileri Barış Terkoğlu ve Barış Pehlivan'ın tutuklanmasına yönelik kamuoyu tepkisi daha yatışmadan, hemen ardından yeni bir tutuklama dalgası daha geldi. Genel seçimlerin hemen öncesine dek getirilen bu operasyon, toplumda ve siyasal ortamdaki gerilimi iyice arttırdı.

Öyle ki, 3 Mart 2011 günü Ankara ve İstanbul'da eş zamanlı olarak başlatılan ve 9'u gazeteci toplam 10 kişinin gözaltına alınması, ardından da 7'sinin tutuklanmasıyla yeni bir aşamaya ulaşan soruşturma, toplum vicdanında büyük bir rahatsızlık yarattığı gibi, davanın zaten sınırlı olan inandırıcılığını da yok etti.

Daha önce Ergenekon soruşturmasına destek veren liberal kesimdeki şaşkınlık yerini tedirginliğe bıraktı; bu cephede oluşan derin çatlak, giderek bir çözülme-ye dönüştü. Daha önce soruşturmanın bütününe kayıtsız şartsız destek veren bazı liberaller, son operasyona karşı çıktılar.

Çünkü Nedim Şener, Ahmet Şık, Doğan Yurdakul, Müyesser Yıldız ve Coşkun Musluk gibi gazeteciler ile Prof. Dr. Yalçın Küçük ve yayıncı Sait Çakır'ın tutuklanması, Ergenekon soruşturmasında bir dönüm noktasına işaret ediyordu.

Şimdi elinizdeki kitabın bu bölümde 3 Mart 2011 günü Odatv operasyonunun devamı kapsamında gözüaltına alınan gazetecilerden bazılarının kimliklerine ve mesleki özgeçmişlerine kısaca göz atarak, liberal kesimde meydana gelen görüş değişikliğinin nedenlerine daha yakından bakalım. Daha da önemlisi, tam anlamıyla bir siyasal mühendislik operasyonu haline gelen Ergenekon soruşturması karşısında liberal ve bazı sol çevreler tarafından alınan şu ünlü “ortayolculuk” tutumunu değerlendirelim.

Önce Ergenekon soruşturması bağlamında “ortayolculuk” ne anlama geliyor ona bakalım. Bu tutumu açıklayıcı nitelikte somut bir kaç örnek üzerinden sorunu daha anlaşılır şekilde ortaya koymak mümkün sanırım.

Örneğin:

“Darbeciler ve derin devlet tasfiye ediliyor ama arada hatalar da yapılıyor.” diyenler... Ya da, “Biz herkes için adalet istiyoruz darbeciler için de!” diyerek, bazı hukuksuzluklar yapıldığını kabul eden ama gözüaltına alınanları da peşin olarak suçlu sayanlar...

Ergenekon soruşturmasının doğru olduğunu ancak sonradan amacından saptığını düşünenler... Ve nihayet bütün olup bitenlerin egemen sınıfların iki kanadı arasındaki iktidar mücadelesi olduğu görüşünü savunanlar, dolayısıyla bunun halkı ve solu ilgilendirmedigini ileri sürenler...

İşte bu türden yaklaşımlar, siyaset terminolojisinde tipik bir “ortayolcu” tutum diye değerlendirilir. Daha çok örnek verilebilir ama sanırım buna gerek yok.

Çünkü bazı alık demokratların tavırları artık bıkkınlık veriyordu. Çünkü bu çevrelerin aldığı politik ve entelektüel tutum, örtük bir AKP ve Cemaat destekçiliği anlamına gelmesinden öte, artık siyasi bir sünepelik ve korkaklıktan başka bir şey değildi.

Bir ortayolcu liberal ya da ortayolcu bir sosyalist şöyle düşünüyordu:

“Biz Ergenekon soruşturmasının sonuna kadar gitmesini istiyoruz. Ama hukuksuzluk da yapılmamasın. Bu soruşturmada çok ciddi suçlamalar var: Derin devlet, Kontrgerilla tasfiye edilmek isteniyor. Darbeciler yargı karşısına çıkarılıyor vb. Ancak bu soruşturma sürecinde haksızlıklar da yapılıyor. Biz buna da karşıyız, vs.”

Aralarında belli farklılıklar bulunsa da ortak yaklaşımı bu şekilde özetleyebiliriz.

Öncelikle belirtilmesi gereken şudur: Ergenekon soruşturmasına liberal cepheden ve bazı sol çevrelerden verilen örtülü, kararsız, utangaç ya da açık destek önsel olarak yanlıştır. Çünkü Ergenekon soruşturmasının esasında doğru, haklı ve meşru olduğunun ve demokratikleşmeye katkıda bulunduğunun kabulüne dayanmaktadır. Liberal ve sol liberal çevrelerin itiraz ettiği konular ise ikincil ya da üçüncül derecedeki durumlardır.

Yukarıda değindiğim operasyon dalgasında tutuklanan Ahmet Şık, Ergenekon soruşturmasına başlangıçta destek veren, sol/sosyalist eğilimli gazetecilerden biridir. Genellikle hak ihlalleriyle ilgili haberlere imza atan Ahmet Şık, sonradan Ergenekon soruşturmasına temel oluşturacak belgeler arasında sayılan ve Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Oramiral Özden Örnek'e ait olduğu iddia edilen "Darbe Günlükleri"nin yayımlandığı dönemde de Nokta dergisinde çalışıyordu. Gazeteci Ertuğrul Mavioğlu ile birlikte hazırladıkları "Ergenekon'u Anlama Kılavuzu" isimli kitapta da soruşturmasının esasına itiraz etmediği görölüyordu. Ancak öyle anlaşıyor ki, Ahmet Şık haberi takip ettikçe kafasında bazı kuşkular da oluşmaya başlamıştı. Fethullah Gülen Cemaati'nin bu operasyondaki rolünü fark etmişti.

Durum böyle olduğu halde, Ahmet Şık'ın gözetilmesine alınmasını bu soruşturmanın temelini yanlış olmasının bir kanıtı olarak değil de, "sehven" yani yanlışlıkla yapılan bir operasyon ya da soruşturmanın ekseninden bir sapma olduğunu ileri sürmek artık ortayolculuk bile değildir. Bu tutum tipik bir iktidar yandaşlığıdır. Üstelik küçültücü bir yandaşlıktır bu. Çünkü sanki muhalefet ediyormuş gibi yapılan bir sahtekârlıktır!

Gazetecilerden devam edelim:

Doğan Yurdakul... Önemli bir gazeteci, yazar ve çevirmendir. Bilenler hatırlayacaktır ama biz yine de tekrar edelim: Doğan Yurdakul Türkiye'de NATO'ya bağlı Kontrgerilla örgütlenmesini ilk ortaya çıkaran gazetecilerin başında gelen isimdir. 1978'de günlük Aydınlık gazetesinde yayımlanan Kontrgerilla yazı dizisini hazırlayanların başta gelenlerinden biridir.

Daha sonra anıları yayımlanan bazı MİT yöneticilerinin yazdıklarına bakılırsa, söz konusu yayınlar MİT’i ve derin devleti adeta felç etmiştir.

Doğan Yurdakul profesyonel bir gazeteci ve yazardır. Politik bakımdan Aydınlık geleneğine mensup değildir. İyi bir gazeteci ve solcu bir aydındır. Şimdi bize, Kontrgerilla’yı teşhir eden, yayımladığı bilgi ve belgelerle bu örgütü felç eden Yurdakul’un, büyük bir aymazlıkla Kontrgerilla ile aynı anlamda kullanılan Ergenekon’un üyesi olduğu anlatılmaktadır. Yaklaşık üç yıldır, Türkiye solunun, aydınlarının ve emekçilerinin zekâlarıyla alay edenler, şanslarını zorlayarak Doğan Yurdakul hakkında anlatılan masala da inanmamızı istemektedirler.

Nedim Şener ise Ergenekon soruşturmasında Fethullah Gülen Cemaati’nin etkisini ortaya çıkaran gazetecilerden biridir. Daha da önemlisi, Hrant Dink’in Ergenekon soruşturmasının psikolojik atmosferini hazırlamak için öldürüldüğünü ve bu cinayette Emniyet içindeki Fethullahçı polislerin rolünü ya da ağır ihmalinin bulunduğunu belgeleyen haberler yaptı.

Nedim Şener’in “Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat” ve “Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları” isimli kitaplarının tutuklanmasında önemli bir rol oynadığı herkes tarafından bilinen bir “sır” durumundadır Türkiye’de. Çünkü her iki kitap da, (belki Şener’in kendisi bile farkında değil ama) Cemaati “suçüstü” yakalayan çok önemli belgeler sunuyordu.*

*Bkz. Nedim Şener, *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat*, Güncel Yayıncılık, Temmuz 2009 İstanbul, 2. Baskı, 256 Sayfa.

Nedim Şener, Dink cinayetindeki Cemaatin rolü hakkında, benim dışımda yazan ve haber yapan hemen hemen tek gazeteciydi. Üstelik bunu, sadece olayların analizinden yola çıkarak da değil devletin resmi belgelerini, raporlarını ve soruşturma tutanaklarını yayımlayarak cesurca yapmıştı. Özellikle Hrant Dink cinayeti hakkında hazırladığı kitap başlı başına bir gazetecilik başarısıydı.*

Nedim Şener, bu kitabı nedeniyle Fethullahçı polis şeflerinin şikâyeti üzerine tam 30 yıl hapis istemiyle yargılandı. Bu davadan beraat eden Şener, yüksek bir prestije sahip olan Dünya Basın Özgürlüğü Ödülü'nü aldı.

Özetle Nedim Şener, yaptığı haberler ve hazırladığı kitapla Dink cinayeti konusundaki ezberin bozulması sağlayan gazetecilerden biriydi. Şener'in kitaplarından ve benim bu konudaki yazılarımdan sonra –ki elinizdeki kitabın sonraki bölümlerinde yer alacak– artık hiç kimse Hrant Dink'in ölüm yıldönümünde gönül rahatlığıyla, “Hrant'ın katili Ergenekon devleti!” diye slogan atamayacaktı.

Hrant Dink'in katillerinin peşini bırakmayan Nedim Şener, Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı. Şener'in gözaltına alındığı evinden polisler eşliğinde çıkarılırken, kapıda bekleyen gazetecilere “Hrant için, adalet için!” diye bağırdığını, burada tarihe bir not olarak düşmek gereklidir. Çünkü bu sözler bir anlamda Ergenekon operasyonlarının özünü ortaya koymaktadır.

*Bkz. Nedim Şener, *Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları*, Güncel Yayıncılık, Ocak 2009 İstanbul, 336 sayfa.

Ahmet Şık'ın, Fethullah Gülen Cemaatinin Emniyet içindeki örgütlenmesini konu alan bir kitap hazırladığı biliniyordu. Kitabın adının da, "İmamın Ordusu" olacağı soruşturma tutanakların bile yansıdığı durumda. Ancak nasıl olmuşsa, önceki hafta Soner Yalçın ve arkadaşlarının gözaltına alınması sırasında basılan Odatv merkezindeki bilgisayarlardan birinde bu kitabın taslağı bulunmuştu. Yine Odatv bilgisayarlarından birinde bulunduğu ileri sürülen bir başka dosyada da bu kitabın Şık'a Ergenekoncular tarafından yazdırıldığı iddia edilmişti. Ahmet Şık, yazımını tamamladığı kitabını yayınlamadan tutuklandı.

Başlangıçta Ergenekon soruşturmasına destek veren Ahmet Şık'ın, bu dava hakkındaki kaygılarını ve kuşkularını, hazırladığı kitabında ortaya koyacağı, daha da önemlisi bazı belgeler ışığında bu kuşkularını temellendirmesi bekleniyordu.

Odatv isimli internet gazetesi çalışanı diğer gazeteciler ve bu sitede yazı yazarların konumu da çok farklı değildi. Gözaltına alınanların ve tutuklananların büyük çoğunluğu sosyalist gazeteci ve aydınlardan oluşuyordu. Hiçbir kanıta dayanmadan, tek bir örnek bile vermeden Odatv çalışanlarının "nefret suçu" işlediğini ileri süren, bu konudaki yeni AKP-Cemaat söylemini -ki muhafazakâr ve liberal kalemlerin oluşturduğu bir söylemdir bu- tartışmasız devralan Prof. Fuat Keyman gibi sol liberallere de artık "yeter" denmeli.*

Çünkü bu liberal zevat, sanki Ergenekon soruşturmasındaki bazı hukuksuzluklara karşı çıkıyormuş gibi yaparken, yukarıda da değinildiği gibi, esasında davanın özünün doğru olduğunu söylemekte ısrar ediyorlar.

*Bkz. Prof. Dr. Fuat Keyman, *Radikal İki*, 27 Şubat 2011

Hem de kamuoyunda ve sokaktaki insan nezdinde bu soruşturmaya yönelik kuşkuların yükseldiği bir dönemde.

Birer liberal enkaz haline gelen bu şarlatanlar artık ya solun yakasından düşmeli ya da sol yakasını bunlardan kurtarmalıdır. Çünkü sosyalist olmayı bir yana bırakın, solcu olmak bile en azından vicdan sahibi olmayı gerektirir.

Sorun, Ergenekon soruşturmasında bazı hataların ve usulsüzlüklerin yapılmasında değildir. Sorun, bu davanın daha ilk gününden itibaren, toplumu sindirmeye, muhalefeti susturmaya ve rejimi dönüştürmeye yönelik bir operasyon olmasıdır.

Sorun, ABD'nin AKP ve Fethullahçı örgütlenme üzerinden Türkiye'ye çizdiği modelin önünü açmaktır. Başka bir anlatımla, AKP iktidarının devleti ele geçirmek için önündeki bütün engelleri temizleme hamlesidir.

Özetle; Ergenekon operasyonunun demokratikleşmeyle, derin devletin tasfiyesiyle ilgisi yoktu. Bu gerçek kavramadan yapılacak bazı iyi niyetli değerlendirmeler bile, son çözümlemede söz konusu karanlık operasyona hizmet etmekten başka bir işe yaramayacaktır.

5. BÖLÜM

AKP VE GÜLEN’İ GÜÇLENDİRME PLANI!

5.1- Albay Dursun Çiçek Olayı!

Türkiye, siyasal gericilik ve “cadı avı” günlerinde yaklaşık iki yıldır bir belgeyi tartıştı. Taraf gazetesinin “AKP ve Gülen’i bitirme planı” manşetiyle yayımladığı, resmi başlığının “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” olduğu ileri sürülen bu “belge”, öyle anlaşılıyordu ki, Er-genekon soruşturması üzerinden yürüyen ve bir darbe karakteri kazanan sistem içi güçlerin iktidar mücadelesinde bir dönüm noktası oluşturacaktı. Öyle de oldu.

Belgenin altında imzasının bulunduğu ileri sürülen muvazzaf (halen görevdeki) Dnz. Albay Dursun Çiçek’ten sonra subay tutuklamaları geometrik olarak arttı.

Şimdi şu ünlü belgeye biraz daha yakından bakalım:

AKP ve Gülen Örgütüne karşı bir dizi komplo ve provokasyonu içeren söz konusu belgeye bakıldığında, dili, kurgusu, hareket planı, “icra” aşamasındaki eylemleri ve hedefleri bakımından ahmakça ve hatta komik bir doküman olduğu rahatlıkla söylenebilir! Böyle bir belgenin Genelkurmay karargâhında hazırlanma olasılığı sıfıra yakındır.

TSK’nin böyle “eylem planları” yapmadığı ya da yapamayacağı için değil, tam tersine daha önce yürüttüğü “psikolojik harp” operasyonlarının hazırlanışı, kurgusu ve kapsamı nedeniyle bu belgenin gerçek olma olasılığı çok zayıftır. Elde 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 gibi gerçek örnekler varken üstelik.

TSK’nin sicilinde, sola ve sosyalist harekete karşı geçmişte yürüttüğü onlarca “psikolojik harp” operasyonu, komplo ve provokasyonun olduğu bugün herkes tarafından kabul edilen bir bilgi durumundadır. Bunlardan en ünlüsü 12 Mart 1971 darbesi sırasında İstanbul Taksim’deki Kültür Sarayı’nın (Atatürk Kültür Merkezi) yakılması ve Marmara gemisinin bombalanarak batırılmasıdır.

Bu iki Kontrgerilla operasyonundan sonra TSK içindeki Doğan Avcıoğlu ve Cemal Madanoğlu ekipleri tasfiye edilmiş, solcu, ilerici, Kemalist ya da sadece “9 Martçı” olarak bilinen askerler, deyim uyuysa, temizlenmiştir. Çeşitli kaynaklara göre bu dönemde TSK’den toplam 3200 subay ihraç edilmiş, yani atılmıştır. Emekli Yarbay Talat Turhan’ın “Bomba Davası” kitabı, bu Kontrgerilla komplosunu bütün yönleriyle açıklamaktadır.*

*Bkz. Talat Turhan, *Bomba Davası/Savunma I-II, Sorun Yayınları, 2004 İstanbul, 264 s. / 320 s.*

Burada bir parantez açıp şu saptamayı yapmak gerekiyor: Talat Turhan, bütün entelektüel hayatını Türkiye'deki Kontrgerilla örgütlenmesini ortaya çıkarmaya adanmış ve bunu büyük ölçüde başarmış devrimci bir subaydır. 12 Mart 1971 darbesinden sonra Ziverbey'de kurulan Kontrgerilla sorgu merkezinde en ağır şekilde işkence gören kişilerden biri olan Turhan, kendisiyle Ekim 2009'da yaptığım bir televizyon programında, Ergenekon için "Gerçek Kontrgerilla'yı ve suçlarını temize çıkarmak için hazırlanan sahte bir operasyon." demektedir.*

Devam edersek, bütün bir Soğuk Savaş dönemi boyunca sola karşı konumlanan, "milli tehdit" değerdendirilmesinde komünizmi ilk sıraya yerleştiren, İslamcı örgütleri ve cemaatleri sola karşı (sözüm ona) kontrollü bir yaklaşımla destekleyen ve kullanan, kurulan bu "ahlaksız ilişki" üzerinden bir dizi psikolojik harp operasyonu yapan TSK, 2008'den itibaren büyük bir şaşkınlık yaşamaya başlamıştır.

Çünkü TSK'nin kurucu kuvveti olduğu ve kendi varlığını borçlu bulunduğu Cumhuriyet, ABD'nin desteklediği bir ılımlı İslam darbesi ile tasfiye edilmektedir. Geleneksel iktidar bloğunun bileşimi de bu duruma uygun olarak yeniden oluşturulmaktadır. Bu hedeflere büyük ölçüde ulaşılmıştır.

AKP ve Fethullah Gülen Örgütü, iç ve dış koşulların, yerel ve uluslararası dinamiklerin rejimi dönüştürmek için uygun olduğu varsayımıyla bütün iktidarı talep etmiş, dahası bu hedefe ulaşmayı büyük ölçüde başarmıştır.

*Bkz. Talat Turhan, *Çeteleşme Kontrgerilla Gladio Susurluk Telekulak, Akyüz Yayınları, 2005 İstanbul, 529 s.*

Bu amaçla şiddet kullanmış ve halen devam eden bir dizi operasyon gerçekleştirmiştir. Polis Örgütü, alternatif bir “silahlı kuvvet” olarak bu darbe sürecinin en önemli aracı haline getirilmiştir.

Gelgelelim TSK’nin sistem içindeki yerini yeniden tanımlamadan ve gerektiğinde zor da kullanarak bu tanıma TSK’yi razı etmeden söz konusu dönüşümü gerçekleştirmek kolay değildi. Ancak bu zorluk, “Balyoz Darbe Planı” adı verilen ve 1. Ordu merkezli olarak 2003 yılında gerçekleştirilmek istendiği ileri sürülen bir “darbe” girişimi nedeniyle yapılan tutuklamalar sonucu şimdilik (2011 itibarıyla) aşılmış görünüyordu.

Öyle ki, söz konusu dönemde AKP ve Gülen Örgütü siyasal inisiyatifi ele geçirmiş görünüyordu. İdeolojik inisiyatif de muhafazakâr-liberal ittifakının elindeydi. Ancak her an kaybedilebilecek bir inisiyatif bu. O nedenle AKP, Mart 2009 yerel seçimlerinden güç kaybederek çıkmış olmasına karşın, geri adım atmayacak, tam tersine üst üste hamle yapmaya devam edecekti.

Diğer taraftan Soğuk Savaş boyunca kendi ilkele-ri ve geleneklerine (burjuva devrimine) ihanet ederek yasak bir ilişki sürdürdüğü İslamcı-muhafazakâr örgütlenmelerin kazandığı olağanüstü siyasal ve mali güç karşısında TSK çaresizdi. TSK kendisini de tehdit eden bu güç karşısında, zaten çok zayıf olan mücadele reflekslerini yitirmek üzereydi. Nitekim yitirdi de...

İşte ortaya çıkan “ıslak imzalı belge” bu etapta önemli bir dönemeci oluşturuyordu. Ve öyle anlaşıyor ki, komplolar ve provokasyonlarla iç içe gelişen ve bir örtülü darbe karakteri kazanan bu operasyonun “suçüstü” durumuna işaret ediyordu.

Savunmaların başlamasıyla Ergenekon soruşturmasına kamuoyunun verdiği desteğin gerilemesi, kuşkuların artması ve özellikle Polis Örgütü üzerinden geliştirilen kimi komploların ortaya çıkması gibi nedenler, toplumu “şok” edecek yeni bir hamleyi zorluyordu.

Veyine öyle anlaşıyor ki, TSK belki de son bir karşı hamle yapmaya hazırlanıyordu. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ Nisan 2009’da Harp Akademileri’nde yaptığı konuşmada bunun işaretlerini vermişti.

Yandaş medyanın Ergenekon sürecindeki en önemli bombası olan bu “belge” ile hem bir karşı hamlenin önü kesilmek istenmiş olabilirdi hem de TSK’nin içine doğru, orduyu tam olarak paralize edecek yeni ve etkili bir operasyonun yapılması planlanmış olabilirdi.

Çünkü Fethullah Gülen, aynı dönemde kendisine bağlı bir internet sitesine verdiği demeçte ve durduk yerde, “Işık Evlerine yapılacak baskınlarla bazı dindarların terörist gibi gösterilmek isteneceğini” söylemiş ve “sağa sola silah bırakılarak elinde çuvaldızı bile olmayan samimi Müslümanların tutuklanabileceğini” ileri sürmüştü. Tesadüfe bakın ki, önceleri pek bir anlam verilemeyen bu konuşma, ortaya çıkan “belge” ile tam bir uyum içindeydi. Bu belge tesadüfe bakın ki, tam da Fethullah Gülen’in “uyarılarını” doğruluyordu.

Aslında en büyük açık bu tam da burada veriliyordu. Bir avukatın bürosunda bulunduğu ileri sürülen belgenin sahte olduğu neredeyse kesindi. Genelkurmay, belgenin TSK içinde hazırlanmadığını açıklıyor ve kriminal inceleme istiyordu. Eski bir asker olan ve Ergenekon davasında müvekkilleri bulunan avukat,

bu belgenin bürosuna polisler tarafından konulduğunu ileri sürerek, Emniyet Örgütü ve Savcılık hakkında suç duyurusunda bulunuyordu.

Askeri Savcılık inceleme için belgenin aslını istediğinde, Ergenekon Savcıları belgenin aslının kendilerinde olmadığını belirtiyor ve bir fotokopi gönderiyordu. Belgenin aslının poliste de olmadığı anlaşılıyordu. Ancak tartışma tırmanınca yine imzasız bir ihbar mektubuyla belgenin “ıslak imzalı” örneği savcılığa gönderilecekti. Gelgelelim bu imzanın da bir makine marifetiyle atılan ve “paraf” edilen sayfaların hiçbirinde değişmeyen sahte bir imza olduğu ileri sürülecekti.

Ayrıca bu belge de, daha öncekiler gibi yine Mehmet Baransu isimli Taraf muhabirine verilmişti. Adı geçen Taraf muhabiri, daha önce kendisi hakkında benzer bir haber nedeniyle açılan davada, sahte olduğu ortaya çıkan belgeleri polisten aldığını itiraf etmiş ve hakkında dava açılmış Cemaat mensubu olduğu belirtilen bir gazeteciydi. Mehmet Baransu, geçmişte Gülen Cemaatine ait Aksiyon dergisinde çalışmıştı. Gazetecilik kariyeri Aksiyon ve Taraf’tan ibaretti.

Fethullah Gülen Örgütünün daha önce de benzer şekilde sahte belgeler üreterek bazı psikolojik harp operasyonları gerçekleştirdiği veya yaptırdığı biliniyordu. Bunlardan biri vardı ki, liberal, gerici, yandaş ve yandaş medya tarafından adeta örtbas edilecekti.

Olay şöyleydi: Zaman, Bugün ve Taraf gibi gazeteleri ile Samanyolu Televizyonu 11 Mart 2009 tarihinden itibaren, Kayseri 2. Hava İkmal Bakım Merkezi Komutanlığı, Kayseri Garnizon Komutanı Tümgeneral Rıdvan Ulugüler ve Hava Kuvvetleri askeri savcıları aleyhine yayın yapmaya başladılar.

Zaman ve Taraf'ın iddiasına göre Tümgeneral Rıdvan Ulugüler ve karargâhı, Kayseri'de çeşitli kişileri, sivil toplum örgütleri yöneticilerini, işadamlarını vb. fişliyorlardı. Gazeteler bu fişleme faaliyeti ile Ergenekon örgütlenmesi ve darbe hazırlığı arasında ilişki kuruyorlardı.

Ancak, açılan soruşturmada bu belgenin sahte olduğu ortaya çıktı. Cemaate ait bir "Işık Evi" ne yapılan baskında Ali Balta ve İsmail Dağ isimli iki astsubay önce gözaltına alındı, ardından da tutuklandı. Üstelik bu astsubaylar Cemaatin isteği ile Ergenekon Operasyonu'nun yönlendirecek sahte belge hazırladıklarını itiraf ettiler. Hazırladıkları sahte belgeye, komutanlarının başka bir yazışmada attığı imzayı transfer ederek (kopyalayıp aktararak) yerleştirdiklerini de bu itiraf sırasında anlattılar.

Ergenekon soruşturmasının seyrini temelden etkileyecek bu olay öylece kapatıldı. Ne Taraf gazetesi ne de Zaman özür dilemedikleri gibi bir daha bu olaya dönmediler bile.

5.2-İslak İmzalı Belgenin Siyasal Rolü

Taraf gazetesine servis edilen ve 12 Haziran 2009 tarihinde bu gazetede yayımlanan "AKP ve Gülen'i Bitirme Planı" adı verilen belgenin aslı yaklaşık beş aydır ortaya konulamadığı için, metnin altındaki imzanın, söz konusu çalışmayı yaptığı iddia edilen Albay Dursun Çiçek'e ait olduğu kanıtlanamamıştı.

Durum böyle olunca, söz konusu belgenin, AKP hükümeti ve Emniyet Genel Müdürlüğü istihbarat birimlerini kontrol eden Fethullah Gülen Cemaati'nin bir örtülü operasyonu olduğu ileri sürüldü.

Çünkü AKP ve Gülen Örgütüne karşı bir dizi komplo ve provokasyonu içiren söz konusu belgeye bakıldığında, dili, kurgusu, hareket planı ve “icra” aşamasındaki eylemleri bakımından sahte bir çalışma olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

Bütün bir Soğuk Savaş dönemi boyunca sola karşı konumlanan, “milli tehdit” algılaması ve değerlendirmesinde komünizmi ilk sıraya yerleştiren, İslamcı ve Ülkücü örgütleri/cemaatleri sola karşı destekleyen ve kullanan TSK, Ergenekon operasyonları sürecinde olup bitenler karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Çünkü yıllara dayalı bir çalışmayla ve sistematik olarak (Turgut Özal iktidarıyla birlikte) Polis Örgütü salt bir asayiş gücü olmaktan çıkarılarak, TSK karşısında ve onu dengeleyecek bir silahlı kuvvet olarak yeniden yapılandırılmıştı. Yeni Emniyet Örgütü, geçmişte sola karşı kullanılan yöntemlerle artık askerlere karşı operasyon yapıyordu.

TSK’nin sistem içindeki gücü geriletiliyordu. Çünkü TSK’nin sistem içindeki yerini yeniden tanımlamadan planlanan hedefe ulaşmak zordu. Bu nedenle TSK’nin gücünü kıracak ve örneğin Ergenekon operasyonunu üst komuta kademesine doğru yayacak bir dizi hamlenin yapılması kaçınılmazdı. İşte üzerinde fırtınalar koparılan “ıslak imzalı belge” bu yöndeki operasyonun en önemli hamlesi gibi duruyordu.

AKP iktidarı ve Fethullah Gülen Örgütü siyasal inisiyatifi şimdilik ele geçirmiş görünüyordu. Ancak zayıf bir inisiyatifti bu ve her an dengelerin değişmesi mümkündü. Ancak, neredeyse bütün tarihi boyunca komünizme ve sola karşı konumlanan, Soğuk Savaş boyunca kendi ilkeleri ve geleneklerine (burjuva devrimine) ihanet ederek yasak bir ilişki sürdürdüğü İslamcı-muhafazakâr örgütlenmelerin kazandığı bu güç karşısında TSK çaresiz görünüyordu.

Belgenin fotokopi sürümünün ortaya çıktığı dönemde geri çekilen AKP'nin, asker kişilerin sivil mahkemelerde yargılanmasına dair yasayı bir gece yarısı oturumunda başka bir yasanın arkasına ekleyerek Meclis'ten geçirmesinin ardından yeniden gündeme getirmesi dikkat çekiciydi.

Öte yandan TSK'nin, Fethullah Gülen Örgütü'ne ve AKP'ye yönelik bir karşı hamle yapmasının da engellenmek istendiğini düşündürecek kimi veriler bulunmaktaydı. Örneğin Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, 14 Nisan 2009 tarihinde Harp Akademileri'nde yaptığı konuşmada, böyle bir karşı hamlenin yapılabileceğine ilişkin bazı işaretler vermişti.

Orgeneral İlker Başbuğ şunları söylemişti:

“Bugün de bazı din eksenli cemaatler, kendilerini demokratik alanın bir oyuncusu olarak takdim etmekte ve çeşitli nedenlerle de görünürde kendilerinin güçlü bir konuma geldiğine inanmaktadırlar. Ancak bu güç imajı ve algısı yanıltıcıdır. İşte bu tip bazı cemaatler hedeflerine ulaşmada kendileri için en büyük engel olarak Türk Silahlı Kuvvetleri'ni görmektedir. Bunun için de, her fırsattan istifade ederek, destekleyicilerinin de yardımıyla Türk Silahlı Kuvvetleri aleyhine faaliyetlerde bulunmaktadırlar. Bu yapılara karşı, hukuk devleti kapsamında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin tepkisiz ve etkisiz kalacağını düşünmek ise büyük yanıldır.”

Durum böyle olunca, TSK'nin içine doğru, orduyu paralize ederek ve bir anlamda “teslim alacak” yeni ve etkili bir operasyon, bir tür “altın vuruş” yapılmasının planlanmış olduğu anlaşıyordu.

Ortaya çıkan “ıslak imzalı” belgenin gerçek olup olmaması da bu durum ve aşamada çok önemli değildi.

Eğer gerçekse, Genelkurmay kendi karargâhına hâkim değildi ve çözülüyordu. Yok, eğer gerçek değilse, bu durumda da operasyonu yürüten güçler kararlı şekilde ve her türlü riski göze alarak hedeflerine doğru yürüyordu.

Diğer taraftan, Ergenekon soruşturmasının seyrini temelden etkileyecek böyle bir “belge” tam da mahkemelerde savunmaların başladığı bir dönemde yeniden gündeme getirilerek, kamuoyu desteğinin tazelenmek istendiği anlaşılmaktadır.

Son olarak bu bölümde belirtmeliyim ki, ortaya atılan bu “belge” ve ardından yürütülen soruşturma ile Fethullah Gülen Cemaati ve örgütlenmesi tarihinde hiç olmadığı kadar yüksek bir meşruiyet kazandı. Bu belge, soruşturması ve uzantısındaki tartışma ile AKP ve Fethullah Gülen Örgütü’ne karşı şu veya bu şekilde muhalefet ve mücadele etmek adeta “suç” haline getirildi. Sanırım asıl amaç da buydu.

5.3- Askere Sivil Yargı mı, Yeni Rejim mi?

Bir gece yarısı operasyonu ile Meclis’te kabul edildikten sonra, 9 Temmuz 2009’da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından onaylanan ve “askerlerin özel yetkili sivil mahkemelerde yargılanmalarını” içeren; dahası “anti-darbe” düzenlemesi diye kamuoyuna sunulan yasa; liberal, muhafazakâr ve gerici çevrelerde büyük bir sevinçle karşılandı.

Çünkü topluma, sisteme, iktisadi düzene ve tarihe sınıf mücadeleleri veya emek-sermaye çelişkisi üzerinden bakmayan, bunun yerine merkez-çevre çatışmasını ya da devlet-sivil toplum çelişmesini koyan burjuva liberal sosyolojisinin ağır etkisi altındaki bu

çevreler, olan biteni bir demokratikleşme süreci diye sunmaya çalışıyorlardı.

“İşte bakın,” diyorlardı, “Türkiye’de de askerlerin burnu sürtülüyor, bir daha darbe yapamaz hale getiriliyorlar.” Doğruydum bu gözlem çünkü subay sınıfı neredeyse “şamar oğlanı”na çevriliyor ve madara ediliyordu. Daha ne olsun? Sivil otorite güçleniyor ve hem siyasette hem de toplumsal yaşamda tek belirleyici güç haline geliyordu. Asker asli işine, sınırların güvenliğini sağlama görevine iade ediliyordu. Bunun neresi kötüydü? Bu gelişme bir demokratikleşme değil miydi? Daha ne istiyorduk? Bu sürece direnmeye çalışmak darbecileri desteklemek olmaz mıydı?

Yukarıdaki tezler ilk bakışta kolay karşı çıkılacak gibi değildi! Çünkü liberallerin bir elinde demokrasi cetveli, diğer ellerinde de bir demokrasi odunu vardı. Önce ölçüyorlar uymazsa ellerindeki odunla onun bunun kafasına vurup insanları hizaya sokuyorlardı. Entelektüel alanda bir linç hareketi geliyordu. Acıma duyguları da yoktu. İdeolojik bir hegemonya kurulmuştu.

Öyle ki, birbirinden farklı eğilimlere, siyasal kaygılara, ideolojik itirazlara, hatta karşıt siyasi ve felsefi konumlara sahip birçok kişiyi ve çevreyi aynı çuvala koyup toptancı bir anlayışla mahkûm ediyorlar. Bir tür “vurun kahpeye” kültürü geliştiriliyordu.

Fethullahçı yapılanma tarafından üretildiği tahmin edilen “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” üzerinden geliştirilen tepkilerle TSK’nin etkisizleştirilmesi ve Cemaatin meşrulaştırılarak bu örgüte karşı muhalefet etmenin “suç” haline getirilmesi hedefleniyordu. Olayların seyrine bakılırsa bu amaca ulaşılmış görünüyordu.

Çünkü bu konunun tartışılması henüz sonuçlanmadan, dahası konunun gündeme alındığı MGK toplantısının yapıldığı gün, belgenin altında imzasının olduğu iddia edilen Albay Dursun Çiçek, Ergenekon savcıları tarafından sorgulandıktan sonra tutuklanmıştı. Albay Çiçek'in 18 saat sonra tahliye edilmesi bu gerçeği değiştirmiyordu, daha sonra yeniden tutuklanacaktı.

Öyle anlaşıyor ki, yukarıda da işaret ettiğim gibi, AKP hükümeti Atlantik ötesinden de destek alınarak hazırlanan kapsamlı bir proje doğrultusunda ve kendi üslubuyla (bir dizi örtülü operasyon ve komplo yoluyla) devleti ve rejimi yeniden yapılandırarak "fetret" durumuna son vermeye çalışıyordu. Fetret'e son vermek ancak diğer iktidar odaklarını tasfiye etmekle mümkündü.

İktidar, zaten bütün iddialarını geri çekmiş, sürekli uzlaşma arayan, iktidara ve ABD'ye teslim olmuş TSK'nin sistem içindeki yerini yeniden tanımlıyordu. Rejimin daha İslami temellerde yeniden inşasını gerçekleştiriyordu. Zaten sistemin temel nitelikleri, kapitalizmin işleyiş yasaları, neo-liberal ekonomik politikalar, ABD ve Batı'yla ilişkilerin niteliği konularında mevcut iktidar ile esaslı hiçbir sorunu olmayan TSK komuta kademesinin tam olarak pasifize edildiği açıkça görülüyordu.

TSK komuta kademesi yalnız kalmış ve teslim olmuştu. Bu yalnızlaşma ve teslimiyeti en iyi ifade edenlerden biri de dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'du. Başbuğ, Hürriyet gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'e, "Türk burjuvazisi kendi devrimine sahip çıkmıyor." derken hem bu yalnızlığı hem de çaresizliğini ifade ediyordu.

AKP'nin korkusu, ordudaki hiyerarşiyi parçalayacak "27 Mayıs tipi" bir müdahaleydi. İşte, "İrtica ile Mücadele Eylem Planı" gibi komplolar ya da "askere sivil yargı" gibi düzenlemeler esas olarak bu tehlikeyi ortadan kaldırmayı amaçlıyordu.

Başta söylediğimize geri dönersek, "askere sivil yargı" yasası ve söyleminden bir "demokratikleşme" çıkarmaya çalışan liberaller, çok iyi niyetli bir yorumla, hayal görüyorlardı. Kendi değerlerine, geleneklerine, yaşam ilkelerine, tarihine, topluma ve ülkeye ihanet edenlere gelince; söylenecek pek fazla bir şey yoktu. Bu ayrı hesaptı ve bir gün mutlaka görülecekti.

Gerçekte yeni bir vesayet rejimi kuruluyordu. İktidarın merkezileştiği, düşük yoğunluklu bir İslami düzenin (ılımlı İslam rejimi) kurumsallaştığı, faşizan bir yeni hakikat rejimiydi bu... Böyle bir rejimin AB ilkeleriyle çelişeceğini ve buna izin verilmeyeceğini bekleyenler ise hayal görüyordu.

5.4- Gerçek Statüko ve Büyük Palavra!

Takvimler 2010'u gösterdiğinde Amerikancı AKP iktidarının devletin tümünü ele geçirme operasyonunda Türkiye yeni bir etapla karşı karşıyaydı. Yukarıda da işaret ettiğim gibi, fetihçi bir anlayışla yürütülen bu projede sıranın genel olarak yargı erkine, daha dar planda da yüksek yargı organlarına gelmesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle de oldu ve 12 Eylül 2010 referandumundan sonra, yüksek yargı organları da büyük ölçüde ele geçirildi.

Anayasa değiştirilerek Cumhurbaşkanlığına adeta el konulmasının, üniversitelerin büyük ölçüde ele geçirilmesinin ve TSK'ye yönelik operasyonun belli

bir sonuca ulaşmasının ardından yargı erkinin, kurulmaya çalışılan düşük yoğunluklu İslami rejime uygun olarak yeniden inşa edilmek istenmesi, projenin bütünlüğü içinde bakıldığında mantıklıydı. Yasama ve yürütme organları üzerinde kurulan hâkimiyetin yargı ayağı tamamlanmak zorundaydı. Sacayağı 12 Eylül referandumundan sonra tamamlandı.

Zaten polis bir süredir yüksek yargı mensuplarını takip ediyor, telefonlarını dinliyor ve bu yolla yargıçları ağır bir baskı altına alıyordu.

Bütün bakanlıklarda yoğun bir kadrolaşmayı gerçekleştiren, sistemin mali kaynaklarını kontrol eden, devlet kurumlarını en küçük taşra örgütlerine kadar ele geçiren, dolayısıyla klasik “iktidar-bürokrasi” ikiliğini tasfiye ederek “kişilikli/direnen” bürokrasi efsanesini yıkan AKP iktidarı, bütün bu özellikleriyle klasik sağcı iktidarlardan nitelik olarak farklıydı.

Burada bir parantez açarak belirtmek gerekirse eğer, genel bir kabule dönüşen “iktidar-bürokrasi” ikiliği Türkiye’nin en azından son 25-30 yılında aslında tam bir efsanedir ve gerçekle ilgisi yoktur. Bir tür “gerçek iktidar” iması da taşıyan bu görüş, eğer yüksek bürokrasi kastediliyorsa (en azından) artık geçerli değildir. Bakanlık esasına dayalı devlet yapılanması içinde 2002 yılı sonrasında tek bir yüksek bürokrat gösterilemez ki AKP’li ya da İslamcı olmasın. Geniş yetkilerle donatılan valiler arasında son 30 yılda tek bir Kemalist bulmak bile neredeyse mümkün değildir.

Sorun, iktidarların doğrudan denetimi dışındaki “özerk” kurumlardı ve AKP iktidarının ikinci döneminde de bu kurumların icabına baktı.

Daha önceki merkez sağ iktidarlardan farklı olarak AKP yönetimi bütünlüklü bir dünya görüşünden

yola çıkmakta ve üzerinde çalışılmış bir projeyi planlı şekilde hayata geçirmektedir. Başka bir anlatımla AKP iktidarı ve Fethullah Gülen hareketi, rejimle uzlaşarak faydacı, oportünist ve sistem içinde kendine yer açmaya çalışan eski/klasik İslamcı stratejiyi artık geride bırakmıştı.

Kemal Okuyan bu konuda şunları yazıyordu:

“Gericiliğin Türkiye’de ciddiye alınması gereken bir siyasal akılla hareket ettiğinden kuşku duymamak gerekiyor. Mücadele alan ve araçlarını seçerken, kendilerince önem verdikleri mevzileri öncelik açısından sıraya dizip ona göre ‘fetih’çi açılımlara soyunurken, her bir başlıkta amaca en uygun ittifaklar politikasını hayata geçirirken, bu aklı fazlasıyla kullanıyorlar.”*

AKP ve Fethullah Gülen hareketinin bu operasyonu yürütürken, belirgin bir telaş içinde olduğu da görülüyordu. Bu telaşın esas olarak geri dönüş eşiğini aşmak ihtiyacından ve geç kalma korkusundan kaynaklandığı düşünülebilirdi.

5.5- Yük elen Güç ve Yeni İktidar Aracı: Polis

Bir tür “darbe” diye nitelendirilebilecek bu sürecin esas olarak Emniyet Teşkilatı’na dayalı olarak yürütüldüğü açıktır. Bu dönemde olağanüstü bir güç kazanan Emniyet’in 230 bini aşan personel sayısı ve teknik donanımıyla büyük bir silahlı kuvvet haline geldiği hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar ortadadır.

*Kemal Okuyan, *Sol Portal*, 30 Temmuz 2009

Bütün bir Soğuk Savaş dönemi boyunca anti-kömunist, halk karşıtı, milliyetçi ve muhafazakâr bir zihniyetle eğitilen ve konumlandırılan Emniyet Teşkilatı'nın yeni dönemde ideolojik olarak da şekillendirildiği ve silahlı bir politik parti gibi hareket ettiği gözlenmektedir.

Polisin devlet yapılanması içinde kazandığı güç, askerinin sistem içindeki "iktidar" alanının daraltılmasına paralel olarak gelişmiştir. Böyle olması da kaçınılmazdır. Boşaltılmak istenen alan, ancak aynı nitelikteki bir başka güç tarafından doldurulmak zorundadır.

Bu anlamda AKP iktidarında yapılanları kısaca hatırlamakta yarar var: Çıkarılan yeni yasa ile MGK'nın yapısı değiştirilmiş ve kuruldaki sivil üyelerin sayısı asker üye sayısının üzerine çıkarılmıştır. Kurulun toplantı periyodu da bir aydan iki aya çekilmiş ve Genel Sekreterlik Kurumu "sivilleştirilerek" hükümetin denetimine geçmiştir. Dolayısıyla MGK'nın eski sistem içindeki oynadığı ve sistemin "pilot kabini" olmak şeklinde tanımlanabilecek rolü de büyük ölçüde sona ermiştir. Bilindiği gibi Ergenekon operasyonu ile TSK, kurumsal olarak paralize edilmiş, sistem içindeki rolü geriletilerek deyim uygunsa "teslim" alınmıştır.

Bu operasyon yürütülürken, her aşamada ABD'den stratejik ve tarihsel değeri çok yüksek bir destek ve katkı alınmıştır.

İlk bakışta bir "sivilleşme" gibi görülen (daha doğrusu liberallerin katkısıyla böyle sunulan) söz konusu gelişmeleri, burjuva anlamda da olsa, "demokratikleşme" şeklinde değerlendirmek doğru değildir. Çünkü ülke, ılımlı İslam ideolojisine dayalı, küresel mali sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş, çalışan sınıflara düşman, toplumun etnik ve dinsel köken-

lerine iade edildiği (cemaatleşen), anti-demokratik yeni bir rejime, faşizan bir polis devletine doğru adım adım taşınmaktadır.

Eski rejimin kötü, işbirlikçi, halk düşmanı, anti-demokratik ve oligarşik bir yapıya sahip olması, yenisinin otomatik olarak daha iyi ve demokratik olması anlamına gelmeyecektir, değildir de. Ünlü sözdür: Eğri cetvelden doğru çizgi çıkmayacaktır!

Bu gelişme karşısında cumhuriyetçi ve Kemalist çevrelerin direnmesi mümkün değildi. Zaten olmadı da. Bu çevrelerin topluma sunacakları yeni bir seçerek de yoktu. Soğuk Savaş sonrası döneme çok hazırlıksız yakalanan bu çevreler, bir araç olarak kullanmak istedikleri güçler tarafından boğulmuştu. Bu çevreler zaten uzunca bir süredir iktidarın uzağında ve büyük ölçüde devletin dışındaydı.

Burada, yine genel kabule dönüşen bir yargıya değinmek gerekli sanırım. İslamcılar, muhafazakârlar ve her soydan liberaller CHP'yi işaret ederek "asıl iktidar" vurgusunu yapıyorlar. Daha doğrusu, "CHP+TSK=iktidar" diye bir denklem kurarak, "asıl iktidar" değerlendirmesini yapıyorlar. Ve iktidar sözcüleri büyük bir müjde verir gibi artık bu dönemin, yani "CHP+TSK=iktidar" döneminin kapandığını ilan ediyorlar.

Oysa bu tez ya da iddia büyük bir yalan ve aldatmacadan ibarettir. Çünkü bu iddia, kaba bir indirgemecilikle malul olmasının yanı sıra, hayatın, siyasetin ve tarihin gerçekleriyle de hiç ilgisi olmayan bir palavradan başka şey değildir. Eğer 27 Mayıs 1960 dönemi dışında tutulursa, kurulan denklemde CHP'nin yerine sağcı-muhafazakâr-İslamcı partileri koymak daha doğru olacaktır. Kısa dönemli koalisyon hükümetle-

ri dışında CHP'nin temsil ettiği varsayılan güçlerin son 60 yıldır bırakın iktidara gelmeyi, gerçek iktidara yaklaştıkları bile söylenemez.

Belirtmeye gerek var mı bilmiyorum, hiç kuşkusuz CHP bir sistem partisidir. Bir ölçüde kurucu ideolojiyi temsil etmektedir ve Kürt sorunu konusunda milliyetçi bir çizgi izlemektedir. Sol değil, cumhuriyetçidir. Diğer taraftan bu partiyi destekleyen kitleler, (negatif ya da pozitif bir anlam yüklemekten ve bir tespit olarak söylersek eğer) büyük ölçüde solun da üzerinde hareket ettiği araziye oluşturmakta ve aydınlanmanın kazanımlarını (bunlar ne kadarsa) savunmaktadır. Bu durumu özellikle Türkiye taşrasında somut olarak görmek mümkündür.

Nitekim Prof. Binnaz Toprak'ın çok tartışılan saha araştırmasının gösterdiği gerçek de buydu. Prof. Dr. Binnaz Toprak'ın yönetiminde gazeteci İrfan Bozan, Gazeteci-Yazar Nedim Şener ve Araştırmacı Tan Morgül'ün Boğaziçi Üniversitesi adına Aralık 2008'de yaptığı, "Türkiye'de Farklı Olmak, Din ve Muhafazakârlık Ekseninde Ötekileştirilenler" başlıklı araştırma, Türkiye taşrasında asıl dışlananların başı açık kadınlar, modern yaşam tarzını benimsemiş kişiler ve aileler olduğunu, laikliği içselleştirmiş bu kesimlerin katı bir dinci baskının kuşatması altında bulunduğunu ortaya koyuyordu.*

Ancak söz konusu değerlendirme, yani TSK ve CHP ittifakına dayalı "asıl iktidar" tezi, AKP iktida-

**Bkz. Türkiye'de Farklı Olmak /Din ve Muhafazakârlık Ekseninde Ötekileştirilenler, Boğaziçi Üniversitesi, Yayın No: 1025, Aralık 2008 İstanbul, 183 s.*

rına, bu iktidarın yürüttüğü projeye paha biçilmez bir destek verilmesini sağlamaktadır. Böylece var olan iktidara değil, muhalefete karşı muhalefet yapmak gibi dünyada örneği görülmemiş büyük bir sahtekârlığa da imkân sağlamaktadır.

Bu tutumun ortaya koyduğu anlayış, “Cumhuriyetin kazanımları”na ve insanlığın ilerici birikimine karşı yürütülen gerici operasyon için gerekçe oluşturmakta, daha da önemlisi bir “demokratikleşme” ve “sivilleşme” yanılsaması yaratmaktadır. Çok daha önemlisi, gerçek iktidarı gözlerden saklamaktadır.

6. BÖLÜM

YARGI OPERASYONU, 1.CUMHURİYETİN SONU VE POLİS DEVLETİ

6.1- Savcı İlhan Cihaner Olayı

İsmailağa tarikatını ve Fethullah Gülen cemaatini soruşturan Erzincan Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Cihaner'in 17 Şubat 2010 tarihinde, hukuk ve yürürlükteki yasa hükümlerinin açıkça ve büyük bir kabalıkla çiğnenerek tutuklanması, Türkiye'nin içinden geçtiği tarihsel dönemecin niteliğini net şekilde ortaya koyması bakımından önem taşıyordu.

Liberallerin de desteğini alan AKP-Cemaat koalisyonu, Cumhuriyet'in ilerici birikimini (bu her ne kadarsa) tasfiye etmek, İslamcı gericiliği bir suç olmaktan çıkarmak, aklın ve bilimin yol göstericiliğinin yerine teolojik literatürü geçirmek, zaten çok

sınırlanmış olan laikliği yeni bir tanımlamayla ortadan kaldırarak seküler yaşam alanlarını daraltmak ve nihayet ılımlı bir İslam rejimini inşa etmek için çok kritik bir hamle daha yapmış görünüyordu.

ABD emperyalizmi ve AB'nin açık desteğini alan AKP-Cemaat koalisyonu, geri dönüş eşiğini aşmak ve yeni bir kuruluş ideolojisini yerleştirmek için “sivil” darbe sürecini ısrarla yürütüyordu. İslamcılar ve muhafazakârları bir yana bırakalım, sağ ve sol liberalerse bu İslamo-faşist darbe sürecini bize “demokratikleşme” diye yutturmaya kalkışyordu.

Yargı erkini yeniden formatlamaya çalışan AKP iktidarı, devleti “tam olarak” ele geçirme sürecinde önünde engel olarak gördüğü kurumları tasfiye etmek, olmazsa etkisizleştirmek için siyasal şiddet kullanmaktan (polis terörü, soruşturma, gözaltına alma, tutuklama vb.) kaçınmıyordu.

Yüksek Yargı kurumlarını ele geçirerek, yargının tamamını yeni rejimin ilkeleri temelinde yapılandırmak isteyen AKP iktidarı, gizlemediği bu hedefine de 12 Eylül 2010 referandumdan sonra ulaşacaktı. Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın Savcı Cihaner'in tutuklanmasından hemen sonra (18 Şubat 2010) düzenlediği basın toplantısındaki sözleri, hükümetin bu niyetini hiçbir yoruma yer bırakmayacak şekilde açıkça ortaya koyuyordu. Arınç, “Millet adına yetki kullanan kurumlar (burada yargı) hukuka ve milli iradeye uygun davranmalıdır!” diyordu. Arınç'ın “milli irade” kavramıyla kastettiği şeyin AKP'ye verilen oylar ve mevcut iktidarın temsil ettiği anlayış ve/veya ideoloji olduğu açıktı.

İktidar Erzincan Başsavcısı İlhan Cihaner'in tutuklanma sürecini, çok uzun süredir üzerinde çalıştığı ve

yargı bağımsızlığını tamamen ortadan kaldırarak yargı erkini hükümetin (yürütmenin) denetimine sokacak “Yargı Reformu Yasa Tasarısı”nı Meclis’ten geçirmek için bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışıyordu. Nitekim 18 Şubat 2010 tarihli Zaman gazetesinin manşeti bu hazırlığı açıkça ortaya koyuyordu; “Hukuka darbe kabul edilemez, yargı reformu kaçınılmaz oldu!”

Bülent Arınç da yukarıda sözünü ettiğim basın toplantısında aynı görüşleri tekrarlayacaktı.

6.2- Darbe Hukuku ve Yeni DGM’ler

Birinci sınıf yargıçlar ile başsavcılarının ancak Yargıtay tarafından soruşturulup yargılanacağına dair açık hükümler bulunmasında karşın, Cumhuriyet tarihinde ilk kez bir başsavcının daha kıdemsiz ve dolayısıyla yetkisiz fakat özel olarak yetkilendirilmiş bir savcının (Osman Şanal) emriyle gözaltına alınması ve bir ilin adliye binasının basılması açık bir hükümet terörüne işaret ediyordu.

AKP iktidarı, özel yetkilendirilmiş savcılıklar ve mahkemeler yoluyla Devlet Güvenlik Mahkemeleri’ne (DGM) benzer özel ve faşizan bir yargılama ve soruşturma sistemi kurmuştu. Ortada yargı organına paralel, “Özel Yetkili Savcılıklar ve Mahkemeler” den oluşan ikinci bir adliye sistemi vardı.

Bu arada “gizli tanık” uygulaması ile de itiraflılık yasal bir zemine oturtularak kurumsallaştırılıyordu.

Savcı İlhan Cihaner’in tutuklanmasında yaşanan hukuk dışı gelişmeler üzerine, henüz yapısı değiştirilmemiş Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’nun (HSYK) duruma müdahale ederek, Özel Yetkili Erzu-

rum Cumhuriyet Savcısı Osman Şanal ile birlikte dört savcının yetkilerini kaldırması, yüksek yargı organlarının iktidara karşı direnmeye çalıştığını göstermesi bakımından önem taşıyordu. Ancak bu çabalar sonuç vermeyecek ve 12 Eylül 2010 referandumunda yüzde 58 oranında “evet” oyu alan hükümet, başta HSYK olmak üzere, bütün yüksek yargı kurumlarının yapısını değiştirecekti.

Bağımsızlığı zaten sınırlı olan HSYK, yeni anayasal düzenleme ile Radyo Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) benzeri bir yapılanmaya dönüştürülecekti.

Bilindiği gibi RTÜK üyeleri partilerin milletvekili sayılarına/oranlarına göre belirlenen kontenjanlar üzerinden Meclis tarafından seçiliyor. Buna göre RTÜK Üst Kurulu üyeliklerinin çoğunluğu iktidar partisi tarafından belirleniyor.

Dolayısıyla, benzer şekilde Yargıtay ve Danıştay üyelerinin bir bölümünün de Meclis tarafından (dolayısıyla çoğunluk partisi tarafından) seçilmesi, kalan bölümünün de Cumhurbaşkanı tarafından atanması, yüksek mahkemelerin bağımsızlıklarının tamamen ortadan kaldırılması anlamına geliyor.

Durum böyle olmasına karşın, başta dönemin Adalet Bakanı Sadullah Ergin, Cemaat sözcüleri ve yandaş gazete yazarları HSYK kararını “yargıya darbe” diye sunmaya çalışıyordu. Savcı Cihaner’in tutuklanması ve cezaevine konulması yargıya darbe olmuyor ama tanımlı görev sınırlarını aşan bir savcının yetkilerinin tamamen yasal prosedüre uygun olarak kaldırılması ise “yargıya darbe” sayılıyordu.

Tekrar etmekte yarar var: Bu darbe sürecinde, Polis Teşkilatı -ki artık silahlı bir politik parti gibi hareket ediyor- ve AKP’li Adalet Bakanlığı’nın denetimine giren yargının bir kanadı (özel yetkili savcılıklar ve

mahkemeler aracılığıyla) etkin şekilde kullanılıyordu.

Şimdi tabloyu daha net şekilde görebilmek için, Savcı Cihaner'in tutuklanmasına giden süreci hatırlamakta ve sistematik şekilde bir kez daha özetleyip çözümlemekte yarar var:

1- Erzincan'daki görevine 2007 yılının Temmuz ayında atanan Savcı İlhan Cihaner, görevdeki ilk yılında İsmailağa Cemaati hakkında soruşturma başlatıyor. Erzincan Valiliği'nde rutin olarak düzenlenen aylık asayiş toplantılarından birinde Emniyet Müdürü, ilde dini cemaatlerin taban genişletme faaliyeti yürüttüğünü belirtince, Başsavcı Cihaner de polisler bu grup hakkında ayrıntılı bir inceleme yapmaları yönünde talimat veriyor. Ancak Polis'in bu görevi etkin şekilde yerine getirmediğini gören ve bilgi sızdığını tespit eden Cihaner, polisin yanı sıra İl Jandarma Alay Komutanlığı'na adli soruşturma, MİT Erzincan Bölge Başkanlığı'na da konu hakkında araştırma emri veriyor. (Cumhuriyet savcıları adli bakımdan polis, jandarma ve MİT'in amiri durumundadır.)

2- Jandarma ve MİT'ten gelen araştırma raporlarında İsmailağa Cemaatine bağlı Medine Vakfı'nın Erzincan ve ilçelerinde çocuklara yasadışı yatılı din eğitimi verdiğinin tespit edilmesi üzerine (oysa polis daha önce böyle bir bulguya rastlamadığını bildirmiş) Savcı Cihaner cemaat mensuplarına yönelik bir dizi operasyon yapılması için emir veriyor. Cihaner'in başlattığı soruşturma sırasında 17 vakıf ve derneğe yapılan jandarma ve polis baskınlarında 26 kişi gözaltına alınıyor. Cihaner'in başlattığı soruşturma, kısa süre sonra Fethullah Gülen Cemaati, Süleymancılar ve Menzil Cemaati adlı grupları da içine alarak 19 ili kapsayacak şekilde genişliyor. Şüpheli sayısı 235'e yükseliyor.

3- Bu gelişme üzerine Savcı Cihaner'i Adalet eski Bakanlarından ve işbaşındaki AKP hükümetinin Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek arayarak soruşturmayı durdurmasını istiyor. Konunun kamuoyuna yansımaları üzerine Cemil Çiçek bu olayı doğruluyor ve "Sadece bilgi almak için aradım." diyor. İktidar partisine mensup bazı milletvekillerinin de yine bu dönemde Cihaner'i arayarak, "Bu işlerle uğraşmasının tehlikeli olacağını!" söyledikleri belirtiliyor. Bu da yetmiyor ve Başsavcı Cihaner'i Adalet Bakanı Sadullah Ergin de arayarak baskıyı sürdürüyor.

4- Ancak Erzincan Cumhuriyet Başsavcılığı bu baskılara karşı direnerek, soruşturma sırasında edinilen bilgilerden hareketle 19 ili kapsayan bir operasyon için hazırlığa giriyor. Şüpheliler arasında İsmailağa Cemaati lideri Mahmut Ustaosmanoğlu da bulunuyor. Operasyon sırasında Fethullah Gülen hakkında da yeni bir dava açılabilceği belirtiliyor.

5- Bu hazırlık üzerine, İslamcı ve yandaş medyada üst üste haberler çıkmaya başlıyor. Altında Albay Dursun Çiçek'in "ıslak" imzasının bulunduğu iddia edilen "İrtica ile Mücadele Eylem Planı"nın Erzincan'da Başsavcı İlhan Cihaner tarafından Jandarma ve 3. Ordu Komutanlığı ile koordineli şekilde yürürlüğe konulduğu iddia ediliyor.

6- Bu gelişmenin ardından Erzurum Özel Yetkili Cumhuriyet Savcısı Osman Şanal, İsmailağa cemaatinin silahlı bir yapılanma olduğunu, bu nedenle soruşturmanın katalog suç (ağır suç) kapsamına girdiğini, dolayısıyla cemaate karşı düzenlenecek operasyonun ve yürütülecek soruşturmanın kendi yetki alanında bulunduğunu ileri sürerek dosyanın Erzurum Savcılığı'na devredilmesini istiyor.

Savcı Şanal bu iddiasını imzasız bir ihbar mektubuna dayandırıyor. Böylece Erzincan ile Erzurum arasında yetki tartışması başlıyor.

7- Cihaner ise, ihbarın sahte olduğunu, imzasız bir mektubunun hukuki değer taşımadığını ve davanın Erzurum'da görülmesini isteyen kişilerce gönderildiğini iddia ediyor. Cihaner, HSYK'ya verdiği ifadede de cemaatlere yönelik aramalar yapılacağı sırada Erzurum Özel Yetkili Savcılığı'nın dosyayı kendisinden istediğini, bazı Adalet Bakanlığı müfettişlerinin de dosyayı Erzurum'a göndermesi yönünde telkinde bulunduklarını söylüyor. Cihaner, "Soruşturmanın benden alınmasına anlam veremediğim için Erzurum Savcısını aradım. Bana 'Böyle bir soruşturma yapıyor, benim niye haberim yok' diye çıktı. Ben de böyle bir yükümlülüğüm olmadığını belirttim." diyor.

8- Yetki tartışması, İsmailağa ve Gülen Cemaatine dönük soruşturmanın Cihaner'in elinden alınmasıyla sonuçlanıyor. Böylece Erzurum Özel Yetkili Savcısı Şanal'ın cemaatin "silahlı örgüt olduğu" tezi, söz konusu tarikatları operasyonlardan kurtarıyor. Dosya Erzurum'a gider gitmez gözaltındaki cemaat üyeleri, haklarındaki suçlamalara dair deliller dahi toplanmadan salıveriliyor. Erzurum Savcılığı sadece 7 kişi hakkında dava açıyor. Örgütlerin silahlı olmaması nedeniyle bu dava da beratla sonuçlanıyor.

9- Cemaatlere karşı soruşturma başlatan başsavcıya karşı, AKP'li Adalet Bakanlığı harekete geçiyor. Bakanlık, Cihaner hakkında, soruşturmayı iki sene Bakanlığa bildirmediği ve yetkisini aştığı gerekçesiyle tam 26 yıl hapis istemiyle dava açıyor. Cihaner'e karşı hazırlanan iddianamede, "adliye lojmanının bahçesine kamerye yaptırarak imar kirliliğine yol açmak"

gibi suçlamalar da bulunuyor. Böyle bir davada komik kaçacak “imar kirliliği yaratma” iddiası, her ne yolla olursa olsun Cihaner’in tasfiye edilmek istendiği anlamına geliyor.

10- Bu arada Erzurum Özel Yetkili Savcılığı, tam da yandaş ve İslamcı medyanın ileri sürdüğü gibi, “İrtica ile Mücadele Eylem Planı”nın Erzincan’da uygulamaya geçirildiği iddiası ve Ergenekon örgütlenmesi şüphesiyle bir soruşturma açıyor. Bu soruşturma kapsamında Savcı Cihaner’in verdiği emir gereği cemaatlerle ilgili rapor hazırlayan MİT Bölge Başkanı ve iki MİT mensubu tutuklanıyor. Yine Başsavcı Cihaner’in emriyle Cemaatlere yönelik operasyonları yürüten dönemin Jandarma Alay Komutanı Kıdemli Albay Recep Gençoğlu ile Erzincan Jandarma İstihbarat Şube Müdürü bir binbaşı, bir üsteğmen ve iki astsubay, “Ergenekon terör örgütüne üye olmak” suçlamasıyla tutuklanıyor. 3. Ordu Komutanı Orgeneral Saldıray Berk de ifade vermek için savcılığa çağrılıyor.

11- Nihayet 17 Şubat 2010 tarihinde, Başsavcı İlhan Cihaner Erzincan’da yürütülen Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alınıyor. Cumhuriyet tarihinde ilk kez bir başsavcı, bir başka savcının emriyle gözaltına alınmış oluyor. Dahası özel yetkili bir savcının emriyle, yine cumhuriyet tarihinde ilk kez bir adliye basılıyor. Başsavcı çıkarıldığı mahkemece tutuklanıyor. Yapılan itiraz, “yargılamada yetki tartışmasının sonuçlanmadığı” gerekçesiyle reddediliyor.

12- Sonuçta Yargıtay yargılama yetkisi kendisinde olduğu için dosyayı Erzurum’dan istiyor. Özel Yetkili Erzurum Savcılığı, dosyayı önce İstanbul’da Ergenekon soruşturmasını yürüten 13. Ağır Ceza Mahkemesi’ne ardından da Diyarbakır’a gönderiyor. Böylece başsavcı Cihaner adeta “ibret-i âlem” için 5 ay hapiste tutuluyor.

13- Nihayet dosyayı Yargıtay ele geçiriyor. Dava-ya dosya üzerinden bakan Yargıtay 11. Ceza Dairesi, Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "Ergenekon terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yargılanan Erzincan Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Cihaner'in ve tutuklu diğer 9 sanığın koşulsuz tahliyesine 18 Haziran 2010 tarihinde karar veriyor.

6.3- İkinci Cumhuriyete Doğru

AKP iktidarı herkesi dinliyor, bütün ülkeyi takip ediyor, dosyalar oluşturuyor, şantaj operasyonları düzenliyor, rant dağıtıyor, çeşitli yöntemlerle insanları "satın" alıyor, olmazsa "tehdit" ediyor. Ekonomik zor araçlarının yetersiz kaldığı aşamada polisi devreye sokuyor, siyasal şiddet kullanmaktan kaçınmıyor.

Polis sistem içinde güç kazanmayı sürdürüyor. Emniyet Teşkilatı'na yeni alınan personelin tamamına yakınının iktidar yanlısı, dahası İslamcı kesimlerden oluştuğu belirtiliyor. Yeni alınan personelle birlikte Emniyet Teşkilatı yaklaşık 230 bin kişilik büyük bir silahlı kuvvet haline geliyor. Bir karşılaştırma için belirtelim, Jandarma'nın mevcudu yaklaşık 170 bin kişidir.

AKP iktidarı dönemindeki en büyük skandallardan biri de Yargıtay'ın, İstanbul Adliyesi'nin ve özel olarak İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Cengiz Engin'in dinlediğinin ortaya çıkmasıydı. Bu gelişme tam anlamıyla bir suçüstü durumuydu. Türkiye'nin İslamo-faşist bir rejime doğru hızla kaydığının somut bir kanıtıydı.

AKP ve Recep Tayyip Erdoğan ekibinden bir "demokrat" çıkarmaya çalışan liberaller, garip bir devlet-

sivil toplum karşıtlığı/çelişmesi üzerinden bütün bir süreci, hatta tarihi açıklamaya çalışıyordu.

Tıpkı Demokrat Parti (DP) ve onun Adnan Menderes'in kişiliğiyle özdeşleşen liderliğinden bir "demokrasi" efsanesi çıkarılmaya çalışılması gibi. Bugün de AKP ve Recep Tayyip Erdoğan'ın şahsında aynı şey yapılmak isteniyordu.

Oysa DP ve Menderes, Türkiye'de Cumhuriyet aydınlanması ve birikimine karşı Osmanlıcı bir restorasyonun, bir karşı devrimin simgesidir. DP bir sivil diktatörlük partisidir. Türkiye'yi NATO'ya sokan siyasi iradedir. Öyle ki, bugün ismi Ergenekon denilen ve ne olduğu belirsiz yapılanmayla özdeşleştirilmeye çalışılan Kontrgerilla örgütlenmesini, Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla 1954'te kuran da DP iktidarındır.

Süleyman Demirel ve Adalet Partisi (AP) ise tipik bir sağcı, muhafazakâr Soğuk Savaş örgütlenmesidir. Dini ve gericiliği toplumu yönetmek ve muhalefeti bastırmak için siyasal bir araç olarak kullanmaktan kaçınmamıştır. Bu yanıyla yer yer faşizan çizgiye de savrulan, dahası buna açık olan bir partidir.

Turgut Özal, 24 Ocak kararları diye bilinen neo-liberal ekonomik kararlarının mimarı ve 12 Eylül rejiminin Başbakan Yardımcısı'dır. Öyle ki, Turgut Özal kendisini Başbakanlık Müsteşarı ve Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşar Vekili yapan AP iktidarına bile ihanet ederek 12 Eylül darbesinin içinde yer alan birkaç sivil politikacıdan biridir. Ancak, darbe hükümetinin bu Başbakan Yardımcısı ve bu dönemde izlenen ekonomik politikaların mimarı olan Özal'dan liberaller, nasıl olmuşsa şapkadan tavşan çıkarır gibi bir "demokrat" çıkarmayı başarmıştır.

İslamcı ve liberal tarih yazıcıları tarafından DP ve

Bayar-Menderes, AP ve Süleyman Demirel, ANAP ve Turgut Özal ve nihayet AKP ve Recep Tayyip Erdoğan çizgisi, Türkiye’de demokratikleşmenin eksenini olarak sunulmaktadır.

Kurgu basittir; Amerikan sosyolojisi bakışıyla merkez-çevre ya da devlet-sivil toplum çelişmesi üzerinden bütün bir tarih yeniden kurgulanmaktadır. Yeni muhafazakâr tarih yazımı milat (doğuş/başlangıç) olarak 1950’yi almaktadır. Üstelik öyle bir milattır ki bu, bütün Soğuk Savaş dönemindeki gericilik, despotizm, politik hoyratlık, milliyetçi saldırganlık, siyasi katliamlar ve faşizm için sorumluluk iktidarda olmayan güçlere, mağdurlara, sol Kemalistlere, hatta büyük bir utanmazlıkla genel olarak sola yüklenmektedir.

Güncel gerçek şudur; Türkiye’de 1950’de başlayan ve bütün bir Soğuk Savaş dönemi boyunca devam eden karşı devrim sürecinin artık finaline gelindiğini söylemek mümkündür. Birinci Cumhuriyet büyük ölçüde sona ermiştir. Türkiye bu dönemi bitiren bir darbe sürecinden geçmektedir. Artık İkinci Cumhuriyet inşa edilmektedir.

Ancak bu darbe bilinen, yani Soğuk Savaş dönemine özgü bir politik müdahale ve klasik bir yeniden yapılandırma operasyonu değildir. Başka bir anlatımla komünizme karşı değil, insan aklına, pozitif bilime, burjuva aydınlanmacılığına, cumhuriyetçiliğe, moderniteye ve her türden halkçı-sol muhalefete karşı bir saldırdır.

Kendi geleneklerine ihanet eden, dahası felsefi anlamda ve tarihsel bakımdan bu geleneğin çok da farkında olmayan bir sınıfın, cumhuriyet burjuvazisinin bir tür intiharıdır bu.

6.4- Askeri Vesayet Rejimi mi, Polis Devleti mi?

Türkiye 2011 yılının daha ilk çeyreğini tamamlamadan son yılların liberal efsanesi de çöküyor galiba. Hani şu AKP iktidarının askeri vesayete son verdiği, hatta “muhafazakâr bir devrimin” gerçekleşmekte olduğu (ne demekse) ve dolayısıyla Türkiye’nin demokratikleştiği yolundaki yaygın efsane...

Öyle ki, “muhafazakâr devrim” saçmalığı bir yana (bilimsel ve tarihsel bakımdan böyle bir devrim olmayacağı gibi terminolojik bakımdan da böyle bir kavram kullanılamaz) bu iddia bir dönem neredeyse resmi görüş haline geliyordu. Bu teze itiraz edenler ise acımasızca eleştiriliyor, hatta bir linç girişimiyle karşı karşıya kalarak darbeci, asker yanlısı ve Ergenekoncu ilan ediliyordu.

Arkasını utanmazca iktidara ve yükselen yeni güçlere yaslayan bu sağlıklı-sollu liberal güruh, kendi özel tarihlerinin yanı sıra kendi hayatlarına da ihanet ediyordu.

Gelgelelim bugüne kadar AKP iktidarına kayıtsız şartsız destek veren liberal cephede, elinizdeki kitabın yayına hazırlandığı günlerde giderek netleşen bir çözülme gözlemleniyor. Demokratikleşme yolunda hukukun bile gerektiğinde çiğnenebileceği görüşünü savunacak kadar çığırından çıkan bu liberal güruhun kimi mensupları “Acaba,” diye soruyorlar; “askeri vesayetten kurtulalım derken tek parti diktatörlüğüne mi gidiyoruz?”

Orduyu sivillerin otoritesine tabi kılmadan ve hukuk içine çekmeden gerçek anlamda bir demokratikleşmeden söz edilemeyeceğini de belirten bu çevreler, Türkiye’nin “sivil faşizme” ya da “İslamo-faşist” bir

dikta rejimine doğru gittiği şeklindeki görüşleri ise, en hafif deyimle abartılı buluyorlardı.

Onlar için önemli olan askeri vesayet rejiminin yıkılmasıydı. Gerisi teferruattı...

Gidişattan utangaç şekilde de olsa şüphe etmeye başlayan Nuray Mert gibi bazı liberal yazarlar -ki bunlar AKP iktidarı için meşruiyet ve toplumsal rıza üretiminde önemli bir rol oynamıştı- diğerleri tarafından hemen Ergenekoncu ilan edildiler. Ancak küçük bir farkla... Onlar “Soft Ergenekoncu” idi. Bu “yumuşatma” sıfatına karşın söz konusu liberal aydınlar suçlama karşısında dehşete düşmüş görünüyorlar.

Ne var ki, Türkiye solunda bile, daha dün birlikte oldukları arkadaşlarını, politik ve felsefi sicillerini çok iyi bildikleri grupları ya da partileri sırf olan biteni farklı değerlendiriyorlar diye darbeci, Ergenekoncu, Genelkurmay’ın adamı/partisi diye insafsızca ve utanmazca suçlayanların bulunduğu bir ortamda, liberal mahallede “Soft Ergenekoncu” olmak, açık bir kayırma diye de yorumlanabilirdi.

Şimdi son yılların şu moda kavramı “vesayet” üzerinde biraz duralım.

“Vesayet” hukuki bir kavram, “koruma” ve “himaye” gibi anlamları var. Örneğin, yakınlarını kaybetmiş ve korumaya muhtaç küçük çocuklar için, eğer kendilerine miras da kalmışsa mallarını/parasını yönetmek ve diğer yasal işlerini yürütmek amacıyla hukuk mahkemeleri tarafından bir “vasi” tayin edilir. Aynı uygulama yasal hakları sınırlanmış mahkûmlar ve ağır hasta kişiler için de yapılır. Vasiler genellikle birinci derecen akrabalar arasından seçilir. Böyle biri yoksa baroya kayıtlı bir avukata da görev verilebilir. Vasi onu tayin eden mahkeme tarafından denetlenir.

İşte bu uygulamaya “vesayet kurumu” denir.

Durum böyle olunca, politikanın diline aktarılan “vesayet” kavramının “askeri” nitelemesiyle birlikte Türkiye’de bir karşılığının olduğu açık. TSK’nin Cumhuriyet’in kurucu kuvveti ve modernleşme projesinin öncüleri arasında bulunmaktan gelen sistem içindeki ağırlığı bilinmektedir. Bu konumu nedeniyle, koruması ve himayesine aldığı devlet ve toplum adına, “milli çıkarları” ve “tehditleri” belirlediği, buna karşı önlemler aldığı ve herkes adına düşündüğü vb. sır değildir.

TSK’nin bu gücü Soğuk Savaş boyunca daha da arttı. Kurucu ideolojinin taşıyıcısı olarak kendisini rejimin ve sistemin koruyucu ve kollayıcı gücü olarak gören TSK’nin bu konumuna, başlangıçta (sermaye birikim sürecinde) sınıf mücadelesini ve toplumsal muhalefeti karşılama kapasitesi sınırlı bulunan burjuvazinin de esastan bir itirazı yoktu. Soğuk Savaş döneminde komünizme karşı mücadele için geliştirilen ve kapitalist ülkelerin kendi vatandaşlarının bir bölümünü “düşman” olarak görmesine yol açan, “Dolaylı Saldırı Doktrini” TSK’nin dokusunu yeniden oluşturan etkenler arasındaydı.

Evet, bu anlamda Türkiye’de bir askeri vesayetten söz edilebilirdi. Ancak, son çözümlemede egemen sınıflar bloğunun bir bileşeni olarak değerlendirilebilecek olan TSK’nin konumu abartılarak bilinçli olarak saptırıldı. Öyle ki, TSK egemen sınıflardan, sermaye düzeninden, kapitalizmden, emperyalist sistemden bağımsız ve bunların üzerindeki bir güç gibi tanımlandı. Tarihe, siyaset bilimine, sosyolojik gerçekliğe ve nihayet ekonomik ilişkilere aykırı ve bilim dışı olan bu değerlendirme; esas olarak burjuvazinin, daha çok da yükselen yeni burjuvazinin egemenliğini gizleyen bir rol oynadı.

Çünkü silahlı da olsa TSK nihayetinde bürokratik bir kast olmanın ötesine geçemezdi. Sermaye (ve diğer sınıflar) karşısında görece özerk bir yapıya ve konuma sahip olsa da askere bir sınıf rolü yüklemek, dahası onu bir sınıf gibi değerlendirmek gerçeklere ve sosyal bilimlerin tümüne aykırıdır.

Tam burada TSK'nin yakın tarihine kısaca göz atmakta yarar var. TSK, Soğuk Savaş döneminde kendi ülkesini işgal eden anti-komünist bir iç savaş örgütüne dönüşmüştür. Bu dönemde Cumhuriyet'in başlangıç ilkelerinden ve ulus kurucu-ulusal kurtuluşçu geleneğinden önemli ölçüde kopmuş ve tutuculaşmıştır. 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri faşist darbele-riyle kendi içindeki ilerici kanadı tasfiye ederek, kurumsal bakımdan milliyetçi-muhafazakâr bir karakter kazanan TSK, ulusal olma niteliğini de büyük ölçüde yitirmiştir. NATO ordusu olan TSK, Amerikancı bir karakter kazanmıştır.

Bu nedenle, "NATO'dan çıkalım!" diyen generallerin tutuklanmasına TSK komuta kademesinden ciddi bir tepki gelmemiştir.

Bütün bir Soğuk Savaş döneminde Türk sağ ve gericilikle iç içe olan TSK, sola ve yurtseverlere karşı savaşmıştır. Hiyerarşi dışına çıkan kimi gelişmeleri/çıkışları dışında tutarsak eğer, TSK'nin ülkeyi neredeyse 60 yıldır kesintisiz yöneten sağcı ve muhafazakâr iktidarlarla esastan hiçbir sorunu olmamıştır. Tam tersine bu iktidarlarla büyük bir uyum içinde çalışmıştır.

Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı konumlanan, başka bir anlatımla kendisine Kurtuluş Savaşı sırasında yardım eden dostlarına karşı, ülkesini işgal eden batılı emperyalistlerle birlikte olan TSK, NATO üzerinden, deyim uyunsa "Amerikan vesayeti" altına girmiştir.

Ancak Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte TSK de bir anlamda misyonsuz kalmış, bu dönemde reaksiyoner bir karakter kazandığı için tehdit algısında da boşluğa düşmüştür. Yeni dönemde TSK'nin sistem içindeki eski dominant konumuna artık ihtiyaç kalmamıştır.

Bunun üzerine TSK, 28 Şubat 1997'de rotasını yeniden belirlemeye çalışarak Cumhuriyet'in kuruluş varsayımlarına bir dönüş denemesine girmiştir. Bu kapsamda Milli Güvenlik Siyaset Belgesi yeniden düzenlenerek komünizm baş tehdit olmaktan çıkartılmış ve irtica (etnik ayrılıkçılıkla birlikte) birinci sırada ve öncelikli tehdit olarak değerlendirilmiştir.

Ancak, Türkiye'de gecikmiş olarak Soğuk Savaş'ı bitirmeye dönük olan bu restorasyon girişimi kesintiye uğrayarak başarılı olmamıştır. ABD'nin denetimine giren 28 Şubat süreci, geleneksel İslamcı partinin parçalanarak, emperyalizmle uyumlu bir siyasal oluşumun gelişmesine yataklık yapmıştır. Bu oluşum AKP'dir. Süreci kesintiye uğratan en önemli faktör de AKP iktidarıdır. Deyim uygunsa AKP, 28 Şubat'ın çocuğudur.

NATO'nun ikinci büyük ordusu olan TSK'ye eski gücü ve etkinliğiyle artık ihtiyaç duyulmaması, askerin bütün bir Soğuk Savaş boyunca arkasında olan ABD ve diğer batılı emperyalist ülkelerin desteğini geri çekmesine yol açmış, bu durum ordunun sistem içindeki konumunu temelinden sarsmıştır. Türkiye'yi bir ılımlı İslam ülkesi olarak bölge için model haline getirmek isteyen ABD ve Batı ile AKP'nin hedefleri arasındaki örtüşme, TSK'nin gücünü kırma ve sermayenin ideolojik doksunu dönüştürme sürecini hızlandırmıştır.

2000'ler Türkiye'sindeki çatışmanın esasını bu durum oluşturmaktadır.

Bugün TSK geriye çekilirken iktidar bloğunun bileşenleri de yeniden belirleniyor. Servetten ve iktidardan daha fazla pay isteyen muhafazakâr ve İslamcı taşra sermayesi yükselirken -ki AKP'nin dayandığı iç dinamik esas olarak bu sınıflardır- alanı daralan laik sermaye kesimleri bu partiyle uzlaşıyor. Zaten laik ya da muhafazakâr, büyük sermayenin ihtiyaçlarına uygun neo-liberal politikaları hayata geçiren AKP, gide-rek bu sınıfın tamamının desteğini sağlıyor.

AKP- Cemaat (Fethullah Gülen Örgütü) koalisyonu Türkiye'nin dönüştürülme sürecinde siyasal zor, baskı ve operasyon aygıtı olarak polisi ve neredeyse tamamını ele geçirdiği bürokrasiyi kullanıyor.

Dolayısıyla Türkiye, askeri vesayet rejiminden kuruluyor denilirken bir polis devleti kuruluyor. İdeolojik olarak İslamcılaşan polis, TSK'yi dengeleyecek ve etkisizleştirecek bir "silahlı kuvvet" olarak sistem içinde yeniden konumlandırılıyor. Bir İslamo-faşist rejim kuruluyor. 2011 Türkiye'sinde İkinci Cumhuriyet bu anlama geliyor.

Öyle ki artık bu tez bir hipotez olmaktan çıkmış ve somut bir olgu haline geliyor. Mustafa Sönmez bu konuda somut veriler ortaya koyuyor:

"Son 4 yılın bütçelerine bakın. Maliye verilerinden aktarıyorum: Askerin bütçedeki payı yüzde 6,5'ten 5'e gerilerken, emniyet hizmetlerinin özelleştirilmesine rağmen, polis bütçesinde 2006 sonrası azalma yok. Polis bütçesi 2006'da askerlerinkinin yüzde 67'si iken 2009'da 86'ya çıkmıştır."*

**Mustafa Sönmez, Cumhuriyet gazetesi, 13 Ocak 2010*

Bu tabloya göre, polise genel bütçeden ayrılan pay neredeyse TSK'nin tümüne ayrılan paya yaklaştı. Yani Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri ile Jandarma Genel Komutanlığı'na ayrılan toplam bütçe, polise ayrılan payın biraz üzerinde. AKP iktidarı tarafından Emniyet Genel Müdürlüğü ve Milli İstihbarat Teşkilatı'na (MİT) ağır savaş silahları ithal etme hakkı ve yetkisini veren yasal düzenlemenin yapıldığı da hatırlanırsa, tablo daha iyi görülecektir.

Bütçede yer alan güvenlik harcamalarının dışında, ayrıca çeşitli kurumlar ve fonlar aracılığıyla başta özel güvenlik kuruluşları olmak üzere çeşitli baskı aygıtlarına milyarlarca lira para aktarılmaktadır. Bu olgu da göz önüne alındığında, polise ülke kaynaklarından ayrılan payın askere ayrılan payı aştığını belirtmek abartılı olmayacaktır.

Yine Mustafa Sönmez'in aynı yazıda işaret ettiği gibi, Emniyet'in personel sayısı 230 bini aşmış durumda. Bu rakama göre, her 100 kamu görevlisinden 10'u polis. Bu arada, Sosyal Güvenlik Kurumu kayıtlarına göre, özel güvenlik görevlilerinin sayısı ise 160 bin civarında. Üstelik bu özel güvenlik elemanlarının çoğu çeşitli kamu kurumlarında görevli. Dahası, özel güvenlik şirketlerinin denetimi polise tarafından yapılıyor. Yani özel güvenlik kuruluşları bir anlamda Emniyet'e bağlı.

6.5- Gerçek Statüko Gizleniyor

Türkiye'yi İslamo-faşist bir rejim doğrultusunda dönüştürmeye çalışan AKP iktidarına, güç ve nüfuslarıyla ters orantılı şekilde büyük destek veren

liberaller, hükümetin kimi politika ve uygulamaları karşısında zor duruma düşünce, “majestelerinin muhalefeti” görevini üstlenerek içine düştükleri yüz kı-zartıcı durumdan kurtulmaya çalışıyorlar.

Başta Hasan Cemal gibi isimler olmak üzere çok sayıda liberal yazar, “Elbette AKP hükümetinin de hataları var, onları biz de eleştiriyoruz ama iktidarın ana yönelimi doğrudur ve desteklenmelidir çünkü askeri vesayet rejimine karşı demokrasiyi yerleştirmeye çalışıyorlar.” şeklindeki görüşlerini sürekli tekrarlayarak genel bir kabule dönüştürmeye çalışıyorlar. Bu liberal ve İslamcı yazarlar hemen ardından ekliyorlar: “Asıl mücadele edilmesi gereken askeri vesayet rejimidir, onun özünü de askeri bürokratik elit oluşturmaktadır.”

Hasan Cemal şöyle yazıyordu:

“Nasıl ki yakın geçmişte gizli gündem, irtica iddialarına katılmadıysam, bugün de Türkiye’nin ‘sivil faşizm’e doğru yol aldığını düşünmüyorum. Ama nasıl ki geçmişte, laiklikle ilgili hassasiyet ve kaygılara gereken önemin verilmesini savunduysam, bu bakımdan Tayyip Erdoğan’ı bazı konularda eleştirdiysem, bugün de demokratik hak ve özgürlükler alanında hükümetin yanlışlarını, eksiklerini eleştiriyorum.”

Hasan Cemal’in AKP iktidarını ne zaman eleştirdiğini pek hatırlamasak da, kendisi aynı yazısında hemen asıl söylemek istediği konuya geliyor ve ekliyor:

“Demokrasi notu öyle tek pencereden bakarak verilemez. Artılar eksiler ya da kırıklar zamana yayılarak karneye yazılır. (...) Çünkü bugün yaşanmakta olan, özünde, bir demokrasi ve hukuk mücadelesidir; devleti hangi güç yönetir sorusuyla ilgili mücadeledir;

seçim sandığından çıkan mı son sözü söyleyecektir sorusunda düğümlenen bir mücadeledir.”*

Bu teze göre AKP -dünyada örneği görülmemiş bir değerlendirmeye- iktidardaki muhalefet partisi olarak tanımlanmaktadır. Bu hükümete karşı mücadele edenler ise yine bilim dışı bir yaklaşımla “statükocu” dolaşısıyla “gerçek iktidar” sahipleri diye ilan edilmektedir.

Bu “entelektüel” soytarılığı en açık şekilde ifade eden kişi ise Taraf gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ahmet Altan oldu. Ahmet Altan ise şunları söylüyordu:

“Türkiye’de yapılan en büyük siyasi sahtekârlık nedir biliyor musunuz? İktidardaki partiyi eleştirmeyi ‘gerçek muhalefet’ olarak sunmak... Bu, iktidardaki partiyi de ‘gerçek iktidar’ olarak kabul etmeyi getiriyor çünkü. İki de yalandır. Doğru dürüst muhalefet yapmaya yüreği yetmeyenler, iktidardaki partiyi eleştirerek kendilerini ‘muhalif’ hissetmekten hoşlanırlar.”**

Yukarıdaki satırlar AKP iktidarına destek veren, bu partiyi eleştirmeyi neredeyse “demokrasi düşmanlığı” ile özdeşleştiren her soydan liberalin temel tezidir. Yani AKP hatalar yapabilir, örneğin hukuku bile çiğneyebilir, insanları sorgusuz sualsiz tutuklatabilir, herkesi dinleyip fişleyebilir, basını baskı altına alabilir ama özünde doğru yoldadır. Çünkü “askeri vesayet” rejimine karşı demokrasi mücadelesi vermektedir!

Ahmet Altan, “Doğru dürüst muhalefet yapmaya yüreği yetmeyenler, iktidardaki partiyi eleştirerek kendilerini ‘muhalif’ hissetmekten hoşlanırlar” diyor, iyi mi?

*Hasan Cemal, *Milliyet*, 7 Ocak 2010

**Ahmet Altan, *Taraf gazetesi*, 4 Nisan 2009

Birileri bu liberal meczuba asıl yürek isteyenin AKP ve Cemaati eleştirmek olduğu anlatmalı. Basın ve ifade özgürlüğünün ortadan kaldırıldığı, muhalif gazetecilerin tutuklandığı, sokaklarda adeta bir cadı avının başladığı dönemde kolay olan şey iktidarı değil, askeri eleştirmektir.

Söylenmek isteneni tercüme edersek, tez özetle şöyledir; AKP hükümet olmuş ama iktidar olamamıştır. Gerçek iktidar “derin devleti” de kapsayacak şekilde asker-sivil bürokratik elittir. Mücadele esas olarak devletle sivil toplum ve ekonomik-politik merkezle çevre arasındadır. Bu analizde “sivil toplum”, bir sınıf olarak burjuvaziyi de içine alacak genişlikte tarif edilmektedir. Onlara göre gerçek demokratikleşme de bu çatışmanın içinden gelecektir. AKP hükümeti, asker-sivil bürokratik elitin iktidar alanını en azından sınırlandırmaya, sivil toplumun, dolayısıyla demokrasinin alanını genişletmeye çalışmaktadır.

Bu analize göre, emek-sermaye çelişkisi söz konusu bile değildir. Çünkü bu moda analiz sınıf mücadelesini yok sayar, tarihselciliği ve toplumsal ilerleme yasasını reddeder. Dolayısıyla hiçbir şekilde sermaye egemenliğini sorgulamaz. Kapitalizme, serbest piyasa ekonomisine, neo-liberal politikalara esastan bir itirazı yoktur. Emperyalizm ya yok sayılır ya da kimi akli evvellerin yaptığı gibi bir önceki çağa özgü bir olgu olarak kabul edilir. Küreselleşme ise karşı konulamaz ve pozitif bir dinamik olarak sunulur.

Bilimsel bir temele sahip olmayan, dahası basit bir tarih, sosyoloji ve iktisat bilgisinden bile uzak olan bu görüşler medyada durmaksızın tekrar edilerek bir kabule dönüştürülmek istenir. Böylece genel olarak toplum, özel olarak da aydınlar, emekçiler ve elbette

solun kimi kesimleri Türkiye tarihinin bu en katı ve sınıf karakteri en açık Amerikancı sermaye iktidarının arkasına takılmak istenir. Böylece AKP iktidarı için toplumsal bir rıza ve meşruiyet üretilmeye çalışılır.

7. BÖLÜM

TSK'NİN TESLİM ALINMASI YA DA BÜTÜN İKTİDAR AKP'YE!

7.1- AKP'nin Sınıfsal Yapısı Nettir

AKP iktidarının arkasında genel olarak işbirlikçi, tekelci sermaye, yükselen ve artık orta ölçekli olmanın ötesine geçen taşra sermayesi, ulus ötesi tekeller ve genel olarak emperyalizm bulunmaktadır. Dolayısıyla AKP, emperyalizmle işbirliği yapan, sermaye yanlısı ve bu karakteri/doğası nedeniyle işçi sınıfına, emekçilere “düşman” bir partidir.

Bırakın iktidar olmayı, AKP devletin tamamını, bütün ve mutlak iktidarı ele geçirmeye çalışmış, bu amacına da büyük ölçüde ulaşmıştır. AKP, 22 Temmuz 2007 seçimlerinden sonra, iktidarın ve devletin fethi sürecini hızlandırmış ve üst üste yaptığı anti-demokratik hamlelerle bütün kamu gücünü ele geçirmiştir.

Yoğun olarak kadrolaşmış, bürokrasiyi tam olarak denetim altına almıştır.

Artık 2010'lar Türkiye'sinde hükümet karşısında özerk konuma sahip bir bürokrasi yoktur. Totaliter bir yapı inşa edilmektedir. Tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar üst ve orta kademe bürokrasisi partizan/İslamcı bir karakter kazanmıştır. AKP hükümeti kamu kaynaklarını ve bu kaynaklardan üretilen mali gücü elinde tutmakta, rant ve servet dağıtımını düzenlemektedir. Sermayenin ideolojik dokusunda hızlı bir dönüşümü gerçekleştirmektedir.

AKP sanılanın aksine TSK üst komuta kademesi ile de uzlaşmıştır. Genelkurmay ile hükümet arasında zaman zaman yaşanan "itişme" ise AKP'nin TSK'nin tamamını kontrol etmek istemesinin yol açtığı bazı "doz aşımı" durumlarından kaynaklanmaktadır. Ergenekon operasyonu hem bu uzlaşma üzerinden yürütülmekte hem de bir kontrol aracı olarak kullanılmaktadır.

Derin devlet ve silahlı bürokrasi yeniden yapılandırılmaktadır. Giderek bir karşı devrim niteliği kazanan bu kapsamlı operasyonda emperyalistlerin talepleri ile AKP iktidarının programı ve stratejisi arasında tam bir uyum vardır. Dolayısıyla AKP değil iktidar olmak, devlet olmaya doğru ilerlemektedir.

7.2- TSK, AKP'ye Teslim mi Oldu?

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Tayyip Erdoğan ve dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ arasında 25 Şubat 2010 tarihinde Çankaya Köşkü'nde yapılan toplantı, AKP'nin hükümet olmasıyla başlayan düzenin dönüştürülmesi sürecinde yeni bir aşamaya işaret ediyordu.

Sistem içi mücadelenin yer yer devam etmesine karşın, artık bir dönemin kapandığı anlaşıyordu. İlker Başbuğ'un Çankaya Köşkü'ne çıkmasının ardından TSK'nin elinde tutmaya çalıştığı mevzilerden geri çekilmeye başladığı ve bir çözülmenin yaşandığı gözleniyordu. Komuta kademesinin yeni ve daha geri bir mevziide uzlaşma aradığı belli oluyordu.

Zirvenin ardından yaşanan ve aşağıda ayrıntılarına değineceğim bir dizi gelişme, İlker Başbuğ'un TSK komuta kademesi adına Çankaya'da bir "teslimiyet" anlaşması yaptığını gösteriyordu. Bu uzlaşma teklifinin, AKP iktidarı tarafından da geri çevrilmediği anlaşıyor.

ABD desteğiyle gerçekleştirilen yeni tipte darbenin siyasal ve hukuki hedeflerine büyük ölçüde ulaşmaya başladığı; muhafazakâr/İslami sermayeye, polis gücüne ve dinsel kurumlara dayalı bir düzenin, "İkinci Cumhuriyet" diye de kodlanan bir "ılımlı İslam" rejiminin inşa edilme sürecinde önemli bir dönemecin geçildiği gözleniyordu.

AKP iktidarı, TSK ile çeşitli dönemeçlerde sağladığı mutabakatları sürekli ihlal edip bozarak, askerleri tam teslimiyete zorlama stratejisinde başarılı olmuştu. Bu mücadele sürecinde TSK, kötü sicili nedeniyle yeterli kamuoyu (özellikle aydınların) desteği alamamıştı. Bir NATO ordusu olan ve Amerikancı terbiye sürecinden geçen TSK'nin neo-liberal politikalara karşı çıkmayan komuta kademesinin, "Birinci Cumhuriyet"e belli bir sadakat duysa bile bu sürece daha fazla direnemeyeceğini bilmek gerekiyordu.

Türkiye'nin geleneksel iktidar bloğu bileşenlerinin yeniden oluştuğu, egemen sınıfların iç ilişkisi ve kuvvetler dizilişinde yeni bir kombinasyonun şekillendiği açıktı. Yeni bir oligarşi oluşuyordu.

Soğuk Savaş döneminde ABD ve Batı'nın Türkiye'deki en önemli dayanaklarından biri olan TSK'nin sistem içindeki yeri yeniden tayin ediliyordu. Dünyada ve bölgede Türkiye'ye biçilen yeni role uygun olarak, TSK'nin de sistem içindeki yeni konumuna büyük ölçüde razı edildiği anlaşıyordu.

İlker Başbuğ'un temsil ettiği TSK komuta kademesinin Çankaya zirvesinde aldığı bazı garantiler karşılığında AKP iktidarına, deyim uyuysa "teslim" olduğu gözleniyordu. Öyle ki, zirveden bir gün sonra yeni bir operasyon yapılıyor ve 17'si muvazzaf 18 subay daha gözaltına alınıyordu. Ocak 2011'de yapılan Balıoz davası duruşmasında da aralarında 28 general ve amiralin bulunduğu 102'si aktif görevde olan 162 subay daha tutuklanacaktı. TSK komuta kademesi silah arkadaşlarının bir kısmını feda etmişti.

7.3- Silahlı Bürokraside Alevi Tasfiyesi

AKP'nin kadrolaşması ve devleti ele geçirme operasyonu belli bir aşamadan sonra çok inceltilmiş bir şekilde ve çok özel alanlara doğru yayılarak sürdürüldü. Örneğin, Ergenekon operasyonları sırasında dikkatlerden kaçan çok önemli ve özel bir gelişme yaşandı; bu soruşturması kapsamında yürütüldüğü izlenimi yaratılan bir dizi yan operasyonla TSK ve Milli İstihbarat Teşkilatı'nda (MİT) görevli Alevi kökenli personel adeta şiddet kullanılarak tasfiye edildi.

AKP-Cemaat iktidarı, rejimin dönüştürülmesinin önündeki engellerden birinin TSK ve MİT'teki Aleviler olduğunu düşünüyordu. Polis İstihbaratı ve bazı hükümet danışmanlarının bu yönde raporlar hazırladıkları ileri sürülüyordu.

Vakit/Akit gibi gazeteler 28 Şubat sürecinden bile Alevileri sorumlu tutuyordu. Bu duruma Sünni-İslamcı önyargılar da eklenince, bürokraside sinsi bir kıyım başladı.

Bir yandan “Alevi Açılımı” projesiyle siyasal İslam karşısındaki en büyük muhalefet potansiyellerinden birini oluşturan Aleviler yedeklenmeye çalışırken, diğer yandan da silahlı bürokrasi içindeki (zaten çok az olan) alevi kökenli personel ayıklanıyordu.

Bu dönemde özellikle Deniz Kuvvetleri bünyesindeki tasfiye dikkat çekmiyordu. Deniz Kuvvetleri Komutanı ile Donanma Komutanı’na suikast planlandığı iddiasıyla yürütülen soruşturma ve yapılan tutuklamalar bu tasfiyenin aracına dönüşmüştü. Tutuklanan subayların neredeyse tamamına yakınının Alevi olması tesadüf değildi. Bilindiği gibi bu subaylardan bazıları intihar etmiş, Deniz Yarbay Ali Tatar’ın cenazesi cemevinden kaldırılmıştı.

İsmail Ağa Cemaati ve Fethullah Gülen Örgütü’ne yönelik soruşturma açan Erzincan Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Cihaner’e, görevleri gereği her iki İslamcı grupla ilgili rapor ve bilgi notu hazırlayan Erzincan Jandarma İstihbarat’ından biri binbaşı iki subay ile yine Erzincan MİT Bölge Başkanı’nın da aralarından bulunduğu üç MİT görevlisinin tutuklanması da yine bu kapsamda değerlendirilecek bir gelişmeydi. Çünkü edinilen bilgilere göre, Erzincan’da tutuklanan asker ve istihbaratçılar da tesadüfe bakın ki yine Alevi kökenliydi!

Polis Teşkilatı’nda ise bir tasfiyeye bile gerek yoktu. Çünkü bu örgütün neredeyse tamamına yakını Sünni kökenli ve politik olarak İslami eğilimli kadrolardan oluşuyordu.

NTV televizyonunda Can Dündar'ın hazırlayıp sunduğu 27 Ocak 2009 tarihli "Neden?" isimli programda konuyu tartıştığım Polis Akademisi Dekan Yardımcısı Doç. Dr. Önder Aytaç'ın da kabul etmek zorunda kaldığı gibi, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün Ankara'daki merkezinde çalışan yaklaşık 5 bin personele 2009 yılı Ramazan sırasında çıkarılacak yemek sayısını belirlemek için kimlerin oruç tutmayacağı soruluyor ve ancak 17 kişi başvuruyordu. Başvuran kişilerin çoğu da hasta olduğunu ve ilaç kullandığını bildiriyordu.

Sonuçta Genel Müdürlükte yemek çıkarılmıyor ve bu kişilere bir servis aracı verilerek Polis Evi'ne gönderiliyor. Oysa Türkiye'de yaklaşık olarak 15 ila 20 milyon alevi olduğu tahmin ediliyor. Hadi bu rakamlar yüksek, bir indirim uygulayarak 10 milyon diyelim. Eğer Türkiye'de devlet kurumlarındaki personel bileşiminin toplumu yansıttığı iddia ediliyorsa, bu durumda polis örgütünün (laik kültürü benimseyen milyonlarca Sünni yurttaşı bir yana bıraksak bile) en az 1/5'inin Alevi kesiminden oluşması gerekir.

Tablo böyle ve "askeri bürokratik elit" söylemi üzerinden kurulan "hükümetteki muhalefet" ya da "gerçek iktidar" türünden bütün liberal ve İslamcı değerlendirmeler büyük bir palavradan ibaret.

7.4- Dindarlara Baskı Yapıldı mı?

Cumhuriyet ve Türk modernleşmesinin ciddi bir toplumsal taban oluşturduğu, üstelik bu tabanın yaygın, köklü ve kararlı olduğunu saptamak, hem tarihi gerçeklere hem de güncel gelişmelere uygun olacaktır.

Toplam nüfusa oranı zaman zaman yüzde 40-45 civarına çıkan bu kesimin etkisi ve gücünün, nüfusundan daha yüksek olduğu bilinir. Üstelik bu toplumsal kesimin, yoksullar ve çalışanlarla buluşması halinde güçlü bir direnişi gerçekleştirebileceğini de unutmamak gerekir.

Liberal ve İslamcı yazıcıların, dindar, sağcı ve muhafazakâr kitleleri “millet” ya da “halk” sayarken, böylesine geniş bir toplumsal kesimi “elit” ya da aynı anlama gelmek üzere “seçkinler” diye nitelemesi tam bir komedidir. Liberallerin, laik ve cumhuriyetçi diye genel bir başlık altında toplayabileceğimiz bu kesimin “küçük bir azınlık” olduğunu iddia etmesi, komik olmanın ötesinde, tasarlanmış bir ideolojik çarpıtmadır.

“Cumhuriyetçi elit” söylemine, “baskı ve zulüm gören dindarlar” edebiyatı eşlik etmektedir. Sahte bir edebiyattır bu. Örneğin, Nuray Mert’in AKP’yi ve Cemaati eleştirdiği yeni konumunu izah etmek için geçmişte dindarların uğradığı baskıları nasıl gözlemlediğini ve bu nedenle onlara nasıl destek olduğunu anlatması, sınırlı birkaç gözlemden genel sonuçlar çıkarmaktır. Dahası bu yaklaşım, İslamcılığın yükseldiği dönemin moda tavırlarından biri olmanın dışında pek bir anlam da taşımamaktadır. Çünkü gerçek durum çok farklıdır.

Bu ülkede ne zaman, hangi dindar (Sünni-İslam) kişi ya da kesim inançlarından dolayı baskı görmüştür? Biri bunu demagoji yapmadan açıklamalıdır. Bu iddia büyük bir yalandan ibarettir. Bazı tarikat yapılanmalarına karşı laik yasalar nedeniyle alınan tedbirleri ve uygulamaları “baskı” dahası “zulüm” diye nitelemek gerçek bir sahtekârlıktır.

Bu ülkede Sünni Hanefi inancına sahip dindarlar

hiçbir zaman ciddi bir baskı görmemiştir. Baskı gördükleri söylenenler ise, özerk politik iddiaları olan dar bir kesimdir. Bu topraklarda her zaman gerçek anlamıyla baskı ve zulme uğrayanlar felsefi ve politik olarak solcular/sosyalistler, bir inanç grubu olarak Aleviler ve etnik kesim olarak da Kürtler olmuştur.

İslamcılar bu ülkedeki bütün askeri darbeleri desteklemiştir. Bütün askeri darbeciler de İslamcıları solun yükselişini engellemek için desteklemiş ve büyümüştür.

Örneğin, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri sırasında (sınırlı bazı uygulamalar dışında) baskı ve zarar gören bir İslamcı kesim gösterilebilir mi? Tam tersine bu darbelerden sonra İslamcılar, solun önünü kesmek için sürekli olarak beslenmedi mi?

Şaşırmamak mümkün değil; İslamcıların küresel ölçekte ve bu arada Türkiye’de de ABD’nin “Yeşil Kuşak” politikasının malzemesi olduğu, 16 Şubat 1969 tarihindeki “Kanlı Pazar” katliamında olduğu gibi bir dizi kontrgerilla operasyonuna gönüllü olarak katıldıkları ve kullanıldıkları ne çabuk unutuldu! Bu dindarların kanlı pazar diye bilinen olay sırasında camilerden çıkarak, ABD emperyalizmini protesto eden devrimci gençliğe saldırdıkları nasıl da kayıtlardan silindi! Kanlı bir iç savaşın başladığı 1975-1978 yıllarında faşist Milliyetçi Cephe (MC) hükümetlerinde İslamcıların iktidar ortağı oldukları (Milli Selamet Partisi) nasıl unutturuldu?

Bu ülkede oruç tutanlar ve namaz kılanlar değil, tam tersine oruç tutmayanlar, farklı inançlara ve felsefi tutumlara sahip olanlar baskı gördü. Bu nedenle cinayetler işlendi. Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta katliamlar düzenlendi.

Bu devlet bütün bir Soğuk Savaş boyunca İslam'ı ve İslamcılarını değil, solu, Alevileri ve Kürtleri milli tehdit olarak gördü.

Olan sadece şudur: 28 Şubat'tan sonra genel olarak devlet, özel olarak da TSK, diğer NATO ülkelerinden farklı olarak (Kürt savaşı nedeniyle) gecikmeli şekilde Soğuk Savaş dönemini kapatmaya çalıştı. Bu nedenle İslamcılar ile devletin güvenlik aygıtları arasındaki yasak ve ahlaksız ilişki sonlandırılmak istendi. İşte 28 Şubat Süreci denilen durum bundan ibarettir.

İslamcılarının bu simbiyotik ilişkinin bitirilmek istenmesine gösterdikleri tepkiyi, baskı ve mağduriyet diye sunmak büyük bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir.(Bilindiği gibi simbiyotik beslenme, ortak beslenme olarak da bilinir, iki canlının tek bir organizma gibi birbirleriyle yardımlaşarak bir arada yaşamasıdır.)

Çatışmanın nedeni ise, ne demokrasi ne de özgürlüklerdir, İslamcılarının bütün iktidarı istemesidir. Bu nedenle, 28 Şubat'ın her yıldönümünde zirve yapan bu "baskı ve mağduriyet" palavrasına artık bir son vermek boynumuzun borcudur.

8. BÖLÜM

ÖCALAN'IN ERGENEKON ÖZELEŞTİRİSİ, ECEVİT HÜKÜMETİNE DARBE VE KÜRT HAREKETİNDE AÇMAZ

8.1- Kürt Hareketi AKP'ye İnandı

Türkiye 2010 sonrasında Kürt sorunu bağlamında önemli bir tarihsel dönemeçten geçiyor. AKP iktidarının 2009 yılının Ağustos ayında “şark kurnazlığı” yaparak ortaya attığı “Kürt Açılımı” 2011 yılı itibarıyla tam olarak çökmüş durumda.

Esas olarak yasal Kürt siyasal hareketinin (DTP/BDP) PKK ile irtibatını keserek terbiye edilmeye çalışıldığı, dolayısıyla PKK'nin kitle bağlarını kopararak önce tecrit, sonra da tasfiye edilmek istendiği “açılım siyaseti”, somut/maddi düzenlemelere değil, salt retorığe dayandığı için beklenenden de önce iflas etti.

AKP'nin "Kürt Açılımı" diye isimlendirdiği politikanın/projenin kapsamı, programı ve hedefleri hiçbir şekilde açıklanmadı. Dahası somut hiçbir adım atmadan bazı hakları veriyormuş gibi yapan AKP'nin, bu süreçte Soğuk Savaş artığı, gerici bir parti olduğu bir kez daha ortaya çıktı. AKP, "Kürt Açılımı" siyasetinin çökmesiyle yeniden din kardeşliği (ümmetçilik) üzerinden gerici köklerine iltica etti. Kürt Hizbullah'ının katliamcı liderlerini serbest bırakarak, Güneydoğu'da yeni bir gericilik dalgasını hazırlamayı tasarladı.

Başta Abdullah Öcalan olmak üzere PKK liderlerinin söz konusu dönemde yaptıkları açıklamalara bakılırsa, Kürt hareketi de, içine girilen bu yeni döneme hazırlanıyordu. PKK 2009'dan sonra yenilgiyi de göze alarak somut sonuçlar elde etmeye yönelik bir dizi stratejik hamle yapmaya başladı.

Bu bağlamda Öcalan'ın avukatlarıyla yaptığı görüşmelerin notlarında sık sık tekrarladığı, ancak nedense başlangıçta üzerinde pek durulmayan, ancak bana göre çok önemli bir başka olguya dikkat çekmek istiyorum: Kürt sorununda çözüm ve Ergenekon!

Şimdi bazı olguları sırasıyla ele alalım.

Abdullah Öcalan 31 Mart 2010 tarihinde avukatlarıyla yaptığı görüşmede, PKK tarihini dönemlere ayırarak şunları söylüyor:

"Üçüncü dönem bitmiştir. Yeni dönem, Kürtlerin varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama dönemidir. Kürtlere söylüyorum, kendi kararlarını kendileri alacak, ne yapacaklarsa kendileri bilir. Bu üçüncü dönemden sonra ben bir şeye karışmayacağım."*

*Görüşme Notları, www.gundem-online.net, 2 Nisan 2010

Öcalan'ın "tasfiye ve çözüm" çabalarının öne çıktığını söylediği ve "üçüncü dönem" diye nitelendirdiği 1993-2010 arasındaki sürede, bilindiği gibi kısa ve uzun süreli birçok ateşkes durumu yaşandı. TSK de bu dönemde PKK'nin tek yanlı ilan ettiği ateşkes kararlarına çoğu zaman operasyonlarını geri çekerek fiilen uydu. Ancak görece uzun sayılabilecek bu 17 yıllık dönemin özellikle 1993-1997 yılları arasındaki bölümünde silahlı çatışmalar büyük bir tırmanışa geçerek "düşük yoğunluklu savaş" düzeyine çıktı. Genelkurmay Başkanlığı, yaşananların "etnik bir isyan ve savaş durumu" olduğunu resmen kabul etti.

Kürt sorunu ve ulusal hareketinin yakın tarihsel seyrinde de bir dönemeç oluşturduğu anlaşılan 28 Şubat 1997 sonrasında çözüm için ciddi girişimlerinin yaşandığı, doğrudan Öcalan'ın tanıklığıyla ortaya çıktı. Adı neredeyse faili meçhul cinayetlerle özdeşleşen Özel Harekât polislerinin bölgeden çekilerek bu birimin dağıtılması, JİTEM'in faaliyetlerinin durdurulması ve dolaylı da olsa PKK ile diyalog kurulması bu dönemde gerçekleşiyordu.

Hatırlanacağı gibi, 16 Şubat 1999'da Abdullah Öcalan'ın yakalanmasından sonra silahlı çatışmalar neredeyse durma noktasına gelmişti. Ancak çatışmaların sönümlenmesi, kazanılan bir zaferden çok, Öcalan'ın yaptığı çağrıya uyan PKK'nin silahlı birliklerini sınır ötesine çekmesinden kaynaklanıyordu.

Bu dönemde başta Öcalan olmak üzere PKK liderliği sürekli çözüm ve diyalog talep etmesine karşın, sorunun çözümüne yönelik herhangi bir somut ilerleme gerçekleştirilemedi. Devlet ve dönemin iktidarlara bu süreci deyim uyuysa büyük bir sorumsuzlukla harcadı.

Kürt hareketinin bu dönemde öne çıkardığı legal siyaset yapma girişimlerine de tam olarak fırsat verilmedi. Kurulan partiler, sürekli baskı altında tutuldu, kapatıldı ve siyasal yasaklarla hareket alanı sürekli daraltıldı.

8.2- Asıl Darbe Ecevit Hükümetine Yapıldı!

Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Türkiye'ye bölgede biçilen yeni rol, AKP'yi iktidara taşıyan en önemli politik etkenler arasındaydı. Bu rol, Kürt sorununun emperyalizmin denetimi dışında yerli bir çözümünü değil, Amerikancı-Barzanici bir çözümü gerektiriyordu.

Bu nedenle Öcalan, avukatlarıyla yaptığı başka bir görüşmede, 2000-2001 yıllarında Bülent Ecevit hükümeti döneminde ve Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanlığı sırasında çözüm için bir irade oluştuğunu, kendisiyle bu konunun görüşüldüğünü ve çözüme yönelik bir dizi hazırlık yapıldığını belirterek, "Üçüncü dönem boyunca sürekli tasfiye edilmeye çalışıldık. Hem biz hem muhataplarımız tasfiye edilmek istendi." diyordu.*

Burada Öcalan'ın "Hem biz hem muhataplarımız tasfiye edilmeye çalışıldı." tespiti fazlasıyla dikkat çekici. Çünkü bu analiz, somut bir duruma ve tespite dayanıyor. PKK'nin tasfiye edilmek istenmesini bir kenara bırakırsak eğer, Öcalan'ın "muhataplarımız"

**Abdullah Öcalan, Görüşme Notları, 31 Mart 2010*

dediği kişi ya da kesimlerin kimlerden oluştuğu sorusu büyük önem taşıyor.

Öcalan, çözüm konusunda samimi olduğunu söylediği Bülent Ecevit'in sağlık durumu gerekçe gösterilerek tasfiye edilmek istendiğini, ardından Irak'ın işgaline karşı çıkan DSP'nin parçalandığı ve nihayet MHP'nin erken seçim isteyerek hükümeti düşürdüğünü belirterek şöyle devam ediyor:

“Öte yandan orduda da bu Kıvrıkoğlu ekibini tasfiye ettiler. Ecevit ve Kıvrıkoğlu'na yapılan aslında bir darbedir. Hatta o dönem Kıvrıkoğlu adına benimle görüşenler şimdi Ergenekon'dan yargılanıyorlar! Siyaset arenasında AKP ön plana çıkarıldı, aynı politikaları uygulamak için orduda (Hilmi) Özkök ve ekibi ön plana çıkarıldı, Büyükanıt ve Başbuğ da bu çizgiyi sürdürdüler.”*

Öcalan'ın “Kıvrıkoğlu adına benimle görüşenler şimdi Ergenekon'dan yargılanıyorlar.” şeklindeki değerlendirmesi büyük önem taşıyor. Özellikle sağcı, İslamcı ve muhafazakâr kesimler ile sol liberallerin Ergenekon soruşturması hakkındaki kimi değerlendirmelerini, dahası hükümetin medya üzerinden oluşturmaya çalıştığı kamuoyunu algısını çökertecek bir açıklama bu...

Tanıklığa dayalı olan ve PKK'nin en yetkili ağzından yapılan yukarıdaki açıklama, yaratılan illüzyonu demokratikleşme ve derin devletin tasfiyesi sanan sol liberallerin ağır etkisi altındaki kimi sosyalist kümelerin de tezlerini çürütecek değerdedir.

*Görüşme Notları, 18 Haziran 2010

8.3- Ergenekon Öcalan'la Masaya Oturmuş!

Öcalan'ın söz konusu açıklaması, Kürt sorununun “Amerikancı ve Barzanici olmayan bir çözümü için” kendisiyle görüşen ekibin tasfiye edildiği, dahası Ergenekon soruşturması kapsamında yargılanan ya da haklarında işlem yapılan bu ekibin büyük bölümünün ileri sürüldüğü gibi derin devlet ya da kontrolleri yapılanması ile bir ilişkilerinin olmadığı, tam tersine Ergenekon davasının doğrudan bir NATO, dolayısıyla Kontrgerilla operasyonu olduğunu ortaya koyuyor.

Öcalan'ın son derece çarpıcı olan, fakat solun belli bir kesiminin ve Öcalan dışındaki Kürt liderlerinin ve kadroların gerekli önemi vermediği ya da değerini kavrayamadığı açıklamanın ilgili bölümü şöyle:

“Hem (Albay) Atilla Uğur hem (MİT Müsteşarı) Emre Taner bana şöyle dediler: ‘Biz bu sorunu KDP, YNK ve Amerika ile değil sizinle çözelim.’ Bana konuşmaları olumlu geldi. Ama onların durumu şimdi ortada. Benim sorguma katılan paşa cezaevinde yatıyor ve neden tutuklandığını bilmiyor.”*

Durum bu kadar açık, Öcalan'ın sözleri bu kadar net olmasına karşın bazı Kürt politikacıların, Kürt hareketine yaslanarak siyaset yapmaya çalışan bir kısım sol grupların ve kimi sol liberallerin söz konusu tabloyu nasıl okuyamadıklarına insanın aklı ermiyor.

Eğer başka türden ilişkiler ve hesaplar yoksa bu ölçekteki bir akıl tutulması ve siyasi körlük anlaşılır gibi değil.

**Görüşme Notları, Akt. Hürriyet, 11 Ekim 2008*

Oysa Abdullah Öcalan, hapisane koşulları nedeniyle gelişmeleri yeterince izleyemediğinden olsa gerek, zaman zaman birbiriyle çelişkili görünen açıklamalar yapsa ve kavramları hayli savruk şekilde kullansa da olayların esasını kavramış görünüyor.

Öcalan'ın, kendisiyle görüştüktan sonra Ergenekon davasından tutuklandığını açıkladığı askerlerin aynı zamanda Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını savunduğunu, dahası Çin ve Rusya ile Avrasya merkezli bir ittifak oluşturarak Batı'yı bu yolla dengeleme tezini ortaya atıklarını da hatırladığımızda, büyük fotoğraf daha net şekilde ortaya çıkıyor.

Açık ki, bu siyasal anlayışın Türkiye'de etkin olması, ABD ve NATO için bölgede, hiç abartmadan belirtelim, ölümcül bir duruma işaret edecekti. Düşünebiliyor musunuz, NATO'dan çıkılacak, Rusya, Çin ve belki de İran ve Suriye ile ittifak kurulacak; PKK ile anlaşarak Kürt sorunu ABD'siz ve Barzani-siz, yani Türkiye merkezli şekilde çözülecek! İşte buna izin verilmezdi.

Dolayısıyla fiyakalı bir demokrasi söylemi eşliğinde başlatılan Ergenekon soruşturması, geleneksel iktidar bloğunun bir kanadının ve muhalefetin tasfiye aracına dönüştü.

Bu durumda asıl darbenin Orgeneral Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanlığı sırasında Ecevit hükümetine karşı yapıldığı, o dönemde başlayan tasfiyelerin AKP iktidarı ve Ergenekon operasyonu ile derinleştiğini altını çizerek bir kez daha söyleyebiliriz.

Orgeneral Hilmi Özkök, 28 Ağustos 2002 tarihinde getirildiği Genelkurmay Başkanlığı görevini 28 Ağustos 2006'ya kadar sürdürdü. Ecevit'in Başbakanlığındaki 57'nci hükümetin büyük ortağı Demokra-

tik Sol Parti (DSP) ise Temmuz 2002’de parçalandı. MHP’nin çağrısıyla TBMM 3 Kasım 2002’de erken seçim kararı aldı. Bu seçimde yüzde 34 oy alan AKP, seçim sistemindeki çarpıklığının da (yüzde 10 baraj) bir sonucu olarak milletvekillerinin yüzde 65’ini kazanarak ezici bir çoğunlukla tek başına iktidar oldu.

Yeni kurulan AKP hükümeti, kirli bir pazarlık sonucu ABD’nin Irak işgalini destekledi. Meclis, AKP’nin Türkiye’yi ABD’nin yanında savaşa sokacak 1 Mart 2003 tarihli “Hükümet Tezkeresi”ni reddetmesine karşın, İncirlik Üssü’nün Irak’ın işgalinde kullanılmasına izin verildi.

Oysa Ecevit hükümeti, kategorik olarak bu savaşa da işgale de karşıydı.

8.4- Öcalan’dan Ergenekon Özeleştirisi

Abdullah Öcalan’ın avukatlarıyla 2011 yılının Ocak ve Şubat aylarında yaptığı görüşlerinin notları, hem Kürt siyasal hareketi hem de sol açısından büyük önem taşıyordu. Çünkü Öcalan’ın söyledikleri, Türkiye’de solun bir kesimindeki aktüel siyaset algısını ve Kürt siyasal hareketinin pozisyonunu değiştirecek nitelikteydi.

Siyasal tutumunu PKK’ye bakarak ya da Kürt sorununu merkeze alarak belirleyen kimi sosyalist gruplar, çevreler ve kişiler başta olmak üzere solun önemli bir kesiminin politik tavrını, dahası liberallerin “yüksek politika” katındaki tutumlarını da kökten değiştirecek bir açıklamaydı bu.

PKK lideri Öcalan, söz konusu açıklamasına bir özeleştiriyile başlıyor ve şunları söylüyordu:

“Önemli bir değerlendirme daha yapacağım. Bu değerlendirme tarihi ve aslında biraz da özeleştiril bir değerlendirme olacak. Bugüne kadar Ergenekon yargılamalarıyla birlikte devletteki Gladio’nun Jİ-TEM’vari yapıların tasfiye edildiği söyleniyordu. Biz de biraz böyle düşünüyorduk. Aslında olanlar tam da böyle değildir. Bu konu üzerine sürekli düşünüyorum. Geçenlerde buradaki arkadaşlarla da tartıştım. Nasıl fark etmemişiz bugüne kadar? Bu nedenle özeleştiriyorum.”*

Evet, tam olarak Öcalan’ın söyledikleri böyle. Öcalan, “Nasıl fark etmemişiz?” diye soruyor ve PKK tarihinde benzeri olmayan netlikte bir “özeleştiriy” yapıyordu.

O nedenle öncelikle saptanması gereken durum şudur: Öcalan’ın bu sözleri sadece içerik açısından değil, biçimsel olarak da alışılmışın dışında bir tutuma işaret ediyordu.

Çünkü ululama/kutsama geleneğinin yaygın olduğu Doğu kültürünün derin etkisi altındaki Kürt hareketi, liderin yanılmazlığı konusunda ilan edilmemiş mistik bir tutuma/inanışa sahiptir. Bu nedenle lider tarafından yapılan bir “özeleştiriy” bu kültürde sık rastlanan bir durum değildir. Bu bağlamda Öcalan’ın açıklaması daha da büyük bir önem taşımaktadır.

Diğer taraftan Abdullah Öcalan bu çıkışıyla, Kürt siyasal hareketindeki diğer liderlere göre “açık ara” önde olduğunu ortaya koyuyordu. Öcalan içinde yaşadığı bütün olumsuz koşullara karşın, gerçeği daha hızlı kavradığını ve daha da önemlisi gerektiğinde özeleştiriy yapmaktan kaçınmadığını da kanıtlıyordu.

*Abdullah Öcalan, *Görüşme Notları*, 11 Ocak 1011

Öcalan'ın da belirttiği gibi, yaptığı özeleştirici gerçekten de, "tarihi bir öneme" sahipti çünkü Ergenekon soruşturmasına "derin devlet" ya da Kontrgerilla tasfiye ediliyor diye destek veren, bu konuda yapılan uyarıları dikkate almayan Kürt hareketi ve solun bir kesimi, bu gelişme karşısında yeniden bir değerlendirme yapmak durumundaydı.

Ancak bu değerlendirme, şaşkınlık verici şekilde bir türlü gereken açıklıkla yapılamadı.

Ne yazık ki, Kürt hareketinin ve solun bir kesiminin tutumu, nesnel olarak rejimin gerici dönüşümüne, dolayısıyla Kürt sorununun çözümüne değil, çözümsüzlüğüne, daha kötüsü Amerikancı ve Barzanici politikalara katkı sunmak şeklinde tecelli etti.

8.5- Çözüm İsteyenler Ergenekoncu muydu?

Öcalan, avukatlarına yaptığı açıklamaya şöyle devam ediyordu:

"Sanırım Hanefi Avcı'nın kitabında da geçiyormuş. O da çözüm konusunda benimle görüşülmesi taraftarıymış, bunu öneriyormuş ve şimdi içeride ve Ergenekon'dan yargılanıyor. Yine geçmişte benimle burada çözüm amacıyla görüşen bazı isimler de Ergenekoncu diye yargılanıyor. Aslında Ergenekoncu diye tasfiye edildiği söylenenlerin bir kısmı çözüm yanlısı isimlermiş. Ama asıl Gladio'nun çözümü istemeyen kesimleri dışarıda bırakılmıştır, onlar hala dışarıdadır ve AKP bunlarla uzlaşmıştır."*

*A. Öcalan, *Görüşme Notları*, 11 Ocak 2011

Görüldüğü gibi Abdullah Öcalan yaptığı özeleştiriyi ısrarla sürdürüyor ve ilgili çevreleri uyarıyordu. Aslında Öcalan bu tespitlerini, kuşku düzeyinde de olsa daha önce ifade etmişti. Ancak, yukarıda işaret edilen son açıklama hiçbir tereddüde yer bırakmayacak bir açıklıkla durumu ortaya koyduğu için önem taşıyordu.

Ve “kadere” bakın ki, “Ergenekon soruşturması sonuna kadar gitsin!” diyen ve bunun için Silivri Cezaevi’nin önüne kadar gelip gösteri yapan sosyalist arkadaşlarımızın bir kısmı -ki hemen tümü Kürt sorununu konusunda çok duyarlıdır- Hanefi Avcı ile birlikte Ergenekon davasıyla ilişkilendirilen bir operasyonun hedefi oldular.

Silivri Cezaevi’nde Ergenekon soruşturmasının ilk duruşmasının yapıldığı 20 Ekim 2008 tarihinde Ezilenlerin Sosyalist Platformu’nun (ESP) başlattığı “İstanbul’dan Silivri’ye Adalet Yürüyüşü” eylemi ile cezaevinin önüne gelenler arasında Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), Emekçi Hareket Partisi (EHP) ve 12 Eylül 2010 referandumundan sonra Başbakan Tayyip Erdoğan’ın teşekkür ettiği Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DİSP) gibi örgütler vardı.

Eylemciler cezaevi önünde yaptıkları açıklamada, “Ergenekon soruşturmasında sonuna kadar gidilmesi” talebini dile getirerek (inanılması zor ama) şöyle devam ettiler: “Dava Türkiye’de demokrasi, adalet ve eşitlik ikliminin genişlemesi için bir başlangıç oluşturmali.”

Kısa bir süre sonra, 12 Ocak 2009’da Ergenekon soruşturması kapsamında yürütülen operasyonlar sırasında bulunduğu iddia edilen el bombaları, işaret

lişkileri ve G-3 mermilerinin, Marksist Leninist Komünist Partisi'nin (MLKP) 2003-2006 yılları arasında kullandığı el bombalarıyla aynı seri numarasına sahip olduğu iddia edildi. Tablo hem komik hem de trajikti. Çünkü ESP sosyalist hareket içinde MLKP'ye yakın bir oluşum olarak biliniyordu.

Ergenekon soruşturmasının ikinci iddianamesinde başka birçok örgütün yanı sıra MLKP'nin de Ergenekon tarafından kurulduğu ve yönetildiği ileri sürüldü. Dahası, 1995 yılında Gazi Mahallesi'nde yapılan ve 17 kişinin öldürüldüğü katliamın da bu örgüt tarafından gerçekleştirildiği ileri sürüldü!

Evet, Ergenekon soruşturması işte bu şekilde sonuna kadar gidiyordu!

Altını çizerek bir kez daha belirtmeliyim ki: Bazı sol ve liberal çevrelerin sandığı gibi, Ergenekon soruşturması derin devletin tasfiyesi için değil, tam tersine Kontrgerilla'nın, Türk sağının ve İslamcı hareketin bütün suçlarının aklandığı bir tertip olarak kurgulandı. Daha da önemlisi, rejimin gerici ve faşizan dönüşümünün bir aracı haline getirildi.

Kuşkusuz birçok kişinin Ergenekon ile kastettikleri örgütlenme Kontrgerilla'dır. Ama bu kadar keskinleşen çatışma ortamlarında ve saflaşmanın bu ölçüde önem kazandığı bir politik mücadele sırasında kavramları doğru kullanmak hayati önem taşır. Dil bu kadar savruk ve rahat olamaz, özen gösterilmelidir. Çünkü dil ve kullanılan kavramlar sırasında silahlardan daha önemli ve yıkıcı olabilir. Bu nedenle "Ergenekon" değil "Kontrgerilla" denilmelidir.

Peki, Kürt sorununda savaş yerine masaya oturarak çözmek isteyenler "Ergenekoncu" muydu? Bu sorunun yanıtı için yeniden Öcalan'ın açıklamasına dönelim. PKK lideri şöyle devam ediyordu:

“Deşifre olmuş Veli Küçük gibi, karanlık, cinayet işleyen, darbeci isimlerin yanına çözüm isteyen hat- ta geçmişte benimle burada çözüm amacıyla görüşen isimleri de bunlarla ilişkilendirerek bu şekilde asıl çö- züm yanlılarını tasfiye ediyorlar. Geçmişte biliniyor mesela Cem Ersever –JİTEM’in bizzat kurucusudur, yüzlerce, binlerce faili meçhule neden oldular- ama daha sonra yanlış yaptıklarını, sorunun bu yöntem- lerle çözülemeyeceğini anlayıp dile getirince tasfiye edildiler.”

“Yani insanlar zamanla yaptıkları hatadan dönebi- liyorlar. Bugün içinde bulunduğumuz durumda AKP, asıl çözüme karşı olan ve dışarıda olan Gladio’cularla- Ergenekon’la anlaşmıştır, ama çözüm yanlısı olan bazı şahısları da Ergenekon’la ilişkilendirilerek içeri atarak, çözüm isteyenleri bu şekilde tasfiye ediyor. AKP’nin özel ordu kurma çabaları, Hizbullah’ı bırakması bun- dan ayrı düşünülemez.”*

Durum tam da böyle. Ergenekon soruşturmasına Susurluk artığı bazı ırkçı-faşist ve mafyatik unsurla- rı dâhil edip, operasyona kamuoyu nezdinde meşru- iyet kazandırmaya çalıştılar. Kürt sorununun PKK ve Öcalan’la konuşularak çözülmesini isteyenler ise tasfiye edildi. Yukarıda da vurguladığım gibi, tasfiye edilen bu ekip aynı zamanda Türkiye’nin NATO’dan çıkmasını, ABD ile ilişkilerini sınırlamasını da isti- yordu.

*A. Öcalan, Görüşme Notları, 11 Ocak 2011

9. BÖLÜM

HRANT DİNK'İ KİMLER NEDEN ÖLDÜRDÜ?

9.1- Dink Cinayeti Ergenekon Komplosunun Anahtarıdır!

Daha çok Türkiye'deki Ermeni yurttaşlara hitap eden Agos gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink cinayetinin her yıl dönümlerinde televizyon ekranlarından, gazete sütunlarından bu saldırıya dair klişe değerlendirmeler, keskin yorumlar ve "derin" analizler yapılıyor. Dink'in öldürülmesinden sonra oluşan, daha doğrusu oluşturulan hava, elinizdeki kitabın hazırlandığı 4. yıldönümünden sonra da pek değişmemiştir. Ortak denilebilecek yaklaşım şuydu: Dink'i, Türkiye'de kaos ortamı yaratarak askeri darbe koşullarını oluşturmak isteyen milliyetçi ya da ulusalcı denilen güçler öldürtmüştü.

Anma etkinliği için 19 Ocak günlerinde Agos gazetesinin önüne gelenlerin büyük çoğunluğunun da aynı kanıda olduğu anlaşılyordu. Protesto eylemine katılanlar bu cinayetin, Ergenekon soruşturmasının işaret ettiği güçler ya da onların nüfuzu altındaki çevreler tarafından işlenmiş olduğuna neredeyse emindi.

Haksız da sayılmazlardı. Çünkü cinayetten önce Veli Küçük ve Kemal Kerinçsiz gibi kişilerden oluşan mafya kırması, ırkçı ve faşist bir çevre tarafından Hrant Dink'e yönelik bir nefret kampanyası yürütülmüş, "Türklüğe hakaret ettiği" ileri sürülmüş ve bu nedenle hakkında dava açılmıştı. İlk ve kaba analizde, dahası kamuoyunda oluşan ön algıda Dink'in böyle bir çevre tarafından öldürülmüş olabileceği akla yakın bir değerlendirmeydi. Ama ilk analizde...

Evet, gerçekten de bu böyle bir yapılanmanın/çevrenin ya doğrudan örgütlemesi ya yönlendirmesi ya da politik etkisiyle böyle bir cinayet işlenebilirdi. Sursurluk artığı bu çevrenin sicili de böyle bir cinayetin işlenmesine uygundu.

Eğer durum böyleyse mesele yoktur. Zaten bize 4 yıldır egemen medya aracılığıyla vaaz edilen, en yetkili ağızlardan söylenen şey budur ve açılan dava da bu yönde ilerlemektedir.

Peki ya öyle değilse?.. Ya Hrant Dink, AKP ile ittifak içinde olmanın ötesine geçerek artık onunla iktidar ortağı olan Fethullahçı güçlerin/istihbaratçıların planlı yönlendirmesi veya "yol vermesi" sonucu öldürülmüşse...

İşte o zaman, ülkenin geleceğini düzenlemeye yönelik bütün bir kurgu, bir dizi örtülü operasyon ilk elde çökmese bile büyük yara alamayacak mıdır?

Bu nedenle okuduğunuz bölümün de başlığını oluşturan, “Hrant Dink’i kimler, neden öldürdü?” sorusu ve ona verilecek yanıt çok önemlidir. Çünkü bu cinayet, Ergenekon komplosunun da anahtarını oluşturmaktadır.

Ayrıca hatırlanmalıdır ki, bilimsel bir analizin ilk adımı akılcı kuşkudur. Öyle ki, -abartılı gelebilir ama- içinden geçtiğimiz bütün bir dönemi aydınlatacak, yeni liberal-İslamcı tarih kurgusunu yıkacak ve kurulmak istenen yeni rejimin niteliğini/rengini açığa çıkararak şeyin, bir anlamda (bütünüyle olmasa da) bu soru ve ona verilecek yanıtta gizli olduğu söylenebilir.

Şimdi bazı olguların ışığında bu cinayeti mercek altına alarak başlıktaki sorunun yanıtını arayalım.

1- Hrant Dink’i vuran Ogün Samast’ın azmettiricisi suçlamasıyla tutuklanan Erhan Tuncel polis muhbiridir. Erhan Tuncel savcılık ifadesinde lise öğrencisiyken Elazığ’da Fethullah Gülen Cemaati’ne ait Işık Evleri’nde kaldığını söylemiştir. Trabzon’da geldiğinde Alperen Ocakları’na üye olan Tuncel, Gülen Cemaati’yle de bağını sürdürmüştü. Diğer azmettirici Yasin Hayal de Tuncel üzerinden polisin denetimindeki bir İslamcı-faşist eylemcidir. Bu iki isim, Türk-İslam sentezcisi Büyük Birlik Partisi’nin (BBP) gençlik örgütü Alperen Ocakları’ndan devşirilmiştir. Ogün Samast da aynı çevreye mensuptur. Bu tip eylemlerde kullanılan tetikçilerin (Danıştay Cinayeti ve Malatya Zirve Yayınevi katliamında da olduğu gibi) genellikle bu çevreden seçildiği dikkat çekmektedir. Çünkü bu çevre hem ilkel ve saldırgan bir milliyetçi-faşist dokuya hem de hilafetçiliğe varan bir İslamcı eğilime sahip olduğu için uygun bir kaynak oluşturmaktadır.

2- Erhan Tuncel'i Emniyet'e istihbarat elemanı olarak alan kişi, dönemin Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek'tir. Erhan Tuncel, bu hizmetleri karşılığında Emniyet bütçesinden ücret almıştır. Erhan Tuncel, Yasin Hayal tarafından Trabzon'da bombalanan Mc Donald's eyleminin de azmettiricisidir. Yine kesinleşen bilgilere göre, bu eylemde bombayı hazırlayan kişi Erhan Tuncel olmasına karşın, Ramazan Akyürek'in teklifiyle polis muhbirliği karşılığında bu suçtan kurtulmuş (suçu bu hizmeti karşılığında örtbas edilmiş), diğer bir ifade ile deliller karartılarak devşirilmiştir.

3- Ramazan Akyürek'in, Emniyet içindeki Fethullahçı örgütlenmenin pilot kabininde bulunan isimlerden biri olduğu belirtilmektedir. AKP hükümeti tarafından Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı yapılmıştır.

4- Ramazan Akyürek, İstanbul'da görev yaptığı dönemde resmi sicil dosyasında Fethullahçı olduğu yazan ve bu nedenle 100 üzerinden 35 sicil notu verilen tek polis şefidir. Kendisi bu sicil notuna karşın -ki yerleşik teamüllere göre mümkün değildir- uzun süre Emniyet'i yöneten üst düzey ekip içinde yer almıştır.

5- Hrant Dink'in öldürüleceği Ramazan Akyürek'e istihbarat elemanı Erhan Tuncel tarafından ihbar edilmiştir. Önce tetikçi olarak Yasin Hayal'in belirlendiği, ancak bu kişinin yaşının büyük olması nedeniyle (yüksek ceza alabileceği için) vazgeçildiği, ardından Ogün Samast'ın cinayet için yönlendirildiği istihbarat notlarında yer almış, ancak bu raporlar davaya bakan mahkemeye gönderilmemiştir. Polise, Dink'in öldürüleceğine ilişkin gelen ihbar sayısının tam 17 olduğu ortaya çıkmış, ancak bu yoğun ihbara karşın hiç ön-

lem alınmamıştır. Öyle ki, Ramazan Akyürek tarafından “yüksek gizlilik derecesi” bulunduğu gerekçesiyle mahkemeye verilmeyen bir istihbarat notunda, Ogün Samast’ın cinayeti işlemek üzere İstanbul’a geldiğinin ve kendisinin arkadaşları tarafından karşılandığının bilindiği de ortaya çıkmıştır. Dahası bu raporda, Samast’ın cinayetten iki gün önce takibe alındığı da belirtilmiş fakat her nasılsa cinayet önlenememiştir.

6- Cinayet ihbarı Trabzon’dan İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne de iletilmiştir. Ancak İstanbul İstihbarat Şube Müdürü Ahmet İlhan Güler bu ihbarın gereğini yerine getirmiyor ve ilgili birimleri uyararak gerekli koruma önlemlerinin alınmasını sağlamıyor. Görevden alınan Ahmet İlhan Güler’in yerine ise daha önce Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı C-Şubesi Müdürlüğü yapan -bu şube sağ terör örgütlerine ve azınlıklara bakıyor- Ali Fuat Yılmazır getiriliyor. Yılmazır daha sonra İstihbarat Şube’den sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı görevine getiriliyor. Ergenekon operasyonlarını hazırlayan polis ekibinin en önemli isimlerinden biri olan Ali Fuat Yılmazır’ın, Emniyet’teki Fethullahçı yapılanmanın merkezinde bulunduğu belirtiliyor. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın imzasını taşıyan 2 Aralık 2008 tarihli Başbakanlık Teftiş Kurulu Raporu’nda Dink cinayetinin işlendiği dönemde Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı olan Ramazan Akyürek ile C-Şube Müdürü olan Ali Fuat Yılmazır görevi ihmalle suçlanıyor.

7- Bu konuda, 2006 yılında dönemin Emniyet Genel Müdür Yardımcılarından Dr. Necati Altıntaş ve Personel Daire Başkanı İbrahim Selvi tarafından hazırlanan “Emniyet’teki F-Tipi Yapılanma” başlıklı

raporda yer alan liste çok önemlidir. İlk kez bu raporda “F-Tipi yapılanma” deyimini kullanılmıştır. Listeyi hazırlayan her iki emniyet müdürü hakkında da soruşturma açılmış ve görevlerinden uzaklaştırılmıştır. Ardından da listenin “işleme konulmaması” kararlaştırılmış ve “yok hükmünde” sayılmıştır.

8- Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Necati Altıntaş, Ankara Cumhuriyet Savcılığı’na da gönderdiği listenin ön yazısında, “Sayın Savcım; Malumunuz İstihbarat tamamen Fethullahçıların kontrolünde olduğundan sizden ricam listeyi ilgili kurumlara gizlilik içinde iletmeniz. Bu bilgi notunu ise okuduktan sonra imha etmenizi istirham ediyorum.” demektedir. Necati Altıntaş gibi döneminin en önemli üst düzey emniyet müdürlerinden birinin duyduğu bu kaygı, durumun (Cemaat örgütlenmesinin) hangi aşamada olduğunu göstermesi bakımından çarpıcı bir belgedir.

9- Hrant Dink’in eşi Rakel Dink ve bir kısım aile üyesi, avukatları aracılığıyla, 15 Mart 2007 tarihinde İstanbul Cumhuriyet Savcılığı’na verdikleri dilekçede, cinayette ihmali görülen yetkililer ve polisler hakkında soruşturma açılmasını istemelerine karşın, gereği yerine getirilmedi. Ancak bu dilekçenin verilmesinden yaklaşık 3 ay sonra ilginç bir gelişme oldu. Yasin Hayal’in avukatı Fatih Çakır 26 Haziran 2007 tarihinde bir ihbarda bulundu. Avukat Fatih Çakır bu ihbar mektubunda, Hrant Dink cinayetinde polisin rolüne/ihmaline dikkat çekerek soruşturma açılmasını istiyordu. İşte polisler hakkındaki soruşturma ancak bu ihbar üzerine açıldı.

10- Cinayetin işleneceğinin ihbar edildiği ortaya çıkınca, bu konuda sadece Trabzon Jandarma Alay Komutanı Albay Ali Öz ve Jandarma İstihbarat

Şube Müdürü bir yüzbaşı ile bir astsubay suçlandı. Jandarma'ya da cinayetin ihbar edildiği iddiası vardı. Bu iddianın doğru olduğu ortaya çıktı. Trabzon Valisi, Jandarma müfettişinin aykırı görüşüne karşın Savcılığın talebi doğrultusunda adı geçen Jandarma personeli hakkında hemen soruşturma izni vererek yargılanmalarını sağladı. Bu kararın yerinde ve doğru olduğu açıktı. Oysa aynı Savcılık, Emniyet Müdürleri Ramazan Akyürek ve ekibini de suçlamasına karşın, Trabzon Valiliği (kendi sorumluluk dönemiyle ilgili olarak) bu kez yargılanma izni vermeyecekti. Jandarma yargılanıyor, polis ise korunuyordu.

11- Ancak daha sonra idari soruşturma başlatan Mülkiye Müfettişleri'nin raporunda Ramazan Akyürek, Ali Fuat Yilmazer ve diğer Fethullahçı polis şefleri açıkça suçlanacaktı. Bu raporda ağır ihmalle suçlanan diğer polisler ise şunlardı: Trabzon Terörle Şube Müdürü Yahya Öztürk, İstihbarat Şube Memuru Muhittin Zenit, aynı şubede Polis Memuru Tevfik Cantürk, Emniyet Amiri Ercan Demir, İstihbarat Şube Komiseri Hüseyin Yılmaz, Trabzon İstihbarat Şube Müdürü Faruk Sarı, yine İstihbarat Şube Müdürlerinden Engin Dinç, Komiser Yardımcısı Özkan Mumcu ve Polis Memuru Mehmet Ayhan.

12-Teftiş Kurulu raporlarında ilginç bir isim daha bulunuyordu. Ramazan Akyürek'in İstihbarat Daire Başkanlığı'na getirilmesinden sonra Trabzon Emniyet Müdürlüğü'ne atanan (2006) Reşat Altay... Bu isim ilginç olduğu kadar önemliydi de. Çünkü Reşat Altay, 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nden topluca çıkan solcu öğrencilerin üzerine Beyazıt Eczacılık Fakültesi önünde bomba atılarak yapılan katliam sırasında üniversitenin güvenliğinden sorumlu komiserdi. Reşat Altay, Ülkücülerin gerçekleştirdiği ya da rol

aldığı bu katliamı organize etmekle suçlanan ve adı Kontrgerilla operasyonları ile sıkça anılan bir polisti. Bu katliam nedeniyle soruşturma geçirmesine karşın emniyet içinde hızla yükselerek önce Bursa ardından da Burdur İl Emniyet Müdürü oldu. Son görevi Dink Cinayeti döneminde Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü idi. 12 Eylül 1980 öncesinde gerçekleştirilen en büyük faşist katliamlardan biri olan ve bir Kontrgerilla operasyonu olduğundan kuşku duyulmayan bu saldırıda, tam 8 devrimci yaşamını yitirmiş, 50 kişi de yaralanmıştı. Bütün ülkeyi sarsan bu olaydan sonra işçiler katliamı protesto için Türkiye ölçeğinde genel greve gitmiş, devrimci öğrenciler ise neredeyse bütün okulları işgal etmişti.

13- Başbakanlık Teftiş Kurulu tarafından yapılan bir başka inceleme sonucu hazırlanan raporda da başta Ramazan Akyürek olmak üzere ilgili polisler hakkında soruşturma açılması için izin istendi.

14- İşin ilginç tarafı bu dönemde yandaş ve İslamcı medya ile liberal yazıcılar tarafından, Jandarma'nın ihmali ve istihbarat zaafı hakkında yoğun bir yayın yapılırken -ki hiç itirazım yok- polisin bu cinayeteki rolünden ise neredeyse hiç söz edilmedi. Bunlar arasında en ilginç olanı Taraf gazetesi idi. İnanılır gibi değil ama Taraf gazetesi, Teftiş Kurulu raporlarını polislerle ilgili bölümleri çıkararak ve sadece Jandarma'yla ilgili bölümlerini yayımladı.

15- Hrant Dink cinayetinde "görev ihmali" görülen polis şeflerinin çok önemli bir başka özelliği daha vardı: Emniyet'teki bu Fethullahçı ekip Ergenekon soruşturmasını yürütüyordu. Yani, telefon dinlemeleri dâhil bütün teknik takip işlerini yürütüyor, bilgi ve belge topluyor, gerektiğinde belge düzenliyor, bazı

belgeleri gizledikleri iddia ediliyor ve savcılık iddianamesinin esasını teşkil eden fezlekeleri yazıyordu. Hatta çok sayıda avukatın ve sanığın iddiasına göre, savcılık iddianamelerini de doğrudan bu ekip hazırlıyordu. Öyle ki, polis belgelerindeki imla hataları bile -ki çok fazladır- olduğu gibi savcılık iddianamelerinde yer alıyordu.

16- Başbakanlık Teftiş Kurulu'nun raporu ve muhalefetin baskısı sonucu Başbakan Erdoğan, sonunda Ramazan Akyürek hakkında soruşturma iznini vermek zorunda kaldı. Çünkü ilgili yasa gereği üst düzey bürokratların soruşturulması Başbakan'ın ya da ilgili bakanın iznine bağlı. Sonuçta Akyürek 5 ay önce İstihbarat Daire Başkanlığı'ndan da alınarak merkeze (kızak bir göreve) çekildi. Reşat Altay ise İstanbul'a polis müfettişliğine (yine kızak görev) getirildi. Ancak başta Ali Fuat Yılmaz olmak üzere diğer isimler yerlerinde kaldı.

17- Öyle anlaşıyor ki, Emniyet'teki Fethullahçı ekip, AKP hükümetini de zor duruma düşürecek, dahası yürütülen tarihsel projeyi tehlikeye atacak şekilde yer yer özerk hareket etmeye başlamıştı. Bu nedenle Başbakan Erdoğan, uzun süre direnmesine karşın soruşturma iznini vererek sorumluluktan kurtulmak istemiş olabilirdi.

18- Fakat kısa bir süre sonra Emniyet Genel Müdürlüğü Teftiş Kurulu tarafından soruşturmada adları geçen Fethullahçı ekip hakkında (Dink cinayetiyle ilgili) yeni bir rapor hazırlandı. Bu raporda, Dink cinayetinde ihmali görülen ve Fethullahçı oldukları belirtilen polis şefleri aklanarak, soruşturmaya gerek olmadığı belirtildi.

Toparlarlarsak:

a- Hrant Dink cinayeti, yandaş ve İslamcı medyanın yoğun propagandası sonucu bütün tersine verilere karşın “ulusalci” diye bilinen çevrelerin üzerinde yıkılmak istendi. Entelektüel ortama hâkim olan liberal-muhafazakâr zihniyet de böyle bir algının oluşmasına büyük katkıda bulundu. Dönemin yükselen milliyetçi atmosferi de bu algıyı kolaylaştırdı ve pekiştirdi.

b- Oysa bizatihi bu milliyetçi ortamın kendisinin, Hristiyan ve Ermeni asıllı solcu bir gazeteciyi “ulusalci” denilen muhalefeti lekelemek ve tasfiye etmek gibi bir amaç için uygun bir hedef haline getirdiği de düşünülebilirdi.

c- Çünkü Hrant Dink’in öldürülmesi Ergenekon operasyonunun fitilini ateşleyici bir etki yaratmış ve kamuoyu nezdinde bu operasyona önsel olarak önemli bir meşruiyet kazandırmıştı. Dolayısıyla Hrant Dink cinayeti AKP-Cemaat ittifakının devleti el geçirme ve rejimi dönüştürme projesine paha biçilemez bir katkıda bulunmuştu.

d- Kuşkusuz eldeki verilere karşın, yukarıdaki analizde ortaya konulanlar da hala “iddia” düzeyindedir. Ancak bu iddia kanıtlandığı takdirde polisteki Fetullahçı yapılanma büyük bir darbe yiyecek ve çözülecektir. Bu durumda, aynı ekip tarafından yürütülen ve yönlendirilen Ergenekon soruşturmasının da büyük bir yara alacağı açıktır. Bu ekibin, amaçlarına ulaşmak için cinayete varan suçların işlenmesine “yol verdiği”, sahte belge ürettiği, mahkemeleri yanılttığı, örtülü operasyonlar düzenlediği iddiaları kanıtlanmış olacaktır. (Yeraltı dünyasında da yaygın şekilde kullanılan “yol vermek” deyiimi, polisin bir suçun işlemesine göz yumması, kolaylaştırması ya da uygun şartları hazırlaması gibi anlamları vardır.)

e- Ve nihayet; Hrant Dink olayındaki bütün olup bitenler Doç. Dr. Necip Hablemitoğlu cinayetini hatırlatmaktadır. Fethullahçı örgütlenme hakkında araştırma yapan, bu örgütün çalışma yöntemleri (sahte belge üretmek, şantaj yapmak, teknik takip yürütmek, telefon dinlemek, sahte tanık üretmek, sahte ihbar mektupları yazmak, seks kasetleri hazırlamak, yargıç satın almak ya da kiralamak, sahte delil oluşturmak ve gerektiğinde cinayet işletmek gibi yöntemler) hakkında rapor hazırlayan Hablemitoğlu, Ankara DGM’de Fethullahçı örgütlenme hakkında açılan davaya bilirkişi olarak çağrıldığı dönemde öldürülmüştü.

9.2- Dink Cinayetinde AKP Karartması!

Yukarıda da belirttiğim gibi, İçişleri Bakanlığı müfettişleri tarafından hazırlanan ve 5 Şubat 2010 tarihinde açıklanan rapor ile Emniyet içindeki Fethullahçı yapılanmanın önde gelen isimlerinden Ramazan Akyürek ve Ali Fuat Yılmaz ile 16 Mart 1978’de İstanbul Üniversitesi katliamında adı geçen/suçlanan Reşat Altay gibi üst düzey müdürlerin de aralarında bulunduğu 19 polis, yine “suçsuz” bulundu ve haklarında “soruşturmaya gerek olmadığı” yönünde karar verildi. Adı geçen bütün polis şeflerinin Hrant Dink cinayetindeki rolleri nedeniyle soruşturuluyordu.

Böylece Başbakanlık Teftiş Kurulu (BTK) tarafından hazırlanan ve polisi suçlayan 2 Aralık 2008 tarihli rapor -ki bu rapor AKP hükümetinde ve Fethullahçı çevrelerde büyük sıkıntı yaratmıştı- boşa düşürülerek hukuki bakımdan geçersiz hale getirildi. Dolayısıyla polislere yargı yolu da kapatılmış oldu.

İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan ve en hafif

değerlendirmeyeyle cinayette ihmali görülen polisleri aklayan bu rapor, iktidarın Dink cinayetinin aydınlatılmasına ilişkin tavrını açığa çıkarması bakımından büyük önem taşıyordu.

Öyle anlaşıyor ki, AKP hükümeti bu cinayet hakkında daha önce kamuoyunda oluşturulan algının devam etmesinden büyük bir siyasi yarar umuyordu. İktidarın ve Cemaatin denetimindeki istihbarat birimlerinin yönlendirmesi sonucu İslamcı ve yandaş medya aracılığıyla oluşturulan, liberallerin büyük katkı sunduğu bu algıya göre, Hrant Dink'in öldürülmesinden "ulusalcı" ya da "Ergenekoncu" çevreler sorumluydu. Üstelik tetikçiler Türk-İslam sentezcisi olduklarını gururla ilan ettikleri halde...

Şimdi biraz geriye giderek Hrant Dink cinayeti soruşturmasının, özellikle polisi içine alan boyutunun kimi aşamalarına yakından bakarak büyük fotoğrafı bir kez daha görmeyi deneyelim.

Yukarıda da belirttiğim gibi, BTK tarafından yürütülen soruşturmada, Emniyet birimlerinin cinayetteki ihmallerine ilişkin çarpıcı bilgi ve bulgulara ulaşılmış, konuya ilişkin kapsamlı bir rapor hazırlanmıştı. Bu gelişmeden sonra Başbakan Tayyip Erdoğan, BTK raporunda ismi geçen 19 polis hakkında soruşturma açılmasına izin vermek zorunda kalmış, ancak dosyayı savcılık yerine, (idari bir zorunluluk olmamasına karşın) İçişleri Bakanlığı'na havale etmişti. Başka bir anlatımla, BTK raporu daha önce aynı polisler hakkında "aklama" kararı veren İçişleri Bakanlığı Mülkiye Müfettişleri'ne "gereği için" gönderilmişti.

Öyle anlaşıyordu ki, Başbakan Erdoğan, BTK tarafından hazırlanan ancak AKP iktidarının Cemaat desteğiyle yürüttüğü bir dizi örtülü operasyonu riske

sokan bu raporu geçersiz hale getirecek bir yol aramış ve idare hukukunu çiğnemek pahasına da olsa bu yolu bulmuştu.

Bu dönemde, haklarında soruşturma izni verilen Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek ve Trabzon Emniyet Müdürü Reşat Altay gibi isimler usul gereği görevlerinden alınmak zorunda kalınmış, yaygın deyimle “kızağa” çekilmişti.

BTK raporunda yer alan bilgi ve bulgular ile 9 Kasım 2009 tarihinde tamamlandığı anlaşılan İçişleri Bakanlığı raporunu karşılaştırarak, Fethullahçı ve Kontrgerillacı polislerin nasıl amlandığını, Hrant Dink cinayetinin iktidar tarafından nasıl karartıldığını şimdi biraz daha yakından bakalım.

BTK raporu, aralarında Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire eski Başkanları Sabri Uzun, Ramazan Akyürek, dönemin İstanbul Emniyeti İstihbarat Şube Müdürü Ali Fuat Yılmaz ve yine dönemin Trabzon Emniyeti Müdürü Reşat Altay’ın da aralarında bulunduğu 19 polis hakkında disiplin işlemi ve soruşturma yapılmasını istiyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise adı geçen polisler “suçsuz” ve “kusursuz” bulunuyordu.

BTK raporunda, Trabzon Emniyeti’nin, 17 Şubat 2006’da İstanbul Emniyeti’ne Dink’in öldürülebileceğini bildirdiği, yazının Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı’na da gönderildiği, buna rağmen Başkanlığın önlem almadığı belirtiliyordu. İçişleri Bakanlığı’nın raporunda ise Trabzon Emniyet Müdürlüğü görevinden İstihbarat Daire Başkanlığı’na atanan ve Dink cinayetinin işlendiği dönemde de bu görevde bulunan Ramazan Akyürek korunuyordu. Bakanlık raporunda İstanbul Emniyeti’nin, Trabzon Emniyeti’nin ihbarını araştırarak bir sonuca ulaşması

gerektiği de savunularak, gelen istihbarat değersizleştirilmeye çalışılıyordu.

BTK, İstihbarat Daire Başkanlığı'nın Dink'in korunmaya alınmasını sağlayabileceğini ancak bunu yapmadığını saptıyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise bu görevin İstanbul İl Koruma Komisyonu'nda olduğu ileri sürülüyordu.

BTK raporunda, Dink cinayetinin azmettiricisi olduğu iddiasıyla tutuklu olarak yargılanan ve dönemin Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek'e bağlı bir polis muhbiri olduğu ortaya çıkan Erhan Tuncel'in, cinayetten hemen önce polis muhbirliğinden çıkartılmasının yeni bilgiler gelmesini engellediği belirtiliyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise Tuncel'in muhbirlikten çıkartılmasının doğru olduğu görüşü savunuluyor ve gerekçe olarak getirdiği bilgilerin "güvenilmez" olduğu iddia ediliyordu. Oysa Tuncel'in getirdiği bilginin doğru olduğu cinayetin işlenmesiyle tartışmasız şekilde kanıtlanıyordu. Yani Tuncel görevini yapmış ve cinayeti ihbar etmişti.

BTK raporunda, Trabzon Emniyeti'nin, Tuncel'den sıkça bilgi almasına rağmen, Dink'in öldürüleceği konusunda İstanbul Emniyeti'ne sadece bir kez yazılı uyarı gönderdiğini belirtiliyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise bu durum için, "İstihbarat, ham bilgi niteliğinde kalmıştır. Bu yüzden de planlı istihbarat operasyonu yapılamamıştır." deniliyordu. Böylece gelen istihbaratın gereğinin yapılmadığı dolaylı olarak itiraf ediliyordu. Durum böyle olmasına karşın, görevlerini yerine getirmeyen ve cinayeti engellemeyen polislerin aklanmasında, inanılmaz bir yaklaşımla sakınca görülüyordu.

Başbakanlık Teftiş Kurulu (BTK) raporunda, Trab-

zon emniyetinin, suikasta ilişkin bilgiyi Trabzon Valiliği ve Jandarma ile paylaşmadığı saptanıyor ve bu durum eleştiriliyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise sadece güvenilir bilgilerin paylaşılabilceği belirtilerek, bir kez daha gelen ihbarın doğru çıktığı gerçeği görmezlikten geliniyordu. Buradaki önemli bir ayrıntı da, gelen istihbaratın Jandarma'ya bildirilmediği bilgisiydi. Oysa Dink cinayetinin işlenmesinde ihmali görüldüğü için Jandarma da suçlanmıştı. Polisin kendisine cinayetin işleneceğiyle ilgili gelen istihbaratı Jandarma ile paylaşmadığı BTK raporunda resmen yer alıyordu. Gelgelelim, Jandarma müfettişlerinin aksi yöndeki raporlarına karşın, Trabzon Valisi'nin verdiği soruşturma izni ile dönemin Trabzon Jandarma Alay Komutanı Albay Ali Öz'ün de aralarında bulunduğu üç jandarma subayı halen "görevi ihmal" suçundan yargılanıyordu. Bilindiği gibi aynı valilik polisler için yargılanma izni vermemişti.

BTK raporunda, polis muhbiri Erhan Tuncel'in, tetikçi Ogün Samast'ın ismini cinayetten önce mesajla polise bildirdiği, buna rağmen önlem alınmadığı belirtiliyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise "Tuncel, aynı ifadesinde, cinayetten önceki son iki ayda neler olduğunu hatırlamadığını söylemiştir. Mesaj atmak yerine rahatlıkla polise gider veya 155'i arayıp bu bilgiyi verebilirdi" deniliyordu. Oysa Erhan Tuncel'in yazılı ve sözlü başka ihbarlarının da olduğu ortaya çıkmıştı.

BTK raporunda, azmettirici sanık Yasin Hayal'in cep telefonu kayıtlarının araştırılmaması önemli bir ihmal olarak nitelendiriliyordu. İçişleri Bakanlığı raporunda ise (şimdi sıkı durun) Hayal'in cep kayıtlarının "yasadışı kanıt" niteliğinde olduğu için imha edildiği bildiriliyordu. Bu durumda akla ister istemez

yandaş gazete sayfaları ve savcılık iddianamelerinde, özellikle Ergenekon soruşturmasında başka bazı “yasadışı telefon kayıtlarının” nasıl çarşaf çarşaf yer aldığı ve kanıt sayıldığı sorusu geliyordu.

Ve elbette Yasin Hayal için gösterilen bu “hukuki” hassasiyet insanı duygulandırıyor.

Bu bölümde sıklıkla sözü edilen Başbakanlık Teftiş Kurulu, İçişleri Bakanlığı Teftiş Kurulu (Mülkiye Müfettişliği) ve Emniyet Genel Müdürlüğü Teftiş Kurulu raporlarının tam metinleri için Nedim Şener’in kitabı çok önemli bir kaynak olmayı sürdürüyor. Hanefti Avcı da kitabında hem Şener’i hem de benim yazdıklarımı doğruluyor.*

9.3-Polis Şefi Uzun Cemaati İşaret Ediyor

Hrant Dink cinayeti, AKP-Cemaat koalisyonunun devleti ele geçirme, toplumu teslim alma ve İslamo-faşist bir rejim kurma operasyonunun turnusol kâğıdı işlevini görebilecek bir oyluma sahiptir. Eğer bu cinayeti kimlerin hazırladığı, yönlendirdiği ya da işlenmesini sağladığı ortaya çıkarılabilirse, bu ülkeye ve halka karşı suikast düzenleyenler de bir bakıma “suçüstü” yakalanacaktır.

Hrant Dink cinayeti hakkında liberal ezbere dayanan ve zihinsel hiçbir çaba içermeyen değerlendirmelerin ne kadar yanlış olabileceği ortaya çıktı.

*Nedim Şener, *Hrant Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları*, Güncel Yayıncılık, Ocak 2009 İstanbul, Bkz. S. 59-95, 98-172, 174-235

Konu hakkında kitap yazan gazeteci Nedim Şener'in tutuklanması bile, aksi yöndeki bütün iddiaları çürütmek için yeterli. Medya ortamında ve entelektüel hayat üzerinde estirilen muhafazakâr-liberal terörün baskısı altında yapılan sığ değerlendirmeler yerini yavaş yavaş gerçeklere bırakması ise kaçınılmazdı. Öyle de oldu

Milliyet gazetesi muhabiri Nedim Şener'in, "Hrant Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları" adlı kitabı hakkında açılan davanın 15 Nisan 2010 tarihinde yapılan duruşmasında ilginç olaylar yaşandı. Bilindiği gibi, Fethullahçı polis şefleri Muhittin Zenit ve Ramazan Akyürek'in şikâyeti üzerine, adı geçen kişilere "haka-ret etmek", "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüste bulunmak" ve "haberleşmenin gizliliğini ihlal etmek" gibi iddialarla açılan bu davada Nedim Şener hakkında yaklaşık 30 yıl hapis cezası isteniyordu.

Sanırım ilgili herkesin dikkatini çekmişti: Söz konusu duruşmada sürpriz bir gelişme yaşandı ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi eski Başkanı Sabri Uzun bu duruşmada tanık olarak ifade verdi. Sabri Uzun Emniyet'te önemli bir isim, Fethullahçı ve AKP'li olmayan az sayıdaki üst düzey polis şefinden biri. Daha doğrusu AKP hükümeti tarafından görevden alınana kadar öyleydi. Uzun, Fethullahçı olduğu herkes tarafından bilinen Ramazan Akyürek'ten önceki İstihbarat Daire Başkanıydı.

Sabri Uzun, duruşmada verdiği sürpriz ifadede, Dink cinayetinden Emniyet İstihbarat Dairesi'ni sorumlu tuttu ve cinayetin planlandığı dönemde "Hrant Dink öldürülecek" şeklindeki "F4 Raporu"nu kendisinden saklayan dönemin İstihbarat Daire Başkanlığı C-Şubesi Müdürü Ali Fuat Yılmaz'ı gerekli önlemleri almamakla suçladı.

Yukarıda da işaret ettiğimim gibi Emniyet'te C-Şubesi (polis terminolojisiyle belirtirsek) "sağ terör örgütleri ve azınlıklarla" ilgili bir birim. İşte bu şubenin Dink cinayetinin işlendiği dönemdeki müdürü, Emniyet'teki Fethullahçı örgütlenmenin önde gelen isimlerinden olduğu belirtilen Ali Fuat Yılmaz'ı. Sabri Uzun hiçbir yoruma yer bırakmayacak şekilde Yılmaz'ı, suikast ihbarını içeren istihbarat bilgisini (başta kendisinden olmak üzere) üstlerinden ve Polis Örgütü'nden saklamak ve cinayeti önlememekle suçluyordu.

Sabri Uzun mahkemede verdiği ifadede ayrıca, kendisinden sonra İstihbarat Dairesi Başkanı olan Ramazan Akyürek'i de gerekli önlemleri almamakla itham ediyordu. Uzun, "Eğer gerekli önlem alınsaydı Dink öldürülemezdi!" diyordu.

Sabri Uzun, Hrant Dink'in öldürüleceğine ilişkin ihbarın geldiği ve bu bilginin kendisinden gizlendiğini söylediği dönemde İstihbarat Daire Başkanı olarak görev yapıyordu. Kadere bakın ki, Uzun'un İstihbarat Daire Başkanlığı'ndan alınması ve bu göreve Ramazan Akyürek'in getirilmesinden hemen sonra Dink cinayeti işlenecekti. Uzun halen kızakta.

Cinayet ihbarının gizlendiği ise şöyle ortaya çıkıyordu: Müdahil avukatların başvurusu üzerine, İçişleri Bakanlığı Mülkiye Müfettişliği tarafından Dink cinayetinde ihmali bulunan personelle ilgili olarak 23 Ekim 2009 tarihinde soruşturma açılıyordu. Bu idari soruşturma sırasında, daha önce Emniyet'e gelen ve "ses getirici eylem düzenleneceği" bilgisini içeren istihbarat bilgisiyle ilgili olarak Sabri Uzun'a "gereğini" yapıp yapmadığı soruluyordu. Uzun bu soruya yazılı cevap vererek, gereğini yaptığını ve ilgili birimleri

uyardığını söyleyecekti. Uzun, yazılı cevabında “Eylem yapılacak şahıslara yönelik” olarak önlem alınmasını isteyen bir “tamim” yayınlayarak bunu il istihbarat müdürlüklerine ve ilgili birimlere gönderdiğini de belirtecekti.

Ancak durumdan kuşkulanan Uzun, soruşturmayı yürüten müfettişlerden Mustafa Üçkuyu’yu arayarak Hrant Dink’in adının geçtiği istihbarat evrakıyla ilgili başka bir bilgi olup olmadığını soracaktı. Üçkuyu bu soru üzerine, evrakın üzerinde “C-2 Bürosuna havale edildiği” şeklinde ibare bulunduğunu belirtmekle yetinecek ve içerik hakkında bilgi vermeyecekti.

Bu arada Sabri Uzun, Hrant Dink ile ilgili istihbarat evrakının tamamını, dosya ile ilgisi olan bir kişiden fotokopi alarak elde edecekti. Bu 17 Şubat 2006 tarihli istihbarat evrakında Hrant Dink’in öldürüleceğine ilişkin net bir bilginin bulunduğunu gören Uzun, müfettişleri arayarak “ek ifade” vermek istediğini bildirecekti. Çünkü bu istihbarat evrakında, “Yasin Hayal ne pahasına olursa olsun Hrant Dink’i öldürecek!” şeklinde bir ifade yer alıyordu.

Cinayet ihbarının “kendisinden saklandığını” tespit ettiğini belirten Uzun ifadesinde şunları söylüyordu:

“17 Şubat 2006 tarihli rapor benim görevde olduğum sırada İstihbarat Daire Başkanlığının C-Şubesine gelmiş. Eğer daha önce vermiş olduğum tamim gereğince işlem yapılmış ve işlem sonucu bana bildirilip koruma kararı alınmış olsaydı bu müessif olayın gerçekleşmeyeceğini düşünüyorum.”

Ölüm tehlikesinin bulunduğuna işaret eden istihbarat raporlarının Daire Başkanı’na mutlaka iletilmesi gerektiğinin altın çizen Uzun, görevinin başında olmasına rağmen o dönemde ne kendisinin ne de daire başkan yardımcılarının bilgilendirilmediğini özellikle vurguluyordu.

Uzun, “Sanık olarak adı geçen Erhan Tuncel isimli ajan, grubu kontrol altında tutuyorken Kasım 2006’da görevden alınmış. Oysa tam tersi yapılmalıydı. Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi’nin alarm durumuna geçip benim yayımlamış olduğum tamime uygun olarak koruma kararı alması gerekiyordu.” diyor.

Bilindiği gibi Erhan Tuncel, Ramazan Akyürek’in Trabzon Emniyet Müdürü olduğu dönemde polis muhbirliğine alınmış ve doğrudan Akyürek’e bağlı olarak çalışmış. BBP üyesi/taraftarı olan Tuncel, halen Hrant Dink davasında azmettirici olmak suçlamasıyla tutuklu olarak yargılanıyor.

Gelgelelim bu “azmettiricilik” suçlamasında da bir gariplik dikkati çekiyor. Çünkü Tuncel, Dink’in öldürüleceğini başta Ramazan Akyürek’e olmak üzere tam 17 kez Emniyet’e bildirmiş. Yani görevini yapmış. Ancak, önlem alınmak yerine Tuncel’in görevine son verilmiş.

Dink cinayeti ve Ergenekon soruşturmasında adı sık geçen Ali Fuat Yılmaz için Taraf gazetesinin polis yazarı Emrullah Uslu (Emre Uslu adını kullanıyor) şunları söylüyordu:

“Hatırlanacağı gibi bundan bir süre önce Nedim Şener’in Dink cinayetini anlattığı kitabı nedeniyle yargılandığı davada ifade veren eski İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun Emniyet’teki C Masası’nı kendisine bilgi vermemekle suçladı. C Masası’nın o dönem sorumlusu Ali Fuat Yılmaz’dı. Yılmaz bugün İstanbul İstihbarat Şube Müdürü... Hanefi Avcı’nın da kitabında Ali Fuat Yılmaz’ı hedef alması çok şaşırtıcı değil... İstanbul Emniyet Müdürü’nün ailenin muhalefet etmesine rağmen Avcı’ya göre yeter-

siz olan Yılmaz'ın göreve getirilmesini engelleyememiş çünkü Yılmaz'ın arkasında Cemaat varmış. Ben Yılmaz'ın Cemaatle bir ilişkisinin olup olmadığını bilmiyorum ama onun neden güçlü olduğunu bildiğim çok net bir bilgiye sahibim. O, bu göreve getirildi çünkü onu Başbakan Tayyip Erdoğan istedi. İstanbul'a her geldiğinde de onunla mutlaka görüşüyor Erdoğan.”*

Gücünü doğrudan AKP hükümetinden ve Başbakan Erdoğan'dan alan bir Emniyet Müdürü ve İstihbarat Şefi ile karşı karşıyayız yani!

Ergenekon operasyonu ve soruşturmasının Ramazan Akyürek ve Ali Fuat Yılmaz ekibi tarafından yürütüldüğünün altını burada bir kez daha çizelim.

Ogün Samast'ın Hrant Dink'i vurduğu anlar, cinayetin işlendiği caddedeki Akbank'ın güvenlik kameraları tarafından kaydedilmişti. Görüntüler çok önemliydi çünkü görgü tanıkları Samast'ın olay yerine tek başına gelmediğini, yan sokaktan caddeye dönene kadar yanında iki kişi daha olduğunu belirtiyorlardı. Bu iki kişinin kim oldukları, soruşturma açısından çok büyük önem taşıyordu. Bu kişilerin Akbank'ın kamera görüntülerinde olabilecekleri düşünülüyordu.

TBMMDinkCinayeti'niAraştırmaKomisyonu'nun konuyla ilgili raporunda, inanılmaz bir gerçek ortaya çıktı:

“Cinayet günü (19 Ocak 2007) cinayet mahalline yakın Akbank'ın ATM kamera görüntülerinin saat 12.48'e kadar olan kısmı Emniyet tarafından bir daha geri dönüşümü mümkün olmayacak şekilde olay sonrası silindi.”

**Emre Uslu, Taraf gazetesi, 24 Ağustos 2010*

Emniyet, açık açık davanın en önemli kanıtı olabilecek kamera kayıtlarını silmişti. Bunu yapanın, cinayet sonrası İstanbul Emniyeti'ne İstihbarat Şube Müdürü yapılan Ali Fuat Yılmazzer ile Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek'in başını çektiği ekip olduğu ileri sürülüyordu.

9.4- Yılmazzer Emniyet'teki İmam mı?

Ali Fuat Yılmazzer, elinizdeki kitabın yayın hazırlıklarının tamamlanmak üzere olduğu günlerde, 9 Mart 2011 tarihinde, istihbarattan sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı görevinden alındı.

Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın tutuklanmasıyla sonuçlanan Ergenekon operasyonundan sonra, Yılmazzer'in bu soruşturmanın zaten hayli aşınan inandırıcılığına darbe vurduğu belirtiliyordu. Dahası Yılmazzer'in, Cemaatin ihtiyaçları doğrultusunda hareket ettiği, bu nedenle hükümeti zor duruma düşüren operasyonlardan kaçınmadığı da Emniyet çevrelerinde ortaya atılan iddialar arasındaydı.

Çünkü Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın tutuklanmasından hemen sonra açıklanan (9 Mart 2011) Avrupa Parlamentosu'nun (AP) Türkiye Raporu'nda, her iki gazetecinin isimleri de anılarak, hükümet sert bir dille eleştiriliyordu. Türkiye basın özgürlüğünün ağır şekilde ihlal edildiği ülkeler arasında sayılıyordu. Başbakan Erdoğan 10 Mart 2011 günü yaptığı konuşmada bu rapora sert tepki gösterecekti.

İstihbarattan sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcılığından alınan Ali Fuat Yılmazzer, pasif bir birim olan İstanbul Emniyeti Tanık Koruma ve Bomba İmha Şubelerinden sorumlu Emniyet Müdür Yardımcılığı'na

atandı. İstihbarat Şube ise ilginç bir kararla doğrudan İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'a bağlandı. Bu değişikliğin Soner Yalçın, Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın da aralarında bulunduğu toplam on gazetecinin tutuklanmasıyla sonuçlanan Odatv operasyonlarının ardından gelmesi dikkat çekiciydi.

İsmi sürekli olarak Dink cinayeti ve Ergenekon operasyonlarıyla birlikte anılan Ali Fuat Yılmaz'ın mesleki kariyerine de, bu çalışmayı tamamlayıcı bir unsur olarak, yakından bakmakta yarar var: Yılmaz, Hrant Dink cinayetinden hemen sonra Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı C-Şubesi Müdürlüğü görevinden, İstanbul İstihbarat Şube Müdürlüğü'ne getirildi.

Yılmaz'ın göreve başlamasının ardından ise Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy, İrtica ile Mücadele Eylem Planı/İslak İmza, Kafes, Amirallere Suikast, Karargâh Evleri, Internet Andıcı ve Askeri Casusluk isimleriyle bilinen operasyonlar gerçekleştirildi. Yılmaz, 2009'da 2. Sınıf emniyet müdürlüğüne terfi ederek, istihbarattan sorumlu İstanbul İl Emniyet Müdür Yardımcılığı görevine getirildi.

Yukarıda da işaret edildiği gibi, Yılmaz'ın ismi Nedim Şener'in "Hrant Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları" kitabı ile Hanefi Avcı'nın "Haliç'te Yaşayan Simonlar" isimli kitaplarında sıkça geçiyordu. Her iki kitapta da Hrant Dink cinayetinde Yılmaz'ın büyük sorumluluğu olduğu, çeşitli belgelere ve resmi raporlara dayanılarak ileri sürülüyordu.

Yılmaz, Nedim Şener hakkında iftira ve hakaretten dava açtı ancak bu davayı kaybetti.

Hanefi Avcı ise, "Haliç'te Yaşayan Simonlar/Dün Devlet Bugün Cemaat" adlı kitabında Cemaatin Emniyet'teki temsilcisinin Ali Fuat Yılmaz olduğunu ileri sürüyordu.

10. BÖLÜM

DANIŞTAY CİNAYETİNDE DE CEMAAT GÖLGESİ

10.1- Danıştay Cinayetinde Gülen Adı!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, sıcağı sıcağına yaptığı açıklamalarda Danıştay'a 17 Mayıs 2006'da düzenlenen ve 2. Daire üyesi Yüksek Yargıç Mustafa Yücel Özbilgin'in öldürülmesi, Danıştay Başkanı Mustafa Birden'in de aralarında bulunduğu 4 yüksek yargıcın da yaralanmasıyla sonuçlanan saldırının arkasındaki gücü yakaladığından emin görünüyordu.

Sadece Başbakan mı? Başta Fethullahçı cemaat gazetesi Zaman olmak üzere, bütün İslamcı ve yandaş yayın organları son yıllarda adeta birer Sherlock Holmes kesilmiş durumda! Bu koroya liberal yazıcılar da, polisin ve iktidarın yaptığı açıklamalardan en küçük bir kuşku duymadan katılıyorlar ve biz hep birlikte katilin "uşak" olduğunu öğreniyoruz!

Taraf gazetesi yazarı Alper Görmüş, Samanyolu televizyonunda katıldığı bir programda, cinayetin işlendiği günlerde laik basın nasıl haksız şekilde “inanırları” suçladığını, bir medya otoritesi edasıyla ve “sol” bir terminolojiyle açıklıyordu.

Oysa gerçek fotoğraf çok farklıydı. Şimdi Danıştay cinayeti öncesinde ve sonrasında yaşanan olaylara elimizde bilgi ve belgeler ışığında bakarak olayı değerlendirmeye ve gerçeği aramaya çalışalım.

Danıştay’ın güvenliğini özel bir şirket olan Oyak Güvenlik A.Ş. sağlıyordu. Geçerken arada belirtelim; bir yüksek mahkemenin güvenliği neden özel bir şirkete verilir? Bu vahim durum neden tartışılmaz? Anlaşılır gibi değil... Ordu Yardımlaşma Kurumu’nun (OYAK) bir iştiraki olan Oyak Güvenlik A.Ş. isimli şirket, Danıştay’a yerleştirilen güvenlik kameralarının işletilmesi ve sonuçlarının değerlendirilmesinden sorumluydu.

Gelgelelim söz konusu saldırıdan önceki iki gün Danıştay’daki güvenlik kameralarının bozuk olduğu açıklanmıştı. Dolayısıyla katil Alparslan Aslan’ın Danıştay ve çevresinde keşif yaptığı sırada görüntülerin kaydedilmediği belirtilmişti.

Oysa saldırıdan hemen sonra Oyak Güvenlik’te bulunan bütün kamera kayıtlarına polis tarafından el konulmuştu. Mahkeme kararıyla üç yıl sonra kamera kayıtları incelenmek üzere TUBİTAK’a gönderilmişti. İşte kıyamet de bundan sonra koptu. Kayıtları inceleyen TUBİTAK uzmanlarının hazırladığı raporda, görüntülerin geri dönüşümü imkânsız kılacak bir teknikle silindiği fakat bazı görüntülerin yine de kurtarıldığı açıklandı. Daha doğrusu, mahkemeye iletilen raporda böyle yazıldığı ileri sürülüyordu.

Malum, Oyak Güvenlik Şirketi, askerlerin yardımlaşma kurumu olan ve artık büyük bir sanayi kompleksi ve sermaye odağı haline gelen OYAK'ın bir yan kuruluşuydu. O halde mantık basitti: Eğer kamera kayıtları bu şirket tarafından silindiyse, bu kayıtları silen güç cinayetin de arkasındaki güçtü! OYAK askerlerle ilişkili olduğuna göre cinayetin arkasında – kafadan- Ergenekon vardı vb.

Ne katillerin kimliği ne onların İslamcı-faşist fikri yapılanması ne mahkemede verdikleri ifadeler artık hiç önemli değildi. Alparslan Aslan'ın, "türban yasağı" nedeniyle cinayeti işlediğini mahkemede itiraf etmesi, Büyük Birlik Partisi (BBP) taraftarı olması ve bu pozisyonlarındaki ısrarlı tutumu bile unutulabilirdi. Onun ne söylediğinin hiç bir değeri yoktu! Önemli olan kendisini Sherlock Holmes sanan liberal ve muhafazakâr-İslamcı kalemlerin, yorumcuların ne söylediğiydi.

Cumhuriyet gazetesine atılan bombaların üzerinde de durmaya değmezdi. Alparslan Aslan'ın mahkemedeki savunmasında savurduğu tehditlerin ve şeriat rejimi talep etmesinin de bir önemi yoktu.

Oysa bir hafta gibi kısa süre içinde, TÜBİTAK tarafından incelenen kayıtların Danıştay'daki kameralara değil, İstanbul Salı Pazarı'nda (Karaköy'de) bulunan kültür-sanat merkezi ve sergi salonu İstanbul Modern Binası'na ait güvenlik kameralarına ait olduğu, güçlü kanıtlara dayalı şekilde ortaya atıldı.

İstanbul Modern Binası'nın güvenlik hizmetleri de tıpkı Danıştay gibi Oyak Güvenlik AŞ tarafından veriliyordu. Yani Oyak Güvenlik Şirketi'ndeki bütün kamera kayıtlarına el koyan polisin, TÜBİTAK'a Danıştay kayıtlarını değil, yine aynı şirket tarafından

hizmet verilen ve üzerinde silme işlemi yapılan İstanbul Modern Binası'na ait kayıtları gönderdiği anlaşıyordu.

Ergenekon davasında bir kısım sanığın avukatlığını yapan Vural Ergül'ün verdiği bilgiye göre, TÜBİTAK tarafından incelenen "hard-disk"lerde kurtarılabilen eski görüntülerin "Büyük Sergi Salonu", "Orta Fua-ye", "Biletix" ve "Cehennem Merdivenleri" gibi dosyalarda saklandığı görülmüyordu. Avukat Ergül bu görüntülerin Danıştay binasına değil İstanbul Modern binasına ait olduğunu belirtiyordu. Yapılan küçük bir araştırmada sonucunda, adı geçen mekânların İstanbul Modern'e ait olduğu kesinleşti.

Zaten TÜBİTAK'ın raporunda da, polisin gönderdiği ve kurum uzmanlarınca incelenen 'hard-disk'lerdeki 'kurtarılan' görüntüler arasında Danıştay binası dışında başka görüntülerin de bulunduğu belirtilmiş, "hard-disk"lerin orijinalliği konusunda ise netlik sağlanamadığı" vurgulanmıştı.

Ancak her nedense bu vurgunun üzerinde hiç durulmadı. Anlaşıldığı kadarıyla Oyak Güvenlik, Danıştay'daki kamera kayıtlarında bir sorun çıkınca, daha önce İstanbul Modern binasında kullandığı kasetleri silmiş ve bunları Ankara'daki mahkeme binasında kullanmıştı. TÜBİTAK'a gönderilen kayıtlar bunlardı.

Avukat Ergül bu nedenle, "Oyak Güvenlik tarafından mahkemeye gönderilen 'hard-disk'ler orijinal değil. Danıştay görüntülerin yer aldığı orijinal 'hard-disk'lerin nerede olduğu bilinmiyor." diyordu.

Danıştay cinayeti davasının -ki dava sonuçlanmış ve zanlılar mahkûm olmuştu- Ergenekon davası ile birleştirilmesine karar verildi. Bunun üzerine Ergenekon davasına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mah-

kemesi saldırıdan üç yıl sonra güvenlik kamerası kayıtlarını yeniden gündeme getirerek, TÜBİTAK'tan görüntülerinin kaydedildiği hard-disk'lerin incelenmesini istemişti. Bunun üzerine polisin elindeki kayıtlar TÜBİTAK'a gönderilmişti.

Kamera kayıtlarından silindiği belirtilen görüntüler katil Alparslan Aslan'ın eyleminden önce Danıştay'a giderek keşif yaptığı günlere ait olduğu için büyük gürültü koptu.

10.2- Başbakan Tertibi Biliyor muydu?

Danıştay cinayeti konusunda kesin yargılarla konuşanlardan biri de Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'dı. Başbakan katıldığı bir televizyon programında; "Danıştay saldırısının arkasında kimlerin olduğu açık net şekilde ortaya çıktı. Oysa o günlerde bizim kutsallarımıza saldırıldı. Saldırının arkasında Ergenekon'un olduğu ortaya çıktı. O günlerde malum manşetleri atan medya şimdi nerede, neden susuyor?" diye soruyordu.

O "malum medya" nerede bilmiyoruz ama biz buradayız. Hikâyenin ayrıntılarını incelemeye devam edelim.

Bilindiği gibi, Danıştay saldırısını gerçekleştiren ekiple Cumhuriyet gazetesine üç kez bomba atan ekip aynı kişilerden oluşuyordu. Zanlılar mahkemede verdikleri ifadelerde, Cumhuriyet gazetesine ilk bombayı attıkları günden itibaren kendilerinin polis tarafından takip edildiğini ve telefonlarının dinlendiğini belirtiyorlardı. Yani polis tarafından gözaltına alınabilecekken yakalanmadıklarını söylüyorlardı.

Dolayısıyla bu ifadelere göre, Danıştay saldırısı polis tarafından önlenebilecekken önlenmemiş oluyordu.

Bu açık ifadelere karşın yandaş medya, hükümet çevreleri, polis, savcılık ve liberal yazıcılar söz konusu gelişme/bilgi üzerinde nedense hiç durmayacaklardı.

Oysa Cumhuriyet gazetesine 11 Mayıs 2006'da üçüncü bombayı atan Alparslan Aslan, ilk telefon görüşmesini Salih Kurter ve Süleyman Esen'le yapıyordu.

Salih Kurter çevresinde Fethullahçı olarak bilinen yaşlı bir tarikat imamıydı. Kâğıthane'de illegal ayinler düzenliyor ve çevresinde bir "din âlimi" olarak tanınıyordu. Danıştay cinayetinden sonra Salih Kurter önce tutuklanıyor, sonra kısa süre içinde çok yaşlı olduğu gerekçesiyle (83 yaşındaydı) serbest bırakılıyordu.

Alparslan Aslan, Danıştay saldırısını gerçekleştirdiği 17 Mayıs 2006 sabahı Süleyman Esen ve Hamza Öztürk isimli kişilerle yoğun şekilde telefonla görüşüyor.

Cinayetten hemen sonra konuştuğu kişinin ismi ise Kemalettin Gülen. Bu isme dikkat! Kemalettin Gülen tıpkı Alparslan Aslan gibi bir avukat ve (sıkı durun) Fethullah Gülen'in yeğeni.

Alparslan Aslan yukarıda adı geçen kişilerle yaklaşık 2 bin telefon görüşmesi yapmış. Aslan, 29 Ekim 2009'da yapılan çapraz sorgusunda Vakit gazetesinin Danıştay üyelerini hedef gösteren 'İşte O Üyeler' başlıklı nüshasını kendisine Kemalettin Gülen'in verdiğini söylüyor.

Ancak, bu ifadeye karşın Kemalettin Gülen hakkında herhangi bir adli işlem yapılmıyor. Oysa bir telefon konuşması yaptı diye ya da daha sonra bir davada adı geçen biriyle (örneğin Devrimci Karargâh davasında) kahve içtiği için gözaltına alınan, tutuklanan ve aylarca cezaevinde kalan kişilerin aksine, Kemalettin Gülen'in ne Danıştay ne de Ergenekon davasında ifadesine bile başvurulmuyor.

Oysa Kemalettin Gülen'in, Danıştay saldırısında adı geçen diğer kişilerle de, örneğin Hamza Öztürk'le de yoğun bir telefon irtibatı içinde olduğu ortaya çıkıyor.

Olayın ilginç ve heyecanlı başka ayrıntıları da var...

Ergenekon davasının görüldüğü Silivri'de kurulu özel yetkili İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'ndan (TİB) gelen telefon görüşmelerinin dökümlerine göre, Cumhuriyet gazetesine atılan bombaları verdiği iddia edilen Süleyman Esen'le Alparslan Arslan arasındaki telefon trafiği bombalanma eyleminden iki gün önce, yani 3 Mayıs 2006'da yoğunlaşıyor.

Esen'in, Alparslan Arslan'la yaptığı görüşmelerin öncesinde ve sonrasında konuştuğu kişinin adı ise Salih Yaşar. Danıştay saldırısı ve Cumhuriyet'in bombalanması soruşturmasında bu kişinin adı da nedense hiç geçmiyor.

Salih Yaşar, Ayhan Akbal adına kayıtlı bir telefonu kullanıyor bu görüşmelerde. Ayhan Akbal'ın kim olduğu da araştırılmıyor. Salih Yaşar da tıpkı Alparslan Arslan gibi Fethullahçı bir emekli imam olan Salih Kurter'in Kâğıthane'deki evinin ziyaretçilerinden biri.

10.3- Erdoğan'a Danıştay Soruları ve Yeni İddialar

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ileri sürdüğü gibi, cinayetin kimler tarafından azmettirildiği o kadar da "açık" şekilde ortada değil. Çünkü yanıtlanması gereken bir dizi soru ortada duruyor.

Eğer Başbakan Erdoğan Danıştay cinayeti hakkında bu kadar net bilgilere sahip ve katillerin kimliğinden eminse, o halde soruları da kendisi yanıtlamalıdır.

Kendisine yardımcı olmak için bu soruları şöyle sıralayabiliriz:

1- Kemalettin Gülen neden soruşturma kapsamına alınmadı?

2- Salih Yaşar isimli kişi kimdir ve bu cinayetdeki rolü nedir?

3- Hamza Öztürk kimdir ve neden ifadesine başvurulmadı?

4- Süleyman Esen'in politik bağlantıları araştırıldı mı? Hangi cemaatlerle ilişkili olduğu biliniyor mu? Esen'in polisle bir ilişkisi var mıdır? Bir dönem "haber elemanı" yani "muhabir" olarak çalışmış mıdır?

5- Alparslan Aslan, mahkemedeki savunması sırasında Başbakan Erdoğan'dan ve AKP hükümetinden "şeriatı ilan etmesini" istedi. Dahası "Başörtüsüne uzanan elleri ve dilleri keseceklerini" söyleyerek, kendisini "Allah'ın askeri" ilan etti. Bu sözler saldırganın ideolojik tavrı hakkında açık bir bilgi verdiği halde, bu konuda bir araştırma yapıldı mı?

6- Dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, daha cinayetin kimler tarafından işlendiği bile ortaya çıkmamış ve Alparslan Aslan'ın sorgusu bile yapılmamışken, gazetecilere "Sürprizlere hazır olun!" derken neyi kastediordu?

7- Cumhuriyet gazetesinin bombalanmasından sonra polis, zanlıları izlemiş ve telefonlarını dinlemiş miydi?

8- Eğer polis Alparslan Aslan ve arkadaşlarını izlemiş ve telefonlarını dinlemişse Danıştay cinayeti neden önlenemedi? Bu konuda idari bir soruşturma açıldı mı?

9- Danıştay cinayeti davası ile Ergenekon davası-

nın birleştirilmesine yol açan “itiraflarda” bulunan Alparslan Aslan’ın arkadaşı ve suç ortağı Osman Yıldırım eski bir cinayet hükümlüsü. Dahası kadın satıcılığı -ki küçük yaştaki yeğenine zorla fuhuş yaptırmış- nedeniyle mahkûm olmuş? Bu sicile sahip birinin, böylesine önemli bir davada güvenilir tanık olarak kabul edilmesi, en hafif değerlendirmeye toplumdaki adalet duygusunu zedelemeyi mi?

10- Bütün olgular ortadayken, nasıl oluyor da Danıştay cinayetinin arkasında bulunan gücü bu kadar “açık net” bir şekilde saptayabiliyorsunuz? Nasıl bu kadar eminsiniz? Başbakan sıfatıyla yaptığınız bu açıklama, yargıya yönelik bir müdahale ve yönlendirme değil midir?

Erdoğan Danıştay cinayetinin arkasındaki gücün açıklamasa da bu konudaki yeni sorular ve kuşkular giderek artıyordu. Ergenekon davasının duruşmalarında ortaya çarpıcı iddialar ve kanıtlar çıkıyor, Savcılık iddianamesi adeta paramparça oluyordu.

Birinci Ergenekon davasının 177’nci duruşmasında (10 Mart 2011) tutuklu sanık İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek, Danıştay saldırısıyla ilgili olarak birçok sorunun yanıtsız kaldığını ifade ederek, soruşturmanın yanlış yönlendirildiğini belirtiyordu. Doğu Perinçek duruşmada söz alarak yaptığı konuşmada Danıştay cinayetiyle ilgili çok ilginç ve yeni ayrıntılara değiniyordu.

Danıştay saldırısından sadece 9 gün sonra Alparslan Aslan’ın Bulgaristan bağının ortaya çıktığını hatırlatan Perinçek, MİT’in de kayıtlarında yer alan bu bilginin araştırılmadığını söyledi. Perinçek, “Biz Bulgaristan bağını 2006 yılında açıkladık. MİT 2007 Temmuz’unda Başbakanlığa bildiriyor.

Peki, MİT daha önce neden bildirmiyor? Peki, MİT bu bilgiyi neden 1 yıl 2 ay saklıyor?” diyordu.

Perinçek mahkemede konuşmasına şöyle devam etti:

“Ankara Emniyeti Terörle Mücadele Şubesinde yapılan mülakatta Alpaslan Aslan’ın Bulgaristan bağı tespit ediliyor. O mülakat dava dosyasında yok. Bazı MİT görevlileri, yasa dışı şekilde Alpaslan Aslan’ın Ankara TEM’deki sorgusuna katılıyor. Kayıtlar kriptto ile İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne gönderiliyor. Peki neden? Basında Jowica adlı bir kadından bahsediliyor. Jowica saldırının şüphelilerinden Osman Mutlu ile 304 kez görüşmüş. Son görüşme saldırıdan 1 gün önce yapılmış. Bu kadın hiç araştırılmıyor.”

Saldırının “sadece türban için yapılmış olmadığını” da belirten Doğu Perinçek, “asıl örgütün karartılmak istendiğini” ileri sürdü.*

*DoğuPERİNÇEK, Bkz. <http://haber.gazetevatan.com/jowica-adli-kadin-kim/364672/1/Manset>

11. BÖLÜM

AKP-CEMAAT-HİLMİ ÖZKÖK ÜÇGENİ; GERÇEK DARBEYİ KİM YAPTI?

11.1-Hilmi Özkök ve TSK'de 2003 Tasfiyesi

Ergenekon ve onun bir devamı niteliğindeki Bal-yoz soruşturmaları sırasında bir isim yeniden gündeme gelmeye başladı; Genelkurmay eski Başkanı Hilmi Özkök...

Hakkında defalarca tutuklanma kararı verilen 1. Ordu eski Komutanı Emekli Orgeneral Çetin Doğan açıkça Hilmi Özkök'ü "köstebek" olmakla suçlamaya, yani üzerinde çok sayıda değişiklik ve eklemelerin yapıldığı belirtilen bazı belgelerin AKP hükümetine Özkök tarafından verildiğini ileri sürmeye başladı.

Hilmi Özkök, “darbe” ve “darbecilik” gibi kavramların hayli hafifletildiği şu günlerde ismi üzerinde önemle durulması gereken bir kişiliktir.

Çünkü Özkök’ün, bugün devam eden rejimin dönüştürülmesi operasyonunun başlatılmasında önemli bir rol üstlendiği her geçen gün daha net şekilde anlaşılmaktadır.

Şimdi biraz geriye giderek, negatif ya da pozitif bir anlam yüklemekten* yakın geçmişte yaşananları hatırlamakta, durumu analiz edip olguları ortaya koymakta yarar var. Bunu yapmak, anlamı hafifletilse de, gerçek darbe ve darbecileri saptamak için artık bir zorunluluktur.

Önce bir dizi kısa saptama yapalım: Bugün iktidar mücadelesinin cereyan ettiği üç düzleminden söz edilebilir: Birinci düzlem geleneksel iktidar bloğudur; ikincisi geleneksel iktidar bloğunun 2000’lere kadar sabit bileşeni olan Türk Silahlı Kuvvetleri’dir (TSK); ve nihayet üçüncü düzlem ise yüksek yargıdır.

TSK artık önemli ölçüde iktidar bloğunun dışına itilmiştir. Sivil bürokrasi tamamıyla ele geçirilmiş, özel yetkili mahkemeler ve savcılıklar üzerinden paralel bir adliye oluşturulmuştur. Son Anayasa değişikliğiyle de, zaten sınırlı olan yargı bağımsızlığı ortadan kaldırılarak yürütmenin (hükümetin) denetimine sokulmuş, dahası yüksek yargı büyük ölçüde ele geçirilmiştir.

Bu iktidar mücadelesinde ilk çatışma aslında en somut şekliyle 2003 yılında ortaya çıktı. Kırılma noktası 2003’ün Ağustos ayıdır. Çünkü bugün gerek “Ergenekon” gerekse “Balyoz” diye kodlanan darbe iddiaları kapsamında tutuklanan ya da soruşturulan

üst düzey askerlerin önemli bölümü 2003 yılındaki Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısında emekli edilen ya da geriye çekilen subaylardan oluşmaktadır.

Gelişmeleri yakından izleyenler hatırlayacaktır; 2003 yılı Ağustos ayında yapılan YAŞ toplantısında ordunun komuta kadrosu neredeyse tamamıyla değiştirildi. Öyle ki, söz konusu YAŞ toplantısında 27 Mayıs 1960'tan sonra Cumhuriyet tarihinin en büyük general tasfiyesi gerçekleştirildi. Tam 54 general ve amiral emekli edildi.

Bu operasyon, ordunun sistem üzerindeki ağırlığını azaltmaya yönelik en kapsamlı girişimdi. Bu hamlenin en önemli boyutunu, hem mevcut iktidarın (AKP hükümeti) hem de ABD'nin küresel politikaları ile uyumlu bir komuta kademesi yaratmak oluşturmuyordu. Nitekim dönemin ABD yönetimi de Türkiye'de oluşturulan yeni komuta kademesinden memnun olduğunu gizlemedi. Küçük bir araştırma ile görüleceği gibi, Washington'dan bu dönemde yapılan açıklamalarda gelişmelerin olumlu bulunduğu açıkça ilan edildi.

Ancak 2003 Ağustos'undan sonra oluşan yeni yapılanma, Silahlı Kuvvetler içinde giderek derinleşen bir bölünmenin de başlamasına yol açtı. Ayrılıklar, kurumsal yapıya ve disipline, hiyerarşiye ve geleneklere sığmayınca "belgeler" birer birer basına sızdırılmaya başlandı. Dolayısıyla, TSK kaynaklı belgelerin basına servis edilmesi yeni bir gelişme değildir. Bu tip belgeler 2003 Ağustos'undan sonra, özellikle 2004 yılından itibaren sistematik şekilde basına sızmaya başladı.

Sorun sadece Silahlı Kuvvetler içindeki görüş ayrılığı değil, Türkiye'deki geleneksel iktidar bloğunun yeniden şekillendirilmesiydi. Asıl çatışma, ABD des-

teğinde sürdürülen operasyonun çapı ve derinliğinden kaynaklanıyordu. İktidarını sağlamlaştırmak ve Türkiye'nin İslamizasyon süreci için gerekli yürütme kudretini edinmek için ABD'nin bölge siyasetleriyle uyumlu bir çizgi izleyen AKP, bu konuda başta İstanbul burjuvazisi olmak üzere, büyük sermayenin desteğini de almış görünüyordu. Türk burjuvazisi kendi zayıf geleneklerine ve devrimine ihanet ediyordu.

11.2- Asıl Darbeci Hilmi Özkök Olmasın?

Eğer Türkiye'nin yakın tarihinde bir darbeden söz edilecekse, bu darbeyi Bülent Ecevit'in başkanlığındaki 57. Hükümetin devrilmesinde, Türkiye'nin 3 Kasım 2002 erken genel seçimlerine götürülerek AKP'nin iktidara taşınmasında aramak gereklidir. Bu darbe sürecinin ilk etabı TSK'de gerçekleştirilen 2003 tasfiyesi ile önemli ölçüde tamamlanmıştır.

2003 Ağustos'unda tam 54 general ve amiral emekli edildi. Bu rakam, 27 Mayıs 1960'dan sonra yapılan en yüksek general ve amiral tasfiyesine işaret ediyordu. Emekli edilen generallerin devir teslim törenlerinde yaptıkları konuşmalarda öne çıkan iki nokta vardı: Birincisi bu komutanlar ABD'nin Irak'ı işgaline ve bu işgalde Türkiye'nin rol almasına açıktan ve şiddetle karşı çıkmışlardı. İkincisi ise AKP hükümetinin izlediği İslamizasyon siyasetine karşı sert eleştiriler yöneltmişlerdi. Sadece dönemin gazete manşetlerine bile bakılsa açıkça görülebilecek tablo böyleydi.

Ecevit hükümetinin düşürülmesi ve Türkiye'nin erken seçimlere götürülerek AKP'nin iktidara taşın-

ması sırasında Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'tü. Yani şu İslamcıların ve liberallerin pek demokrat buldukları Orgeneral Hilmi Özkök!

Özkök sonrası genelkurmay başkanı olan isimlerin de (Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ ve Işık Koşaner) belli rezervlerle aynı çizgiyi izledikleri gözleniyordu.

Önümüzde hâlâ yanıtı verilmemiş bir soru bulunuyor. Ortada devrilmiş bir hükümet (Ecevit hükümeti) var ve bu operasyonun bir ucunda Kemal Derviş, diğer ucunda da Org. Hilmi Özkök bulunuyor. O dönemde komuta kademesindeki askerlerin bazı gazeteciler aracılığıyla Ecevit'e çekilmesi için haber gönderdikleri de gazete merkezlerinde neredeyse işportaya düşmüş "bilgi" durumdaydı. (Bu gazetecilerden biri de Radikal'ın Ankara Temsilciliği görevini yapan Murat Yetkin'di ve kendisi de bunu açıkça yazdı.) Yanıtı verilmemiş soru şudur: Neden gerçekleşmiş darbeler ve darbeciler değil de tasfiye edilenler yargılanıyor?

Çünkü gerçekleştirilen tasfiyelere, tutuklamalara ve bütün sindirme girişimlerine karşın ordunun önemli bir kesimi hala Silahlı Kuvvetlerin sistem üzerindeki geleneksel etkinliğinin sürdürülmesini laikliğin bir teminatı olarak görmeye devam ediyor.

Bu durumun toplumun bütün kesimlerinde olduğu gibi, TSK komuta kademesi ile ordunun orta ve orta-üst kesimi arasında bir gerilime yol açmaması imkânsız görünüyor. Bu gerilimin yer yer kopma noktasına kadar geldiği de anlaşılıyor. Örneğin; "Bal-yoz operasyonu" kapsamında 28'i general ve amiral olmak üzere 102'si aktif görevde bulunan yaklaşık 200 subayın tutuklanmasını bir "kopma noktası" olarak saptamak gerekiyor.

11.3- Ergenekon darbesini kanıtlayan çarpıcı Wikileaks belgesi

ABD'ye ait gizli belgeleri açıklamakla tanınan "Wikileaks" isimli internet sitesinin 2010 yılının son aylarından itibaren başlattığı yayınlar dünyada büyük olay oldu. ABD diplomatlarının ve istihbarat görevlilerinin rapor ve yazışmalarına yer verilen bu yayınlar, Washington'un bütün çabalarına karşın önlenemedi. Wikileaks'in yayımladığı belgeler arasında Türkiye'deki "Ergenekon" ve "Balyoz" davalarına da ışık tutacak çok çarpıcı bilgiler yer alıyordu. Ayrıca bu belgeler, ABD'nin AKP'ye verdiği ve herkes tarafından bilinen siyasal desteği ve utanç verici işbirlikçiliği de hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gözler önüne seriyordu.

Wikileaks'in yayımladığı belgeler arasında, dönemin ABD Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'un 22 Mart 2003 tarihinde Washington'a çektiği 7 sayfalık kripto (gizli ve şifreli yazışma) da vardı. Bu kripto Türkiye'ye ilişkin belgelerin en çarpıcı bölümünü oluşturuyordu. Türkiye'nin yakın siyasal tarihinin önemli dökümanları içinde yer alacağı kesin olan bu belgede, daha sonra "Ergenekon" ve "Balyoz" davalarında tutuklanacak subaylar hakkında ilginç değerlendirmeler yapılıyordu. Bu değerlendirmeler, adı geçen subayların Kontrgerilla faaliyetleri ya da darbe hazırlıkları nedeniyle değil, ABD'nin bölge siyasetlerine ve AKP'ye karşı aldıkları tavır nedeniyle yargılandıklarını bütün açıklığıyla ortaya koyuyordu.

Bu belgenin ortaya çıkış öyküsü de ilginçti. Wikileaks belgelerinin Türkiye'deki yayın hakkını Taraf gazetesi almıştı. Ancak Taraf gazetesi Wikileaks belgeleri arasından çıkan bu önemli telgrafın bazı bölümlerini sansürleyerek yayımladı. Adeta "Yeni Gladyo"nun yayın organı

gibi davranan Taraf'ın insanın kanını donduran bu sansürünü ise günlük Aydınlik gazetesi ortaya çıkaracakti.

İşte, ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'un 22 Mart 2003 tarihinde Washington'a geçtiği 7 sayfalik kriptoda Taraf gazetesinin sansürlediği çarpıcı bölüm:

“... (Türk generaller) AKP'den seçilmiş Tayyip Erdoğan'ın davranışlarından büyük rahatsızlık duymaktadır. Erdoğan güçlü bir müttefiğimizdir. Generallerin bu tutumu Amerikan menfaatlerinin korunması açısından engelleyicidir. Orgeneral Hilmi Özkök'ün sadakatli duruşu sahiplenilmelidir. Muhalif orgeneraller, Orgeneral Hilmi Özkök'ün çizgisine itiraz etmektedirler... Erdoğan kendisine desteğin devamı halinde ABD'nin bir müttefiği olarak Ortadoğu ve Irak dahil olmak üzere Türk hava sahasını, kara ve demir yolları ile Mersin ve İskenderun limanlarını kullanımımıza açacağını taahhüt etmektedir...”

“Ancak Türk ordusundaki üst rütbeli subaylar tarafından sürekli engellenmek istenmekteyiz. Amerikan menfaatlerine karşı çıkan Org. Aytaç Yalman, Org. Şener Eruygur, Org. Çetin Doğan, Org. Hurşit Tolon, Org. Fevzi Türkeri, Org. Tuncer Kılıç, Org. Yaşar Büyükanıt Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün emir ve talimatlarına uymadıkları gibi her an muhtıra verebilirler. Bu bakımdan değerlendirildiğinde güçlü bir medya grubunun oluşturulmasına acilen ihtiyaç duyulmaktadır. Bu konu Recep Tayyip Erdoğan ile paylaşılmış olup gereğinin değerlendirileceği hakkında olumlu değerlendirmelerin yapıldığı ve yapılacağı teyidi alınmıştır.”*

*Bkz. Aydınlik gazetesi, 24 Mart 2011 / Melih Aşık, Milliyet gazetesi, 25 Mart 2011

Yukarıda da işaret ettiğim gibi bu Wikileaks belgesi üç gerçeği bütün açıklığıyla ortaya koyuyor:

Birincisi; ABD, kirli pazarlıklar sonucu AKP iktidarına stratejik destek vermektedir. Ergenekon soruşturmasının bir ABD-AKP-Cemaat projesi olarak örtülü bir darbe süreci olduğu belgelenmektedir.

İkincisi; Ergenekon ve Balyoz davalarında yargılanan subaylar, darbe hazırlıkları ya da Kontrgerilla faaliyetleri nedeniyle değil, ABD'ye ve AKP siyasetlerine çeşitli konularda muhalefet ettikleri için soruşturma kapsamına alınmıştır. Belgede adı geçenlerin tek istisnası Genelkurmay eski Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'tır. Büyükanıt'ın soruşturma dışında kalmasının nedeni ise, hiç kuşkusuz 4 Mayıs 2007 tarihinde Dolmabahçe Sarayı'nda Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile yaptıkları kapalı görüşmede sağlanan anlaşmadır. TSK komuta kademesi bu görüşmede AKP iktidarına teslim olmuştur. Bir NATO ordusunda, NATO karşıtı tutum ve görüşlere izin verilmemiştir.

Üçüncüsü; AKP ve ABD yanlısı "güçlü bir medya grubu" oluşturulması talebidir. Belgede açıkça ifade edilen bu arzu, medyanın hızla değişen sermaye bileşimini, yandaş, muhafazakar ve islami basın yayın organlarının kazandığı olağanüstü gücü, Doğan Grubu'nun rehin alınmasını, başta Sabah-ATV ve Uzan Grupları olmak üzere büyük medya şirketlerinin iktidar gücü de kullanılarak ele geçirilişini açıklamaktadır. Belgede yeralan bu talep, 2011 Türkiye'sinde medya ortamına bakıldığında büyük ölçüde gerçekleştirildiği görülecektir.

SONUÇ

Dil Masum Değildir!

Dil masum değildir. Dil ideolojik bir araçtır. Kullandığınız kavramlar, seçtiğiniz üslup sizin hayata bakışınızı, dünya görüşünüzü, toplumsal konumunuzu ifade eder. Yüksek bir soyutlama düzeyinden bakıldığında bu durum bütün insanlar için geçerlidir. Daha daraltarak ele aldığımızda, politikacıların, aydınların, toplum önderlerinin, kitle örgütlerinin, sendikaların, partilerin seçtiği dil, onların tutumlarını ve felsefi duruşlarını ortaya koyar.

Sınıf mücadelelerinin keskinleştiği dönemlerde dil de alabildiğine politikleşir. Hatırlanacaktır; Türkiye’de 1970’li yılların son çeyreğinde yaşanan iç savaş, aynı şiddetle dil üzerinden de yürütüldü. Gazetelerde, dergilerle, radyo ve televizyonda, okullarda, ders kitaplarında, konferanslarda, üniversitelerde ve sokakta konuşulan dil alabildiğine ideolojik-politik bir anlam kazanmıştı.

Diliniz ve kullandığınız kavramlar sizin hangi tarafta olduğunuzu da ortaya koyuyordu. “Olanak” diyorsanız solcu ve devrimci, “imkân” diyorsanız sağcı ve milliyetçi olduğunuz bilinirdi. Hele “olasılık” ve “ihtimal” sözcükleri, politik ve felsefi konumunuz hakkında hiç kuşku bırakmazdı.

Devrimciler öz Türkçe konuşur ve yazarken, ironik şekilde milliyetçiler, sağcılar ve İslamcılar Farsça ve Arapça sözcükleri tercih ederlerdi. Öyle ki, dönemin sağcı-faşizan gazetesi Tercüman’ın yazarları, örneğin “Türk Edebiyatı” dergisini de çıkaran Ahmet Kabaklı, ilkokulların isminin “Sübyan Mektepleri” diye değiştirilmesini bile önermişti.

Özetle dil aynı zamanda politik bir araçtır. Eğer bu aracı özenli ve doğru kullanmazsanız, tarih ve toplum önünde mahcup olabileceğiniz gibi, insanlara da telafisi imkânsız zararlar verebilirsiniz.

Sanırım somut bir örnek vermek daha açıklayıcı olacaktır. Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve partinin Eşbaşkanı Gültan Kışanak 2 Şubat 2011 tarihinde Bitlis’in Mutki ilçesinde bir açıklama yapıyorlar. Konuya ilişkin haberlere göre Demirtaş ve Kışanak, faili meçhul cinayetlere kurban giden ya da kayıp kişilerin gömüldükleri ileri sürülen yerlerin tespiti için yapılan kazıları izlemek için bölgede bulunuyorlar.

İşte bu gezide gerek Demirtaş’ın gerekse Kışanak’ın yaptığı konuşma ve bu konuşmalarda kullandıkları kavramlar son derece sorunluydu.

Aydınların ve solun bir kesimi ile bazı Kürt politikacılar uzunca süredir politik faaliyetlerinde, özensiz, savruk ve egemen söylemden beslenen yüzeysel bir dil kullanıyorlar. Sözü edilen kesimler, kullandıkları

dilin yeni kurulan hegamonik söylemin bir parçasına dönüştüğünün, dahası (Kürt sorunu bağlamında) savaş ve çözümsüzlük politikalarını güçlendirdiğinin farkında bile değiller.

Demirtaş ve Kışanak'ın gezisinde BDP'li bölge milletvekilleri ile çeşitli demokratik kitle örgütlerinin yöneticileri de yer almış. Bölge halkının da katılımıyla, kazı yapılan mıntıkada yaklaşık 2 bin kişilik bir kalabalık toplanmış. Gültan Kışanak burada yaptığı konuşmada şunları söylemiş:

“Bu ülkede 8 yıldır tek başına iktidarsın. Bu ülkenin bütün imkânları senin elinde, polis senin elinde, istihbarat senin elinde. İstesen bunları açığa çıkarmaz mıydın? İstemiyorsun. Çünkü Kürt halkına karşı işlenen bu suçlar, bu vahşet bir devlet politikasıydı. Bugün o politikanın temsilcisi de AKP hükümetidir, Başbakan'dır. Başbakan Ergenekon'da derin devlet hesaplaşmasından bahsediyor. İşte Ergenekon'un suçları burada! Başbakan nerede? Bunu görmeyen, bunu açığa çıkarmayan ve bunun mücadelesini vermeyen bir Başbakan Ergenekon'un suç ortağıdır. Ergenekon'un şimdiki adıdır.”*

Bazı solcu/sosyalist arkadaşımız gibi BDP'li Milletvekili ve Parti Eşbaşkanı Kışanak'ın da kavramları rahat kullandığı anlaşıyor. Çünkü Kışanak'ın konuşmasının özü doğru ve kendisi de haklı bir pozisyon-
da durmasına karşın, kullandığı kavramlar muhalefet ettiği AKP'ye ve ne yazık ki savaştığını sandığı derin devlete hizmet ediyor.

**Hürriyet gazetesi, 2 Şubat 2011*

Kışanak'ın "Ergenekon" kavramını kullanırken kastettiği şey hiç kuşkusuz Kontrgerilla'dır. Ancak kendisi ısrarla Kontrgerilla'ya iktidarın, Cemaat çevrelerinin liberallerin ve yandaş basının kullandığı kavramla "Ergenekon" diyor. Aynı şeyi daha önce Ahmet Türk ve Selahattin Demirtaş da sık sık yapmıştı.

Oysa Kışanak'ın Ergenekon dediği (varlığı halen kanıtlanamamış) örgütün iddianamesinde PKK de bu yapılanmaya bağlı bir oluşum şeklinde gösteriliyor. Bu davanın iddianamesine göre PKK'yi de Ergenekon kurmuş ve yönetmiş!

Kışanak'ın bu sözlerinden kısa süre önce Başbakan Erdoğan yaptığı bir konuşmada, PKK ve Kürt siyasal hareketinin Ergenekon'la işbirliği yaparak siyaset alanını yeniden düzenlemeye çalıştığını iddia etmişti. Erdoğan, 25 Ocak 2011 günü Ukrayna'nın Başkenti Kiev'de TOBB tarafından düzenlenen ve 360 oda/borsa başkanının katıldığı toplantıda, şunları söylemişti:

"Seçim öncesinde, seçmen tercihini etkilemeye dönük, milli hassasiyetleri kaşıyarak iç politikayı dizayn etmeye dönük girişimler olduğunu görüyoruz. Bunun ciddi işaretlerini alıyoruz. Terör örgütü ile çetelerin işbirliği yaptığına dair emareler var. 'Ak Parti yönetimden uzaklaşsın da Türkiye'ye ne olursa olsun!' anlayışı içindeler. Elbette güvenlik güçlerimiz üzerine düşeni yerine getirecektir."

Erdoğan'ın bu konuşması yeni bir Ergenekon operasyon dalgası başlatılacağını haber veriyordu. Nitekim öyle de oldu. Ancak anlaşılıyor ki, bu operasyonlar (propaganda düzeyinde de kalsa) Kürt siyasal hareketini de içine alacak şekilde genişletilebilirdi. Çünkü AKP, demokrasi mücadelesi verdiğine dair o büyük yalanı genel seçim öncesinde yeniden devreye alma ihtiyacı duyuyordu.

Gültan Kışanak Mutki'de yaptığı konuşmada AKP'yi eleştirirken, iktidarın devletin bütün ideolojik aygıtlarını kullanarak oluşturduğu egemen politik söylemin kavramlarını kullandığının farkında değildi.

Aynı yaklaşım, hukuki konumu "Ergenekon Terör Örgütü"ne üyelik" iddiasıyla "şüpheli" olarak tanımlanan gazeteci Ahmet Şık ile aynı zamanda Devrimci Karargah örgütü davasında tutuklu yargılanan Toplumsal Özgürlük Platformu sözcülerinden Tuncay Yılmaz'ın mektuplarında da var.*

Her ikisi de, kendi konumlarından hareketle Ergenekon diye bir örgütlenmenin olamayacağı ve bu iddianın Kontrgerilla ile bir ilgisinin bulunmadığı sonucuna varabilecekken, bunu yapamıyorlar. Bu durum yeni iktidar bloğunun kuşatıcı söyleminin etkisini göstermesi bakımından da önemli. Ahmet Şık ve Tuncay Yılmaz, sadece solcu/sosyalist olduklarını belirterek, hatta bunu kanıtlamaya çalışarak bu örgütün üyesi olmalarının ya da bu örgütle işbirliği yapmalarının imkânsız olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Doğru: İmkânsız...

Ancak bu gerçeği belirtirken, her ikisi de önsel olarak böyle bir örgütün (Ergenekon) varlığını, dolaısıyla yürütülen soruşturmanın da haklılığını kabul ediyorlar. İşte en zayıf nokta burasıdır. Ergenekon soruşturması ile yapılmak istenenlerden biri tam da budur. Çünkü bu soruşturma ile aynı zamanda gerçek derin devletin, Kontrgerilla'nın üstü örtülmek ve işlenen suçlar aklanmak istenmektedir. İdeolojik bir hegemonya kurulmuştur.

*Bkz. Ahmet Şık'tan Mektup, www.bianet.org, 12 Mart 2011 / Tuncay Yılmaz, Radikal İki, 27 Şubat 2011

Bilinmelidir ki, Ergenekon operasyonu/soruşturması -elinizdeki kitabın ilk sayfasından itibaren anlatılma-ya çalışıldığı gibi- ABD destekli AKP-Cemaat darbesi- nin adıdır. Gerici-faşist polis devletinin kurulması için araç olarak kullanılan siyasal bir şiddet alanıdır.

Asaf Güven Aksel, aralarında Soner Yalçın, Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın da bulunduğu 10 gazetecinin tutuklanmasından hemen sonra, biraz da haklı bir öf-keyle şunları yazıyordu:

“Operasyonların ilk gününden itibaren, bunun bir toplumu sindirme, muhalefeti bastırma, ABD'nin AKP ve Fethullahçı klik üzerinden Türkiye'ye çiz-diği modelin önünü açma, iktidarın önündeki bü- tün engelleri temizleme hareketi olduğunu söyle- dik. Kontrgerillanın ve devletin halka karşı işlediği bütün suçları kütükten silme, birkaç kişiye yıkarak geçmişini temizleme amacını gösterdik. Mosturalık kontrgerillacıların, üniformalıların, öksedeki 'çağırıcı kuş'luklarına kanmadık. Bütün bir sindirme operas- yonuna her karşı duruşumuzda, bunların korkuluk gibi önümüze dikilmesinden ürkmedik. Referandu- mun 12 Eylül'le bir derdi olmadığını, büyük operas- yonun yargı ayağını tamamlamaya yönelik olduğunu anlattık. Tabii bütün bu süreçte atılan türlü alçakça iftiraları hiç tınmadık. Süslü püslü palavralara pabuç bırakmadık, 'Acaba?' demedik. Haklı çıktık.”*

Evet, maalesef haklı çıktık!

Ergenekon davalarında Kontrgerilla ve darbeciler yargılanmıyor.

*Asaf Güven Aksel, 5 Mart 2011, Sol Portal

Böyle bir örgütün varlığına ilişkin soruşturma dördüncü yılına girdiği halde inandırıcı bir kanıt bulunmuyor. Yargılanan kişiler arasında geçmişte Kontrgerilla ve JİTEM içinde yer alan ve halka karşı suç işleyen bazı kişilerin varlığı bu gerçeği değiştirmiyor. Çünkü Veli Küçük ya da İbrahim Şahin gibi isimler, iddianamelerde de açıkça görüleceği üzere, asıl suçlarından dolayı yargılanmadıkları gibi, bu davaya inandırıcılık kazandırmak için dâhil edilmiş görünüyor.

Bu kişiler (Veli Küçük, İbrahim Şahin vb.) hiç kuşkusuz gerçek bir davada yargılanmalı ve hak ettikleri cezalara çarptırılmalıdır. Türkiye’de Kontrgerilla’nın tasfiyesi ve suçluların cezalandırılması için gerçek bir adalet mücadelesi verilmelidir. Ancak bu mücadelenin Ergenekon soruşturmaları üzerinden yürütülmesi, elinizdeki kitapta da ortaya konulmaya çalışıldığı gibi, mümkün değildir.

Sonuç olarak; bu topraklarda derin devletin ve faşizan iç savaş aygıtının adı Ergenekon değil, Kontrgerilla’dır. Ergenekon soyut, Kontrgerilla somuttur.

ERGENEKON DARBESİNİN ARKA PLANI

ERGENEKON VE SOL'UN TEREDDÜDÜ

BİRİNCİ CUMHURİYETİN TASFİYESİ

HRANT DİNK VE DANIŞTAY CİNAYETLERİNİ KİM
İŞLEDİ?

YENİ GLADYO NASIL KURULDU?

'SONUNA KADAR GİTSİN' AYMAZLIĞI

SAVCI İLHAN CİHANER VE HANEFİ AVCI OLAYI

ÖCALAN'IN ERGENEKON ÖZELEŞTİRİSİ

VE YÜZYILIN KOMPLOSU HAKKINDA HERŞEY

